

د پیدایښت کتاب

سریزه

هر انسان غواړي په دې پوه شي چې هغه د کوم ځای څخه راغلی دی او هغه دنیا چې هغه په کې پیدا شوی دی څنگه پیدا شوې ده. د پیدایښت کتاب د تورات اولنی کتاب دی چې دې مهمو سوالونو ته ځواب ورکوي.

د پیدایښت د کتاب اول فصل د دنیا د پیدا کېدلو، د اولنیو انسانانو یعنی زمونږ د نیکونو حضرت آدم او بی بی حوا په پیدا کېدلو سره شروع کېږي او د عدن په باغ کې د هغوی د ښه ژوند په باره کې او وروسته بیا په گناه کې د راگېرېدلو او د خدای پاک د حضور څخه د شړلو په باره کې دوام مومي. وروسته بیا د حضرت آدم او بی بی حوا د زامنو یعنی هابیل او قاین په باره کې معلومات ورکوي او د یوولسم فصل تر پای پورې د حضرت نوح، طوفان او هغې کشتۍ په باره کې چې حضرت نوح یې د خدای پاک په لارښوونې سره جوړوي مونږ ته معلومات راکوي. د دې کتاب د دولسم فصل په شروع کېدلو سره د اسراییلو د اولنیو نیکونو چې اولنی یې حضرت ابراهیم ؤ چې په ایماندارۍ سره د خدای پاک څخه په اطاعت کولو یې د ایماندارانو د پلار نوم وگاټه دوام مومي. د پیدایښت کتاب وروسته بیا د حضرت ابراهیم د زامنو حضرت اسماعیل او حضرت اسحاق او د حضرت اسحاق د زوی حضرت یعقوب او همدارنگه د حضرت یعقوب د دولسو زامنو په باره کې چې د اسراییلو د دولسو قبیلو بنسټ ایښودونکي شول معلومات ورکولو ته دوام ورکوي. د پیدایښت د کتاب اخیښت برخه د حضرت یعقوب د یو زوی چې حضرت یوسف نومېږي د هغه په باره کې په خبرو کولو سره چې مصر ته یې د حضرت یعقوب او د هغه د اولادې یعنی اسراییلو د

هجرت شرایط برابر کرل پای ته رسیږي.

د پیدایښت کتاب کوم افسانوی کتاب نه دی چې شروع یې له دې څخه وشي چې په تېرو زمانو کې څه وو او څه نه وو، بلکه مونږ ته معلومات راکوي چې دنیا څنگه پیدا شوه او د انسان په ژوند کې ګناه څنگه راپیدا شوه. دا یو لیکل شوی تاریخ دی. دا تاریخ په پنځوسو فصلونو کې په داسې شکل سره بیان شوی دی چې د هر انسان پام ځانته راجلبوي.

خدای پاک دې وکړي چې د دې کتاب لوستل ستاسو دپاره د برکت سبب وګرځي او د تل ژوندون هغه نعمت مو په برخه شي چې خدای پاک غواړي تاسو ته یې درکړي.

د موضوعگانو فهرست:

د کائناتو او انساني نسل پیدایښت ۱: ۱ - ۲: ۲۵

د ګناه شروع کېدل او د انسان سقوط ۳: ۱ - ۲۴

د حضرت آدم څخه تر حضرت نوح پورې ۴: ۱ - ۵: ۳۲

حضرت نوح او سیلاب ۶: ۱ - ۱۰: ۳۲

د بابل برج ۱۱: ۱ - ۹

د سام څخه تر حضرت ابراهیم پورې ۱۱: ۱۰ - ۳۲

حضرت ابراهیم، حضرت اسحاق او حضرت یعقوب ۱۲: ۱ - ۳۵: ۲۹

د عیسو اولاده ۳۶: ۱ - ۴۳

حضرت یوسف او د هغه وروڼه ۳۷: ۱ - ۴۵: ۲۸

اسراييليان په مصر کې ۴۶: ۱ - ۵۰: ۲۶

دنيا څنگه پيدا شوه

۱) په ابتدا کې خدای پاک اسمان او ځمکه پيدا کړل. ۲) ځمکه خالي او بې شکله وه او د ژورو دريابونو په سطح باندې تياره وه او د خدای پاک روح د اوبو په مخ باندې گرځېده. ۳) خدای پاک وفرمايل: <رڼايي دې شي> او رڼايي شوه. ۴) خدای پاک رڼايي وليدله چې ښه ده او هغه رڼايي د تيارې څخه جدا کړه. ۵) خدای پاک رڼايي د ورځې په نوم ياده کړه او تياره يې د شپې په نوم ياده کړه، ماښام و او سهار شو. دا اوله ورځ وه.

۶) خدای پاک وفرمايل: <د اوبو ترمنځ دې فضا وي چې پاسني اوبه د لاندې اوبو څخه جدا کړي.> ۷) خدای پاک فضا جوړه کړه او د فضا لاندې اوبه يې د پاسنيو اوبو څخه جدا کړې او هماغه شان وشول. ۸) خدای پاک فضا د اسمان په نوم ياده کړه، ماښام و او سهار شو. دا دوهمه ورځ وه.

۹) خدای پاک وفرمايل: <د اسمان لاندې اوبه دې په يو ځای کې راټولې شي او وچه دې ښکاره شي> او هماغه شان وشول. ۱۰) خدای پاک وچه د ځمکې په نوم ياده کړه او اوبه يې د درياب په نوم يادې کړې او خدای پاک وليدل چې دا ښه دي. ۱۱) خدای پاک وفرمايل: <ځمکه دې نباتات راشنه کړي. هغه تخم لرونکي نباتات، مېوه لرونکې ونې چې خپل جنس او شکل ته ورته مېوه او تخم د ځمکې پرمخ ونيسي.> او هماغه شان وشول. ۱۲) ځمکې هغه بوټي راشنه کړل چې د خپل جنس په شان تخم نيسي او هغه مېوه دارې ونې چې د هغو تخم د هغوی د جنس په شان وي او خدای پاک وليدل چې دا ښه دي. ۱۳) ماښام و او سهار شو. دا دريمه ورځ وه.

۱۴) خدای پاک وفرمايل چې <د اسمان په فضا کې دې رڼاگانې وي چې ورځ د شپې څخه جدا کړي او هغه دې د ښو په څېر د ورځو، فصلونو او کلونو دپاره وي، ۱۵) او د اسمان په فضا کې دې رڼاگانې وي چې ځمکه روښانه کړي> او هماغه شان وشول. ۱۶) خدای پاک دوه لويې رڼاگانې جوړې کړې، لمر يې د ورځې د رڼا ورکولو دپاره او سپوږمۍ يې د شپې د رڼا ورکولو دپاره او ستوري يې هم جوړ کړل. ۱۷) خدای پاک هغوی د اسمان په فضا کې ځای په ځای کړل ترڅو ځمکې ته رڼايي ورکړي، ۱۸) چې ورځ او شپه ورباندې رڼا شي او رڼا د تيارې څخه جدا کړي او

خدای پاک ولیدل چې دا ښه دي. (۱۹) ماښام و او سهار شو، دا خلورمه ورځ وه.

(۲۰) خدای پاک وفرمایل: >اوبه دې د ژوندیو موجوداتو څخه ډکې شي او مرغان دې د ځمکې د پاسه د اسمان په فضا کې والوزي.< (۲۱) نو خدای پاک لوی دریابي حیوانات او د مخلوقاتو ټول ډولونه چې په اوبو کې اوسېږي جوړ کړل. هغه همدارنگه ډول ډول مرغان د هغوی د جنس په شان جوړ کړل او خدای پاک ولیدل چې دا ښه دي. (۲۲) خدای پاک هغوی ته برکت ورکړ، ویې فرمایل: >بارداره او زیات شی او دریابونه ډک کړئ او مرغان دې د ځمکې په منځ زیات شي.< (۲۳) ماښام و او سهار شو. دا پنځمه ورځ وه.

(۲۴) خدای پاک وفرمایل: >په ځمکه کې دې ژوندي حیوانات د دوی د جنس په څېر راپیدا شي، کورني حیوانات او وحشي حیوانات او خزندی دې د هغوی د جنس په شان راپیدا کړي< او هماغه شان وشول. (۲۵) نو خدای پاک وحشي حیوانات د هغو د جنس په شان او کورني حیوانات او خزندی د هغوی د جنس په شان جوړ کړل او خدای پاک ولیدل چې دا ښه دي.

(۲۶) خدای پاک وفرمایل: >مونږ به انسان په خپل شکل او زمونږ په شان جوړ کړو ترڅو دوی په ماهیانو، په مرغانو، په کورني حیواناتو، په ټوله ځمکه او خزندو باندې حکم چلوي.< (۲۷) نو خدای پاک انسان په خپل شکل پیدا کړ، هغه یې د خدای پاک په شکل پیدا کړ. هغوی یې نر او ښځه پیدا کړل. (۲۸) خدای پاک هغوی ته برکت ورکړ او ویې فرمایل: >بارداره او زیات شی او ځمکه د خلکو څخه ډکه کړئ او د خپل واک لاندې یې راولئ او په ماهیانو، په مرغانو او په ټولو حیواناتو باندې حکم چلوی.<

(۲۹) خدای پاک وفرمایل: >ما تاسو ته د ځمکې په منځ باندې ستاسو د خوراک دپاره هغه بوټي او هغه مېوه دارې ونې درکړي دي چې تخم نیسي.< (۳۰) ما ټولو وحشي حیواناتو، مرغانو، خزندو او هغو ټولو ته چې د ژوندون ساه په کې ده ټول شنه بوټي د هغوی د خوراک دپاره ورکړل.< او همداسې وشول.

(۳۱) هر هغه څه چې خدای پاک جوړ کړي وو هغه یې ولیدل چې ټول ډېر ښه وو! ماښام و او

سهار شو. دا شپږمه ورځ وه.

۲ (۱) نو اسمان او ځمکه او نور ټول شيان جوړ شول. (۲) په اوومه ورځ خدای پاک هغه ټول کارونه چې کول یې سرته ورسول او کار یې بس کړ. (۳) خدای پاک اوومه ورځ مبارکه وبلله او هغه یې خاصه وگرځوله ځکه چې په هغه ورځ هغه پیدایښت پوره کړ او کار یې بس کړ. (۴) دا د اسمان او ځمکې پیدا کېدل وو.

د عدن باغ

څه وخت چې څښتن خدای اسمانونه او ځمکه جوړ کړل، (۵) تر هغه وخته پورې لا هیڅ وانښه یا نور بوټي راشنه شوي نه وو، ځکه چې څښتن خدای باران نه ؤ اورولی او څوک نه ؤ چې په ځمکه باندې کار وکړي. (۶) نو د ځمکې څخه د اوبو ویالې راووتلې او د ځمکې مخ ته یې اوبه ورکړې.

(۷) څښتن خدای خاوره راواخیستله او د هغې څخه یې آدم جوړ کړ او د هغه په پوزه کې یې د ژوندون روح پو کړ او هغه ژوندی بدن شو.

(۸) څښتن خدای په عدن کې لمرخاته خواته یو باغ جوړ کړ او هغه انسان چې هغه جوړ کړی ؤ هغه یې په دې باغ کې واچاوه. (۹) خدای پاک په دې باغ کې هر قسم ښایسته او مېوه دارې ونې راشنې کړلې او د باغ په منځ کې دوه نورې ونې وې. یوه د ژوندانه ونه او بله د ښو او بدو د پېژندلو ونه.

(۱۰) د عدن څخه یو سیند جاري شو چې باغ ته اوبه ورکړي او دا سیند بیا په څلورو سیندونو باندې ووېشل شو. (۱۱) د اولني سیند نوم فیثون دی چې د حویلي په ټوله ځمکه باندې راتاو شوی دی او هلته سره زر دي، (۱۲) چې د هغه ځای سره زر ډېر ښه دي. د خوشبویی مواد او قیمتي تیرې هم په کې پیدا کېږي. (۱۳) دوهم یې د جیحون سیند دی چې د کوش د ټولې ځمکې څخه راتاو شوی دی. (۱۴) دریم سیند د دجلې په نوم یادېږي چې د آشور لمرخاته خواته بهېږي او څلورم د فرات سیند دی.

١٥) نو څښتن خدای حضرت آدم د عدن په باغ کې وچاوه چې د هغه خدمت او ساتنه وکړي.
١٦) څښتن خدای حضرت آدم ته وفرمایل: <د باغ د ټولو ونو څخه مېوه خوړلی شي. (١٧) مگر
د بنو او بدو د پېژندلو د ونې څخه نه، ځکه کله چې د هغې ونې مېوه وخورې بې شکه چې مړ به
شي.>

١٨) څښتن خدای وفرمایل: <دا ښه نه ده چې آدم دې یوازې اوسي، زه به د هغه دپاره یو مناسب
ملگری جوړوم چې د هغه سره مرسته وکړي.> (١٩) نو بیا څښتن خدای د خاورې څخه ټول
حيوانات او مرغان جوړ کړل او هغه یې حضرت آدم ته راوستل ترڅو وگوري چې په هغوی باندې
کوم نوم بردي. په دې ترتیب سره په هغوی ټولو باندې نومونه کېښودل شول. (٢٠) بیا حضرت آدم په
ټولو کورني او وحشي حیواناتو او مرغانو باندې نومونه کېښودل.

د هغوی څخه یو هم د حضرت آدم دپاره مناسب ملگری نه ؤ. (٢١) نو څښتن خدای حضرت آدم
په درانه خوب باندې ویده کړ او د هغه د پوښتیو څخه یې یوه راواخیستله او د هغې ځای یې په
غوښه باندې ډک کړ. (٢٢) څښتن خدای د هغې پوښتی څخه ښځه جوړه کړه او هغه یې حضرت
آدم ته راوستله. (٢٣) حضرت آدم وفرمایل:

<دلته اوس زما په شان یو څوک شته!

هدوکی یې زما د هدوکی څخه اخیستل شوی او غوښه یې زما له غوښې څخه

د هغې نوم ښځه ده ځکه چې هغه د سړي څخه اخیستل شوې ده.>

٢٤) له همدې کبله سړی خپل مور او پلار پرپردي او د خپلې ښځې سره یوځای شي او سره یو
وجود شي.

٢٥) سره د دې چې حضرت آدم او د هغه ښځه دواړه لوخ وو، خو دوی نه شرمېدل.

د انسان اولنی گناه

۳ (۱) د هغو ټولو وحشي حیواناتو د ډلې څخه چې خښتن خدای جوړ کړي وو، مار ډېر مکرجن ؤ. یوه ورځ هغه ښځې ته راغی او پوښتنه یې ورڅخه وکړه: <آیا په رښتیا سره خدای پاک تاسو ته ویلي دي چې په باغ کې د هیڅ یوې ونې مېوه ونه خورئ؟>

(۲) ښځې ځواب ورکړ: <خدای پاک فرمایلي دي چې مونږ کولی شو د باغ د ټولو ونو د مېوو څخه وخورو، (۳) بې له هغې ونې څخه چې د باغ په منځ کې ده. هغه مونږ ته فرمایلي دي چې د هغې ونې مېوه مه خورئ حتی هغې ته لاس هم مه وروړئ، که داسې مو وکړل نو تاسو به مړه شی.>

(۴) مار ښځې ته وویل: <ډاډه اوسئ تاسو به مړه نه شی. (۵) خدای پاک پوهیږي چې که چېرې تاسو د دې ونې مېوه وخورئ نو ستاسو سترگې به خلاصې شي او تاسو به د خدای پاک په شان شی او په ښو او بدو شیانو باندې به پوه شی.> (۶) ښځې ونې ته په ځیر وکتل او هغه ونه د هغې په نظر کې ښکلې او مېوه یې خوندوره ښکاره شوه، فکر یې وکړ چې دا ونه به د پوهې د حاصلولو دپاره څومره ښه وي. نو هغه مېوه یې راواخیستله او ویې وخوړله او خپل مېړه ته یې چې د هغې سره ؤ هم ورکړه او هغه هم وخوړله. (۷) په هماغه وخت کې د هغوی سترگې وغړېدلې او پوه شول چې لوڅ دي نو د اینځر پانې یې یو تر بله سره وگنډلې او ځانونه یې ورباندې پټ کړل. (۸) مازدیگر کله چې باد لگېده، حضرت آدم او د هغه ښځې د خښتن خدای د قدمونو اواز واورېد چې په باغ کې گرځېده. هغوی ووېرېدل او ځانونه یې د ونو ترشا پټ کړل. (۹) خښتن خدای په حضرت آدم باندې غږ وکړ: <ته چېرته یې؟>

(۱۰) هغه ځواب ورکړ: <په باغ کې مې ستا د قدمونو اواز واورېد، ووېرېدم او خپل ځان مې پټ کړ ځکه چې لوڅ وم.>

(۱۱) خدای پاک ورڅخه پوښتنه وکړه: <تاته چا وویل چې لوڅ یې؟ آیا د هغې ونې مېوه دې خوړلې ده چې ما درته ویلي وو چې هغه مه خوره؟>

١٢ حضرت آدم وفرمايل: <هغې ښځې چې تا ماته راکړې ده، دا مېوه راکړه او ما وخورله.>

١٣ نو څښتن خدای د ښځې څخه پوښتنه وکړه: <تا څه وکړل؟>

ښځې ځواب ورکړ: <مار زه وغولولم او ما هغه مېوه وخورله.>

١٤ نو څښتن خدای مار ته وويل: <په دې سبب چې تا دا کار کړی دی ته به د نورو ټولو کورني او وحشي حیواناتو څخه زیات لعنتي یې! ټول عمر به په سینه باندې ښوئېږې او خاورې به خورې.>
١٥ زه به داسې وکړم چې ته او دا ښځه به د یو بل څخه کرکه کوئ. ستا د نسل او د ښځې د نسل ترمنځ به همېشه دښمني وي. هغه به ستا سر ټکوي او ته به د هغه پونده چيچې.>

١٦ څښتن خدای ښځې ته وفرمايل: <د اولاد د زېږولو په وخت کې به ستا دردونه زیات کړم، خو ته به د مېړه شوق کوې او هغه به په تا باندې حکم چلوي.>

١٧ څښتن حضرت آدم ته وفرمايل: <دا چې تا د خپلې ښځې خبره اورېدلې ده او د هغې ونې مېوه دې وخورله چې ما درته ويلي وو چې هغه ونه خورې، نو دا ځمکه ستا په سبب لعنتي شوه او ته به ټول عمر د هغې څخه په ډېر زحمت سره خوراک لاس ته راوړې.> ١٨ ځمکه به هرزه بوتې او اغزي راشنه کوي او ته به ځنگلي بوتې خورې.> ١٩ د خپل تندي په خولو باندې به خواره خورې، تر هغه وخته پورې چې بېرته هغې خاورې ته وروگرځې د کومې څخه چې جوړ شوی یې، ځکه چې ته خاوره یې او بېرته به خاورې ته وروگرځې.>

٢٠ حضرت آدم په خپلې ښځې باندې حوا نوم کېښود ځکه چې هغه به د ټولو انسانانو مور وي.

٢١ څښتن خدای د حضرت آدم او د هغه د ښځې دپاره د حیوان د پوستکي څخه کالي جوړ کړل او هغوی ته یې ورواغوستل.

حضرت آدم او بي بي حوا له باغ څخه شړل کيږي

٢٢ څښتن خدای وفرمايل: <اوس چې آدم زمونږ په شان شو چې ښه او بد پېژني باید دا اجازه

ورنه کړای شي چې د ژوندانه د ونې څخه مېوه وڅوري او تر ابده پورې ژوندی پاتې شي. < ٢٣ >
 نو څښتن خدای دوی د عدن د باغ څخه وشرل چې لاړ شي او په هغې ځمکې باندې کار وکړي چې
 د هغې د خاورې څخه حضرت آدم جوړ شوی و. < ٢٤ > حضرت آدم يې وشاره او د عدن د باغ
 لمرخاته خواته د ننوتلو په دروازه کې يې کيروييان او هغه اور لرونکې توره چې هرې خواته به
 تاوېدله، ودرول ترڅو څوک ونه شي کولی چې د ژوندانه ونې ته ورنژدې شي.

قائن او هابيل

٤ < ١ > حضرت آدم د بي بي حوا سره يوځای شو او بي بي حوا اميدواره شوه او زوی يې پيدا
 شو. بي بي حوا وفرمايل: <زه به په هغه باندې قائن نوم ېدم ځکه چې هغه مې د څښتن په مرسته
 راوړ. > < ٢ > وروسته بيا هغې بل زوی هابيل وزېږاوه. هابيل شپون شو، خو قائن زميندار شو. < ٣ >
 لږه موده وروسته قائن د خپلې ځمکې د حاصلاتو يوه برخه د څښتن حضور ته نذرانه وړاندې کړه.
 < ٤ > او هابيل هم خپل اولنی پيدا شوی وری قرباني کړ او ډېره بڼه حصه يې د څښتن حضور ته
 نذرانه وړاندې کړه. څښتن هابيل او د هغه نذرانه قبوله کړه. < ٥ > خو قائن او د هغه نذرانه يې قبوله
 نه کړه، نو قائن ډېر په قهر شو او خپل سر يې ښکته واچاوه. < ٦ > څښتن قائن ته وفرمايل: <ته ولې
 په قهر شوې؟ او ولې دې خپل سر ښکته اچولی دی؟ > < ٧ > که بڼه کار دې کړی وای، آیا قبول شوی
 به نه وای؟ مگر بڼه دې نه دي کړي. اوس گناه د دې موقعې په لټه کې ده چې په تا باندې حمله
 وکړي، هغه غواړي چې حکم درباندي وچلوي مگر ته بايد په هغې باندې غالب شي.>

< ٨ > قائن خپل ورور هابيل ته وويل: <راځه چې پټي ته لاړ شو.> هغه وخت چې دوی په پټي
 کې وو قائن په خپل ورور هابيل باندې حمله وکړه او ويې واژه.

< ٩ > بيا څښتن د قائن څخه پوښتنه وکړه: <ستا ورور هابيل چېرته دی؟>

هغه ځواب ورکړ: <زه څه خبر يم؟ آیا زه د خپل ورور ساتونکی يم؟>

< ١٠ > بيا څښتن وفرمايل: <تا څه وکړل؟ خپل ورور دې وواژه او د هغه وينه په ځمکه باندې تويه

شوه. اوس ستا د ورور وینه ماته فریاد کوي چې تاته سزا درکړم. (۱۱) زه به په تا باندې لعنت ووايم، ځکه چې تا هابيل وواژه او د هغه وینه دې په ځمکه باندې توی کړه. ته به هيڅکله په دې ځمکه باندې کښت ونه کړې. (۱۲) که ته په دې ځمکه باندې خواري وکړې، هغه به ستا دپاره هيڅ حاصل درنه کړي. ته به بې کوره يې او خپل پاتې عمر به يو ځای او بل ځای په پرېشانی او سرگردانی کې تېروې. <

(۱۳) قائن وويل: <ته ماته داسې سخته سزا راکوې چې زه يې د زغملو توان نه لرم. (۱۴) ما نن د دې خاورې څخه شپړې، چې خپل کور پرېږدم او ستا د حضور څخه لېرې لاړ شم. زه به بې کوره پرېشانه او سرگردانه گرځم او هرڅوک چې ما پيدا کړي نو وبه مې وژني.>

(۱۵) څښتن ځواب ورکړ: <نه! که څوک تا ووژني زه به هغه ته اووه وارې سزا ورکړم.> نو څښتن په قائن باندې يوه نښه کېښودله چې دا به د هغه چا دپاره خبرداری وي څوک چې وغواړي قائن ووژني. (۱۶) قائن د خدای پاک د حضور څخه لاړ. هغه په نود (يعنې سرگردانی) نومي ځای کې چې د عدن لمرخاته خواته پروت ؤ ژوند اختيار کړ.

د قائن اولاده

(۱۷) قائن د خپلې ښځې سره يوځای شو او زوی يې پيدا شو او په هغه باندې يې خونخ نوم کېښود. هغه يو ښار جوړ کړ او د خپل زوی خونخ نوم يې ورباندې کېښود. (۱۸) د خونخ څخه عيراد پيدا شو او د عيراد څخه محويائيل پيدا شو، د محويائيل څخه متوشائيل پيدا شو او د متوشائيل څخه لمک پيدا شو.

(۱۹) لمک دوه ښځې وکړې، د يوې نوم عاده ؤ او د بلې نوم ظله ؤ. (۲۰) د عادي څخه يابال پيدا شو او هغه اولنی نفر ؤ چې کورني حيوانات يې روزل او په خپمو کې اوسېده. (۲۱) د هغه د ورور نوم يوبال ؤ او هغه اولنی نفر ؤ چې رباب او شپېلی به يې وهله. (۲۲) د ظلي څخه هم توبل قائن پيدا شو او هغه آهنگر ؤ او د برنجو او اوسپنې څخه به يې د کار هر ډول وسايل جوړول. نعمه د توبل قائن خور وه.

۲۳) یوه ورځ لمک خپلو ښځو ته وویل:

>ای عادي او ظلي زما خبرې واورئ

ما یو ځوان سپری وژلی ځکه زه یې وم وهلی

۲۴) که بدل د قائن اخیستل کیري په اووه وارې

نو د لمک به اخیستی شي اووه اويا وارې <

شيث او انوش

۲۵) حضرت آدم بيا د خپلې ښځې سره یوځای شو او زوی یې پیدا شو او د هغه نوم یې شيث کېښود. هغې وفرمایل: >دا ځکه چې خدای پاک ماته د هاییل په ځای چې د خپل ورور قائن له لاسه ووژل شو بل زوی راکړ. < ۲۶) د شيث زوی پیدا شو او د هغه نوم یې انوش کېښود. په همدې وخت کې خلکو د څښتن عبادت کول شروع کړل.

د حضرت آدم اولاده

(اول تواریخ ۱: ۱-۴)

۵) ۱) دا د حضرت آدم د اولادې د پیدا کېدلو لیکلی بیان دی. کله چې خدای پاک انسان پیدا کړ، هغه یې د خپل ځان په شان پیدا کړ. ۲) هغوی یې نر او ښځه پیدا کړل او برکت یې ورته ورکړ او هغوی یې انسانان وبلل. ۳) حضرت آدم د یوسلو دېرش کالو و چې د هغه زوی پیدا شو چې د هماغه په شان و او په هغه باندې یې شيث نوم کېښود. ۴) د شيث د پیدا کېدلو څخه وروسته حضرت آدم اته سوه کاله نور هم ژوندی و او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې. ۵) نو حضرت آدم د نهه سوه دېرش کالو په عمر و چې وفات شو.

۶) شيث د یوسلو پنځو کالو و چې د هغه زوی انوش پیدا شو. ۷) او وروسته له هغې چې دی د

انوش پلار شو، شپیت اته سوه اووه کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې (۸) او په نهه سوه دولس کلنۍ کې مړ شو.

(۹) انوش د نوي کالو په عمر و چې زوی یې پیدا شو او د هغه نوم یې قینان کېنود. (۱۰) وروسته له دې چې هغه د قینان پلار شو انوش اته سوه پنځلس کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې (۱۱) او په نهه سوه پنځه کلنۍ کې مړ شو.

(۱۲) قینان او یا کلن و چې د هغه زوی مهلئیل پیدا شو. (۱۳) وروسته له دې چې هغه د مهلئیل پلار شو قینان اته سوه څلوېښت کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې (۱۴) او په نهه سوه لس کلنۍ کې مړ شو.

(۱۵) مهلئیل پنځه شپېته کلن و چې د هغه زوی یارد پیدا شو. (۱۶) مهلئیل د یارد د زېږېدو څخه وروسته اته سوه دېرش کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې (۱۷) او په اته سوه پنځه نوي کلنۍ کې مړ شو.

(۱۸) یارد د یوسلو دوه شپېته کالو و چې د هغه زوی خونخ پیدا شو. (۱۹) وروسته له دې چې هغه د خونخ پلار شو یارد اته سوه کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې (۲۰) او په نهه سوه دوه شپېته کلنۍ کې مړ شو.

(۲۱) خونخ د پنځه شپېته کالو و چې د هغه زوی متوشالچ پیدا شو. (۲۲) وروسته له دې چې هغه د متوشالچ پلار شو خونخ درې سوه کاله د خدای پاک سره په دوستۍ کې تېر کړل او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې. (۲۳) خونخ درې سوه پنځه شپېته کاله ژوند وکړ. (۲۴) هغه د خدای پاک سره په دوستۍ کې خپل ژوند تېر کړ او له هغې څخه وروسته هغه د سترگو څخه پناه شو ځکه چې خدای پاک هغه پورته یووړ.

(۲۵) متوشالچ د یوسلو اووه اتیا کالو و چې د هغه زوی لمک پیدا شو. (۲۶) وروسته له دې چې هغه د لمک پلار شو، متوشالچ اووه سوه دوه اتیا کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې (۲۷) او په نهه سوه نهه شپېته کلنۍ کې مړ شو.

﴿٢٨﴾ لمک د یوسلو دوه اتیا کالو ؤ چې د هغه زوی پیدا شو. ﴿٢٩﴾ لمک وویل: <دا به زمونږ دپاره په ستونزو، په سخت کار او د لاسونو په تیاکو کې تسلي وي چې مونږ یې په هغې ځمکې باندې کوو چې خدای پاک ورباندې لعنت ویلی دی.> نو په هغه باندې یې نوح نوم کېښود. ﴿٣٠﴾ وروسته له دې چې حضرت نوح پیدا شو، لمک پنځه سوه پنځه نوي کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې ﴿٣١﴾ او په اووه سوه اووه اویا کلنۍ کې مړ شو.

﴿٣٢﴾ وروسته له دې چې حضرت نوح د پنځه سوه کالو شو، د هغه درې زامن پیدا شول چې سام، حام او یافث نومېدل.

د انسان بدکاري

﴿١﴾-﴿٦﴾ د انسانانو شمېر د ځمکې په مخ په زیاتېدو شو او د هغوی لورگانې پیدا شوې. د هغوی څخه ځینې دومره ښکلې وې چې د فرښتو ډېرې خوښې شولې او د هرې یوې سره یې چې غوښتل وودونه یې وکړل. ﴿٣﴾ هغه وخت څښتن وفرمایل: <زه به انسان پرېږدم چې هغه د همېش دپاره ژوندی وي او عمر به یې د یوسلو شلو کالو څخه زیات نه وي، ځکه چې هغه فاني دی.> ﴿٤﴾ کله چې فرښتو د انسانانو د لورگانو سره وودونه وکړل د هغوی څخه ډېر لوی او قوي انسانان پیدا شول او د پخوانۍ زمانې او حتی وروسته هم مشهور جنگیالیان وو.

﴿٥﴾ څښتن ولیدل چې په دنیا کې د انسان بدکاري زیاته شوه او د دوی ټول خیالونه او ارادې خرابې دي. ﴿٦﴾ نو څښتن پښېمانه شو او هغه خفه شو چې انسان یې د ځمکې په مخ پیدا کړی دی. ﴿٧﴾ نو هغه وفرمایل: <زه به د ځمکې له مخ څخه ټول ژوندي مخلوقات له منځه یوسم! زه به انسانان، حیوانات، مرغان او خزندې له منځه یوسم. زه پښېمان یم چې دوی مې جوړ کړل.> ﴿٨﴾ خو خدای پاک د حضرت نوح څخه راضي ؤ.

حضرت نوح

﴿٩﴾ دا د حضرت نوح قصه ده. حضرت نوح په خپله زمانه کې نېک او پرهېزگار سړی ؤ او خدای

پاک ته ډېر نژدې ؤ. (۱۰) هغه درې زمان درلودل: سام، حام او يافت. (۱۱) مگر د خدای پاک په نظر کې ځمکه د فساد څخه ډکه شوې وه او د ظلم زياتي لمن هرې خواته خپره شوې وه. (۱۲) خدای پاک وليدل چې دنيا فاسده شوې ده ځکه چې ټول انسانان بې لارې شوي او فاسد شوي دي.

(۱۳) خدای پاک حضرت نوح ته وفرمايل: <ما دا فيصله کړې ده چې ټول انساني نسل بېخي له منځه وړم، ځکه چې دنيا د دوی د زور زياتي د عملونو څخه ډکه شوې ده. (۱۴) د ځان دپاره د ډېرو نېو لږگيو څخه کشتی جوړه کړه، په هغې کې کوټې جوړې کړه او دننه او دباندې ورته د قير پوښ ورکړه. (۱۵) او هغه داسې جوړه کړه چې اوږدوالی يې يوسلو پنځه دېرش متره، سور يې دوه ويشت متره او لوړوالی يې ديارلس متره وي. (۱۶) په کشتی باندې يو بام جوړ کړه او د پنځه څلوېښت سانتي مترو په شاوخوا کې د بام او د کشتی د اړخ ترمنځ فاصله پرېږده. کشتی درې منزله جوړه کړه او په يوه اړخ کې ورته دروازه جوړه کړه. (۱۷) زه په ځمکه باندې سيلاب راولم چې ټول ژوندي موجودات له منځه يوسي او هر هغه څه چې په ځمکه کې دي مړه شي. (۱۸) مگر زه به ستا سره لوظ وکړم چې ته به د خپلو زامنو، خپلې نېغې او د خپلو زامنو د نېغو سره کشتی ته ورننوزې. (۱۹) د ټولو ژونديو مخلوقاتو څخه يوه يوه جوړه نر او نېغ د ځان سره کشتی ته راوله ترڅو هغه ژوندي وساتي. (۲۰) د هر ډول مرغانو، حيواناتو او خزندو څخه به دوه دوه تاته راشي ترڅو ژوندي وساتل شي. (۲۱) د خپل ځان او هغوی دپاره هر ډول خواړه له ځانه سره واخله او ذخيره يې کړه. (۲۲) نو حضرت نوح ټول کارونه د خدای پاک د حکم سره سم سرته ورسول.

سيلاب

۷ (۱) څښتن حضرت نوح ته وفرمايل: <د خپلې ټولې کورنۍ سره کشتی ته ننوزه، ځکه چې په ټوله دنيا کې مې يوازينی سړی ته وليدلې چې نېک کارونه کوي. (۲) د ټولو پاکو حيواناتو څخه اووه، اووه جوړې نر او نېغ او د ناپاکو حيواناتو څخه يوه، يوه جوړه نر او نېغ د ځان سره واخله. (۳) او همدارنگه د هر قسم مرغانو څخه اووه جوړې نر او نېغ واخله ترڅو د هغوی نسل د ځمکې په منځ باندې ژوندي پاتې شي. (۴) ځکه چې زه به پس له اووه ورځو څخه په ځمکه باندې څلوېښت شپې او څلوېښت ورځې باران واوروم او ټول ژوندي مخلوقات چې ما جوړ کړي

دي هغه به له منځه يوسم. < ٥ > حضرت نوح هغه ټول کارونه سرته ورسول چې خدای پاک ورته حکم کړی ؤ.

٦ > حضرت نوح د شپږسوه کالو په عمر ؤ چې په ځمکه باندې سيلاب راغی. < ٧ > حضرت نوح او د هغه زامن او ښځه او د زامنو ښځې يې د سيلاب څخه د بچ کېدلو په خاطر کشتی ته ننوتل. < ٨ > - < ٩ > لکه څنگه چې خدای پاک حضرت نوح ته حکم کړی ؤ، د پاکو او ناپاکو حيواناتو څخه او د مرغانو او خزندو څخه يوه، يوه جوړه نر او ښځه حضرت نوح ته راغلل او کشتی ته ورننوتل. < ١٠ > نو پس له اووه ورځو سيلاب راغی.

١١ > حضرت نوح شپږسوه کلن ؤ او د دوهمې مياشتې په اولسمه ورځ د ځمکې لاندې ژورو ځايونو څخه اوبه راووتلې او د اسمان دروازې خلاصې شوې. < ١٢ > څلوېښت شپې او څلوېښت ورځې په ځمکه باندې باران واورېده. < ١٣ > او په هماغه ورځ حضرت نوح او د هغه زامن، سام، حام او يافث او د حضرت نوح ښځه او د هغه د زامنو درې ښځې کشتی ته ورننوتل. < ١٤ > د هغوی سره د هر قسم کورني او وحشي حيواناتو، خزندو او د هر قسم مرغانو < ١٥ > يعنې د ژونديو مخلوقاتو څخه يوه يوه جوړه حضرت نوح ته راغله او کشتی ته ننوتل. < ١٦ > لکه څنگه چې خدای پاک حکم کړی ؤ، هغوی د هر ژوندي مخلوق څخه نر او ښځه ننوتل. نو څښتن د هغوی پسې دروازه وتړله.

١٧ > باران څلوېښت ورځې واورېد او اوبه د ځمکې په مخ زياتې شوې او کشتی يې پورته کړه او د ځمکې څخه اوچته شوه. < ١٨ > اوبه ډېرې پورته شوې او کشتی د اوبو په مخ باندې روانه شوه. < ١٩ > اوبه تر دې اندازې زياتې شوې چې تر اسمان لاندې ټول لوړ غرونه يې پټ کړل. < ٢٠ > اوبه د غرونو د څوکو څخه اووه متره اوچتې شوې. < ٢١ > د ځمکې په مخ هر ژوندي موجود يعنې کورني او وحشي حيوانات، مرغان، خزندې او انسانان ټول مړه شول. < ٢٢ > د ځمکې په مخ ټول ساه لرونکي مړه شول. < ٢٣ > څښتن د ځمکې په مخ ټول ژوندي مخلوقات، انسانان او حيوانات، خزندې او مرغان له منځه يوړل او يوازې حضرت نوح او هغوی چې په کشتی کې د هغه سره وو، پاتې شول. < ٢٤ > اوبه يوسلو پنځوس ورځې وروسته مخ په کمېدلو شوې.

د سیلاب پای ته رسېدل

۸ (۱) خدای پاک حضرت نوح او هغه ټول حیوانات چې په کشتی کې د هغه سره وو را په یاد کړل، نو خدای پاک په ځمکه باندې باد راووزاوه او اوبه په کمېدو شوې. (۲) خدای پاک د ځمکې لاندې اوبه او د اسمان د اوبو دروازې بندې کړې او باران ودرېد. (۳) په یوسلو پنځوسو ورځو کې اوبه ورو، ورو د ځمکې د مخ څخه کمې شوې. (۴) او د اوومې میاشتې په اوولسمه ورځ کشتی د ارارات په غرونو باندې ودرېده. (۵) اوبه کمې شوې او د لسمې میاشتې په اوله ورځ د غرونو څوکې ښکاره شوې.

۶ (۶) وروسته له څلورېشتو ورځو حضرت نوح د کشتی کړکې خلاصه کړه (۷) او کارغه یې دباندې ولېږه، خو کارغه به یو خوا او بل خواته الوت تر هغې پورې چې ځمکه وچه شوه. (۸) حضرت نوح غوښتل پوه شي چې آیا د ځمکې په مخ باندې اوبه کمې شوې دي یا نه، نو یوه کوتره یې والوزوله. (۹) مگر کوترې د خپل ځان دپاره د ناستې ځای پیدا نه کړ ځکه چې د ځمکې په مخ باندې لا اوبه ولاړې وې او هغه بېرته کشتی ته راستنه شوه. حضرت نوح خپل لاس وراوږد کړ، هغه یې ونيوله او کشتی ته یې ننه ایستله. (۱۰) هغه اووه ورځې نور صبر وکړ او بیا یې کوتره ولېږله. (۱۱) کوتره د ماښام په وخت کې بېرته هغه ته راستنه شوه او د زیتون تازه پاڼه یې په مښوکه کې نیولې وه، نو حضرت نوح پوه شو چې اوبه کمې شوې دي. (۱۲) هغه اووه ورځې نور انتظار وکړ او یو ځل بیا یې کوتره ولېږله، مگر دا ځل هغه بېرته رانغله.

۱۳ (۱۳) په هغه وخت کې حضرت نوح د شپږسوه یو کالو په عمر ؤ. د هماغه کال د اولې میاشتې په اوله نېټه ځمکه مخ په وچېدو شوه. حضرت نوح د کشتی پوښ لېږې کړ، شاوخوا یې وکتل او ویې لیدل چې د ځمکې مخ وچ شوی ؤ. (۱۴) د دوهمې میاشتې په اوویشتمه ورځ ځمکه بېخي وچه شوه.

۱۵ (۱۵) خدای پاک حضرت نوح ته وفرمایل: (۱۶) <د خپلې ښځې، خپلو زامنو او د هغو د ښځو سره د کشتی څخه دباندې راووزئ. (۱۷) ټول مرغان او حیوانات د ځان سره دباندې راوباسه، ترڅو دوی خپل همجنس وزېږوي او په ټوله ځمکه باندې خپاره شي.> (۱۸) نو حضرت نوح د خپلې

ښځې، خپلو زامنو او د هغوی د ښځو سره د کشتۍ څخه راووت. (۱۹) ټول حیوانات او مرغان د خپلو جنسونو سره ډلې ډلې د کشتۍ څخه ووتل.

حضرت نوح قرباني وړاندې کوي

(۲۰) حضرت نوح د څښتن دپاره د قرباني ځای جوړ کړ او هغه د هر قسمه پاکو حیواناتو او مرغانو څخه یو یو واخیست او هغه ټول یې د قرباني په ځای کې د سوزېدونکې نذرانې په توګه قرباني کړل. (۲۱) او د سوزېدونکې قرباني بوی په څښتن باندې ښه ولګېده، هغه د خپل ځان سره وویل: <زه به بیا هیڅکله ځمکه د انسان د عملونو په سبب لعنتي نه کړم. زه پوهېږم چې د انسان خیال د هغه د ځوانۍ له وخت څخه خراب دی، خو زه به هیڅکله بیا ټول ژوندي موجودات له منځه نه وړم لکه څنګه چې مې له منځه یوړل. (۲۲) ترڅو پورې چې دنیا موجوده وي نو د ځمکې کرل، رپل، یخني او ګرمي، اوړی او ژمی او شپه او ورځ به هم وي.>

د حضرت نوح سره د خدای پاک لوظ

۹ (۱) خدای پاک حضرت نوح او د هغه زامنو ته برکت ورکړ او ویې فرمایل: <ستاسو اولادونه دې زیات شي ترڅو ټوله دنیا ستاسو په اولادې باندې ډکه شي. (۲) ټول حیوانات، مرغان، خزندې او ماهیان به له تاسو څخه وپریږي او دا ټول به ستاسو په اختیار کې وي. (۳) هر شی چې ژوندی دی او حرکت کوي، هغه به ستاسو د خوراک دپاره وي. لکه څنګه چې ما تاسو ته شنه بوتې درکړل، اوس هرڅه تاسو ته درکوم. (۴) یو شی چې تاسو یې باید ونه خورئ هغه داسې غوښه ده چې وینه په کې وي. دا مې منع کړي دي ځکه چې په وینه کې ژوندون دی. (۵) که څوک د یو انسان څخه ژوند واخلي هغه به سزا ومومي. که چېرې کوم حیوان یو انسان ووژني زه به هغه ته د مرګ سزا ورکوم. (۶) انسان د خدای پاک په شکل جوړ شوی دی، نو چا چې هغه وواژه، هغه به هم د بل چا په وسیله وژل کیږي.

(۷) تاسو باید زیات ماشومان وزېږوئ، ترڅو ستاسو اولاده په ټوله دنیا کې زیاته شي.>

۸) خدای پاک حضرت نوح او د هغه زامنو ته وفرمایل: ۹) >زه ستاسو او ستاسو د راتلونکي نسل سره ۱۰) او ټولو ژونديو مخلوقاتو سره چې ستاسو سره وو، يعني مرغانو، کورني او وحشي حيواناتو، هغوی ټول چې ستاسو سره د کشتی څخه راووتل او همدارنگه د ځمکې په منځ ټولو ژونديو مخلوقاتو سره ۱۱) لوظ کوم چې بيا به هيڅکله ټول ژوندي مخلوقات د سيلاب په وسيله له منځه نه ځي. هيڅکله به بيا سيلاب ځمکه نه خرابوي.< ۱۲) خدای پاک وفرمایل: >دا د هغه لوظ نښه ده چې زما او ستاسو او د هغو ټولو ژونديو مخلوقاتو ترمنځ به وي چې ستاسو سره دي او دا لوظ به د ټول راتلونکي نسل دپاره وي. ۱۳) زه د ورپڅو په منځ کې شنه او سره ږدم او دا به زما او د دنيا په منځ کې د لوظ نښه وي. ۱۴) کله چې زه په ځمکه باندې ورپڅې راخپري کړم او په هغې کې شنه او سره رابنکاره شي، ۱۵) زه به خپل هغه لوظ چې ستاسو او ټولو ژونديو مخلوقاتو سره مې کړی ؤ رايادوم او نور به هيڅکله ټول ژوندي موجودات د سيلاب په وسيله له منځه نه ځي. ۱۶) کله چې په ورپڅو کې شنه او سره رابنکاره شي، زه به هغې ته گورم او خپل هغه ابدي لوظ به رايادوم چې زما او د ځمکې په منځ د ټولو ژونديو مخلوقاتو ترمنځ شوی ؤ.< ۱۷) نو خدای پاک حضرت نوح ته وفرمایل: >دا د هغه لوظ نښه ده چې ما د ځان او د ځمکې په منځ د ټولو ژونديو موجوداتو سره کړی ؤ.<

حضرت نوح او د هغه زامن

۱۸) د حضرت نوح زامن چې د کشتی څخه راووتل هغه سام، حام او يافت وو. وروسته بيا د حام زوی پيدا شو او نوم يې کنعان ؤ. ۱۹) دا د حضرت نوح درې زامن وو چې د هغوی څخه د دنيا ټول خلک راپيدا شول.

۲۰) حضرت نوح دهقان ؤ او هغه اولنی سړی ؤ چې د انگورو باغ يې جوړ کړ. ۲۱) يوه ورځ هغه شراب وڅښل او نېشه شو، خپل کالي يې وويستل او په خپله خېمه کې لوڅ پروت ؤ. ۲۲) حام خېمې ته ننوت او ويې ليدل چې هغه لوڅ دی، نو هغه دباندې راووت او خپلو ورونو ته يې هم وويل. ۲۳) بيا سام او يافت چپنه واخيستله او په خپلو اوږو باندې يې واچوله. هغوی په شا باندې خېمې ته ورغلل، خپل پلار يې ورباندې پټ کړ او خپل مخونه يې بلې خواته واړول ترڅو د خپل

پلار لوڅوالی ونه وینی. (۲۴) کله چې حضرت نوح د نېشې څخه په حال شو، په دې پوه شو چې د هغه کشر زوی د هغه سره څه کړي دي. (۲۵) هغه وفرمایل:

> لعنت دې وي په کنعان باندې

هغه به د خپلو ورونو غلام وي

(۲۶) د سام څښتن خدای ته ټناه ووايي!

کنعان به د سام غلام وي

(۲۷) زه دعا کوم چې څښتن دې يافت ته

ډېره زیاته ځمکه ورکړي

او پرېږده چې هغه د سام سیمه ونیسي

کنعان دې د هغه غلام وي <

(۲۸) د سیلاب څخه وروسته حضرت نوح درې سوه پنځوس کاله ژوند وکړ. (۲۹) او د نهه سوه پنځوس کالو په عمر وفات شو.

د حضرت نوح د زامنو اولاده

(اول تواریخ ۱: ۵-۲۳)

♦ ۱ (۱) دا د حضرت نوح د زامنو حام، سام او يافت اولاده ده چې د سیلاب څخه وروسته زېږېدلې ده.

(۲) د يافت زامن: جومر، ماجوج، مادای، یوان، توبال، ماشک او تیراس. (۳) د جومر زامن:

آشکناز، ريفات او توجرمه. (۴) د ياون زامن: اليشه، ترشيش، کتيم او رودانيم. (۵) دا د هغو خلکو نيکونه وو چې د درياب په غاړه او په جزيرو کې اوسېږي. دا ټوله د يافت اولاده وه چې خپلې ژبې، خپل قومونه او خپلې ځمکې يې درلودلې.

(۶) د حام زامن: کوش، مصرايم، فوط او کنعان. (۷) د کوش اولاده سبا، حويله، سبتنه، رعمه او سبتکا وه. د رعمه اولاده شبا او ددان وه. (۸) د کوش يو زوی نمرود نومېده، هغه د دنيا اولنی قوي جنگيالی ؤ. (۹) هغه د خدای پاک په نظر کې يو ډېر قوي ښکاري ؤ، له دې کبله خلک وايي: <خدای پاک دې ستا څخه د نمرود په شان لوی ښکاري جوړ کړي.> (۱۰) د هغه په پادشاهي کې اول بابل، ارک، اکد او کلنه شامل وو چې دا درې واړه د شنعار په خاوره کې پراته دي. (۱۱) او د هغه ځای څخه نمرود آشور ته لاړ او د نينوا، رحوبوت عير او کالچ ښارونه (۱۲) او ريسن چې د نينوا او د کالچ د لوی ښار ترمنځ پروت دی جوړ کړل.

(۱۳) د مصرايم اولاده د لوديانو، عناميانو، لهايانو، نفتوحيانو، (۱۴) فتروسيانو، کسلوحيانو او کریت قومونه دي. (فلسطينيان د کریت د قوم څخه وو.)

(۱۵) کنعان د سيدون پلار ؤ چې د هغه مشر زوی ؤ او همدارنگه هغه د حيتيانو، (۱۶) يبوسيانو، اموريانو، جرجاشيانو، (۱۷) حويانو، عرقيانو، سينيانو، (۱۸) ارواديانو، صماريانو او حمايتانو نيکه هم ؤ. د هغه څخه وروسته د کنعانيانو قبيلې خپرې شوې. (۱۹) د کنعان پولې د سيدون څخه د جرار خواته تر غزې او بيا د سدوم، عموري، ادمه او صبوئيم څخه تر لاشع پورې ورسېدلې. (۲۰) دا د حام اولاده ده چې په خپلو قبيلو او سيمو کې اوسېدل او هر يو په خپلو ژبو خبرې کولې.

(۲۱) د سام څخه چې د يافت مشر ورور ؤ هم زامن پيدا شول او سام د ټولو عبرانيانو نيکه ؤ. (۲۲) د سام زامن عيلام، آشور، ارفکشاد، لود او ارام وو. (۲۳) د ارام زامن عوص، حول، جاتر او ماشک وو. (۲۴) ارفکشاد د شالح پلار ؤ او شالح د عابر پلار ؤ. (۲۵) د عابر څخه دوه زامن پيدا شول، د يو نوم فالج ؤ ځکه چې د هغه په وخت کې د دنيا خلک ووېشل شول. د هغه د ورور نوم يقطان ؤ. (۲۶) د يقطان څخه الموداد، شالف، حضرموت، يارح، (۲۷) هدورام، اوزال، دقله، (۲۸) عوبال، ابيمائيل، شبا، (۲۹) اوفير، حويله او يوباب پيدا شول. دا ټول د يقطان زامن وو. (۳۰) هغه سيمه چې

هغوی په کې اوسېدل هغه د میښا څخه د سفارې د لمرخاته غرنۍ سیمې پورې غزېدلې وه. (۳۱) دا د سام اولاده ده چې په خپلو قبیلو او سیمو کې اوسېدل او هر یو په خپلو ژبو خبرې کولې.

(۳۲) او په دې سره د حضرت نوح د اولادې لست پوره کېږي. د سیلاب څخه وروسته د هغوی د اولادې څخه قومونه رامنځته شول او په ټوله دنیا کې خپاره شول.

د بابل برج

۱۱ (۱) په هغه وخت کې د ټولې دنیا خلکو یوه ژبه درلودله او یو قسم خبرې به یې کولې. (۲) خو وروسته هغوی د مشرق خواته کډه وکړه او د شنعار په ځمکه کې یې یوه میداني پیدا کړه او هلته اوسېدل. (۳) هغوی یو بل ته وویل: <راځئ چې خښتې جوړې کړو او هغه ښې پخې کړو.> هغوی د تیږو په ځای خښتې او د مسالې په ځای قیر استعمال کړ. (۴) هغوی وویل: <راځئ چې د خپل ځان دپاره یو ښار ودان کړو او په هغه کې یو لوړ برج جوړ کړو چې سر یې اسمان ته ورسېږي، ترڅو د خپل ځان دپاره یو نوم وگټو، داسې نه شي چې په ټوله دنیا کې خپاره شو.>

(۵) مگر کله چې خښتن رابنکته شو چې هغه ښار او برج چې خلکو جوړ کړی و وگوري، (۶) هغه وفرمایل: <اوس هغوی یو قوم دی او په یوه ژبه خبرې کوي. دا یوازې د کار شروع ده. هغوی به ډېر ژر د دې توان پیدا کړي چې هرڅه وغواړي هغه به سرته ورسوي.> (۷) راځئ چې کوز شو او د هغوی ژبه سره گډه وډه کړو ترڅو دوی یو د بل په خبرو باندې پوه نه شي.> (۸) نو خښتن هغوی په ټوله دنیا کې خپاره کړل او هغوی مجبور شول چې د ښار د جوړولو څخه لاس واخلي. (۹) په دې سبب هغه ځای د بابل په نوم یاد شو ځکه چې خښتن هلته د هغوی ژبه گډه وډه کړه او هغوی یې په ټوله دنیا کې خپاره کړل.

د سام اولاده

(اول تواریخ ۱: ۲۴ - ۲۷)

(۱۰) دا د سام اولاده ده: د سیلاب څخه دوه کاله وروسته هغه وخت چې سام د سلو کالو په عمر و

د هغه زوی آرفکشاد پیدا شو. (۱۱) د آرفکشاد د پیدا کېدو څخه وروسته سام پنځه سوه کاله نور هم ژوند وکړ او نور اولادونه یې پیدا شول.

(۱۲) آرفکشاد د پنځه دېرشو کالو په عمر و چې د هغه زوی شالح پیدا شو. (۱۳) د شالح د پیدا کېدو څخه وروسته آرفکشاد څلورسوه درې کاله نور ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې.

(۱۴) هغه وخت چې شالح د دېرشو کالو په عمر و د هغه زوی عابر پیدا شو. (۱۵) پس له هغې، شالح څلورسوه درې کاله نور هم ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې.

(۱۶) عابر د څلوردېرشو کالو په عمر و چې د هغه زوی فالج پیدا شو. (۱۷) کله چې فالج پیدا شو، عابر څلورسوه دېرش کاله نور هم ژوند وکړ او زامن او لورگانې یې پیدا شوې.

(۱۸) فالج د دېرشو کالو په عمر و چې د هغه زوی رعو پیدا شو. (۱۹) د رعو د پیدا کېدلو څخه وروسته فالج دوه سوه نهه کاله نور هم ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې.

(۲۰) رعو د دوه دېرشو کالو په عمر و چې د هغه زوی سروج پیدا شو. (۲۱) د سروج د پیدا کېدلو څخه وروسته رعو دوه سوه اووه کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې.

(۲۲) سروج د دېرشو کالو په عمر و چې د هغه زوی ناحور پیدا شو. (۲۳) د ناحور د پیدا کېدلو څخه وروسته سروج دوه سوه کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې.

(۲۴) ناحور د نهه ویشو کالو په عمر و چې د هغه زوی تارح پیدا شو. (۲۵) د تارح د پیدا کېدلو څخه وروسته ناحور یوسلو نولس کاله ژوند وکړ او نور زامن او لورگانې یې پیدا شوې.

(۲۶) وروسته له دې چې تارح د اويا کالو په عمر شو، د هغه زامن حضرت ابرام، ناحور او هاران پیدا شول.

د تارح اولاده

٢٧ دا د تارح اولاده ده چې د هغه څخه حضرت ابرام، ناحور او هاران پیدا شول. هاران د حضرت لوط پلار ؤ. ٢٨ د هاران پلار لا ژوندی ؤ چې هغه خپل د زېږېدو په ځای یعنې اور کلدانیانو کې مړ شو. ٢٩ حضرت ابرام د سارای سره واده وکړ او ناحور د ملکې سره چې د هاران لور وه واده وکړ. هاران د یسکا پلار هم ؤ. ٣٠ سارای شنېه وه او ماشومان یې نه درلودل.

٣١ تارح خپل زوی حضرت ابرام، خپل لمسی حضرت لوط چې د هاران زوی ؤ او د هغه نېورور یعنې د حضرت ابرام ښځه سارای د ځان سره واخیستل او د اور کلدانیانو څخه ووتل چې د کنعان خاورې ته لاړ شي. خو کله چې هغوی حران ته راغلل هلته پاتې شول. ٣٢ تارح د دوه سوه پنځو کالو په عمر په حران کې مړ شو.

خدای پاک حضرت ابرام انتخابوي

١٢ ١ خښتن حضرت ابرام ته وفرمایل: <خپل وطن، خپلوان او د خپل پلار کور پرېږده او هغه هېواد ته لاړ شه چې زه یې درته ښایم. ٢ زه به ستا څخه لوی قوم جوړ کړم او تاته به برکت درکړم. ستا نوم به مشهور کړم او د نورو دپاره به د برکت سبب وگرځي.>

٣ څوک چې تاته برکت درکوي زه به هغوی ته برکت ورکړم

مگر څوک چې په تا باندې لعنت وایي زه به په هغوی باندې لعنت ووايم

او ستا په وسیله به د دنیا ټولو قومونو ته برکت ورکړم<

٤ لکه څنگه چې خدای پاک حضرت ابرام ته فرمایلي وو هغه لاړ او حضرت لوط هم ورسره لاړ. حضرت ابرام د پنځه اویا کالو په عمر ؤ چې د حران څخه روان شو. ٥ حضرت ابرام خپله ښځه سارای، خپل وراره حضرت لوط، خپل غلامان او هغه ټوله شتمني چې په حران کې یې پیدا

کړې وه د ځان سره واخيستل او کنعان ته روان شول.

کله چې هلته ورسېدل، (۶) حضرت ابرام په هغې خاوره کې گرځېده ترڅو د مور ه مقدسې ونې ته ورسېده چې هغه په شکيم کې يو پاک ځای ؤ. (په هغه وخت کې په هغې خاورې کې کنعانيان اوسېدل.) (۷) څښتن حضرت ابرام ته ښکاره شو او هغه ته يې وفرمايل: <دا هغه وطن دی چې زه غواړم هغه ستا اولادې ته ورکړم.> نو حضرت ابرام په هغه ځای کې چې څښتن ورته وربنکاره شوی ؤ د قربانۍ ځای جوړ کړ. (۸) بيا يې هغې غرنۍ سيمې ته کډه وکړه چې د لمر پرېواته خوا څخه بيت ټيل او د لمر خاټه خوا څخه عای ته رسيږي. حضرت ابرام په هغه ځای کې خپلې خېمې ودرولې او هلته يې د قربانۍ ځای جوړ کړ او د څښتن عبادت يې وکړ. (۹) بيا هغه د يو ځای څخه بل ځای ته کډه کوله او د کنعان جنوب خواته لاړ.

حضرت ابرام په مصر کې

(۱۰) مگر په کنعان کې قحطي راغله او هغه دومره سخته شوه چې حضرت ابرام مصر ته لاړ چې هلته د لږ وخت دپاره واوسيږي. (۱۱) څه وخت چې هغه د مصر سرحد ته ورنژدې شو، خپلې ښځې سارای ته يې وويل: <ته ښايسته ښځه يې.> کله چې مصريان تا وويني، وبه وايي: دا د هغه ښځه ده. نو دوی به ما ووژني او تا به ژوندۍ پرېږدي. (۱۲) هغوی ته ووايه چې ته زما خور يې، نو ستا په خاطر به هغوی زما سره ښه رويه وکړي او ما به ژوندۍ پرېږدي.> (۱۳) څه وخت چې هغه مصر ته داخل شو، مصريانو وليدل چې د هغه ښځه ډېره ښايسته وه. (۱۴) کله چې د فرعون درباريانو هغه وليدله، هغوی د فرعون په مخکې د هغې صفت وکړ او هغه يې د فرعون ماني ته وروستله. (۱۵) فرعون د هغې په خاطر د حضرت ابرام سره ښه رويه وکړه او هغه ته يې پسونه، وزې، پادې، خره او خرې، اوبنان، وينځې او غلامان ورکړل.

(۱۶) مگر څښتن فرعون او د هغه درباريان د حضرت ابرام د ښځې سارای په سبب په خطرناکو ناروغيو باندې اخته کړل. (۱۷) نو فرعون حضرت ابرام راوغوښت او د هغه څخه يې پوښتنه وکړه: <زما سره دې څه وکړل؟ ولې دې ماته ونه ويل چې هغه ستا ښځه ده؟> (۱۸) ولې دې وويل چې هغه ستا خور ده، کېدای شو چې ما د هغې سره واده کړی وای؟ گوره دا ستا ښځه ده، هغه واخله او

لاړ شه! ﴿٢٠﴾ فرعون خپلو نفرو ته حکم وکړ چې حضرت ابرام او د هغه ښځه د هر هغه څه سره چې درلودل يې ولېږي.

حضرت لوط او حضرت ابرام سره جلا کېږي

١٣ ﴿١﴾ حضرت ابرام د خپلې ښځې او خپلو ټولو شیانو سره چې درلودل يې د مصر څخه د کنعان جنوبي خواته لاړ او حضرت لوط د هغه سره لاړ. ﴿٢﴾ حضرت ابرام شتمن سړی ؤ او هغه ډېر حیوانات، سره زر او سپين زر درلودل. ﴿٣﴾ هغه يو ځای او بل ځای ګرځېده او د بيت ټيل طرف ته لاړ. او هغه ځای ته ورسېده چې د بيت ټيل او عای ترمنځ پروت دی او حضرت ابرام پخوا هلته خپلې خېمې ودرولې وې. ﴿٤﴾ چېرته چې هغه د قربانۍ ځای جوړ کړی ؤ، هلته هغه د څښتن عبادت وکړ.

﴿٥﴾ او حضرت لوط هم چې د حضرت ابرام سره ؤ د پسونو او وزو رمې او پادې او خېمې درلودلې. ﴿٦﴾ په دې خاطر چې هغوی دواړو ډېر زيات حیوانات درلودل او د هغوی دپاره په کافي اندازه د څړځایونه نه وو، نو دوی نه شو کولی چې دواړه يوځای سره واوسېږي. ﴿٧﴾ نو د حضرت ابرام او حضرت لوط د شپانو ترمنځ شخړه رامنځته شوه. په هغه وخت کې کنعانيان او فرزبان هم په دې خاوره کې اوسېدل.

﴿٨﴾ نو حضرت ابرام لوط ته وفرمايل: <زما او ستا، يا زما د شپانو او ستا د شپانو ترمنځ بايد شخړه نه وي، ځکه چې مونږ يو د بل سره وروڼه يو. ﴿٩﴾ نو بيا راځئ چې سره جدا شو. د ځمکې هره برخه چې ته غواړې هغه انتخاب کړه. ته يو خوا لاړ شه او زه به بلې خواته لاړ شم.>

﴿١٠﴾ حضرت لوط شاوخوا ته وکتل او د اردن ټوله دره يې وليدله چې د سوغر پورې لکه د څښتن د باغ او مصر په شان شنه وه. دا هغه وخت ؤ چې څښتن لا سدوم او عموره له منځه نه وو وړي. ﴿١١﴾ نو حضرت لوط د اردن ټوله دره د خپل ځان دپاره خوښه کړه او د لمرخاته خواته يې کډه وکړه. په دې ډول هغوی يو د بل څخه بېل شول. ﴿١٢﴾ حضرت ابرام د کنعان په خاوره کې پاتې شو او حضرت لوط د هغو ښارونو په منځ کې چې په دره کې پراته وو ځای په ځای شو او سدوم ته

نژدې يې خېمې ودرولې. (۱۳) د سدوم خلک ډېر بدکاره وو او د خښتن په مقابل کې يې ډېر سخت گناهونه کول.

حضرت ابرام حبرون ته کډه کوي

(۱۴) د حضرت ابرام څخه د حضرت لوط له جدا کېدلو وروسته خښتن حضرت ابرام ته وفرمايل: >اوس دې خپلې سترگې پورته کړه او د هغه ځای څخه چې ته په کې يې، شمال، جنوب، لمرخاته او لمرپرېواته خواته وگوره. (۱۵) دا ټوله ځمکه چې ته يې وينې زه به يې تا او ستا اولادې ته درکړم او دا به تر ابده پورې ستاسو وي. (۱۶) زه به تاته دومره زياته اولاده درکړم چې د خاورو د ذرو په شان وي چې څوک يې نه شي شمارلی. (۱۷) اوس لاړ شه او ټول هېواد وگوره، ځکه چې هغه ټول تاته درکوم. (۱۸) نو حضرت ابرام خپلې خېمې واخيستلې او د ممري لويو ونو ته نژدې چې په حبرون کې دي ځای په ځای شو او په هغه ځای کې يې د خښتن دپاره د قربانۍ ځای جوړ کړ.

حضرت ابرام لوط ژغوري

۱۴ (۱) په هغه وخت کې د شنعار پادشاه امرافل، د الاسار پادشاه اريوک، د عيلام پادشاه کدرلا عمر او د قوئيم پادشاه تدعال (۲) لاړل چې د نورو پنځو پادشاهانو يعني د سدوم د پادشاه بارع، د عموري د پادشاه برشاع، د ادمه د پادشاه شنعب، د صبوئيم د پادشاه شمئير او د بالع د پادشاه سره (بالع هماغه صوغر دی) جنگ وکړي. (۳) دغو پنځو پادشاهانو خپل ځواکونه د سدوم په دره کې چې اوس د ارام درياب په نوم يادېږي سره يوځای کړل. (۴) هغوی دولس کاله د کدرلا عمر د لاس لاندې وو، خو په ديارلسم کال هغوی ياغي شول. (۵) په څوارلسم کال کدرلا عمر د هغو پادشاهانو سره چې د ده سره ملگري شوي وو، لاړ او رفائيانو ته يې په عشتروت قرنين، زوزيانو ته يې په هام او ايميانو ته يې په شاوه قرينين کې (۶) او حوريانو ته يې د ادم په غرنۍ سيمه کې تر ايل فاران پورې چې دښتې ته نژدې دی ماتې ورکړه. (۷) بيا هغوی بېرته راوگرځېدل او عين مشفاط ته چې وروسته د قادش په نوم ياد شو راغلل او د عماليقيانو ټوله خاوره يې فتح کړه او اموريانو ته يې چې په حزرزون تمار کې اوسېدل ماتې ورکړه.

٨ په هغه وخت کې د سدوم، عموره، ادمه، صبوئيم او د بالع (صوغر) پادشاهان ووتل او د سدیم په دره کې يې خپلې جنگي ليکې جوړې کړې ٩ ترڅو د عيلام د پادشاه کدرلا عمر، د قوئيم د پادشاه تدعال، د شنعار د پادشاه امرافل او د الاسار د پادشاه اريوک په مقابل کې جنگ وکړي، يعنې څلور پادشاهان د پنځو په مقابل کې. ١٠ د سدیم په دره کې د قير ډېرې کندی وې. کله چې د سدوم او عمورې پادشاهان د جگړې څخه وتښتېدل، هغوی په دې کندو کې وغورزېدل او پاتې پادشاهان غرونو ته وتښتېدل. ١١ نو څلورو پادشاهانو د سدوم او عمورې ټول شيان چې په هغو کې د هغوی خواړه هم شامل وو واخيستل او لاړل. ١٢ هغوی د حضرت ابرام وراړه لوط هم د هغه د ټول مال او جايداد سره د ځان سره يووړ، ځکه چې هغه په سدوم کې اوسېده.

١٣ يو نفر چې د هغو څخه تښتېدلی ؤ عبراني ابرام ته خبر ورکړ. په دې وخت کې حضرت ابرام هغو لويو ونو ته نژدې چې د اموري ممري پورې يې اړه درلودله اوسېده. ممری او د هغه وروڼه اشکول او عانر ټول د حضرت ابرام سره ملگري وو. ١٤ کله چې حضرت ابرام خبر شو چې د هغه وراړه نيول شوی دی، نو هغه خپل درې سوه اتلس جنگي نفر راوغوښتل او تر دان پورې په هغو څلورو پادشاهانو پسې شول.

١٥ د شپې په وخت کې حضرت ابرام خپل نفر سره ووېشل چې په دښمن باندې حمله وکړي او هغوی ته يې ماتې ورکړه او تر حوبې پورې چې د دمشق په شمال کې ده ورپسې شول. ١٦ حضرت ابرام هغه ټول سامان چې هغوی لوت کړی ؤ او د ځان سره يې وړی ؤ بېرته راوگرځاوه. همدارنگه هغه خپل وراړه حضرت لوط د هغه د شتمنۍ سره او بڼځې او نور بنديان د ځان سره بېرته راوستل.

ملکيصدق حضرت ابرام ته برکت ورکوي

١٧ کله چې حضرت ابرام کدرلا عمر او د هغه سره ملگرو پادشاهانو ته ماتې ورکړه او بېرته راستون شو، د سدوم پادشاه د شاهو د درې پورې (چې د پادشاه د درې په نوم هم يادېږي) د هغه د ليدلو دپاره راغی. ١٨ ملکيصدق د ساليم پادشاه چې د خدای تعالیٰ کاهن ؤ د حضرت ابرام دپاره ډوډی او د انگورو شربت راوړل. ١٩ هغه حضرت ابرام ته برکت ورکړ او ويې ويل: <خدای تعالیٰ

چې د ځمکې او اسمانونو پيدا کوونکي دی تاته برکت درکړي. (۲۰) د خدای تعالیٰ 'تناه دې وي چې ستا دښمنان يې تاته تسليم کړل. نو حضرت ابرام ملکيصدق ته د هغو شيانو چې هغه بېرته اخیستي وو، لسمه برخه ورکړه.

(۲۱) د سدوم پادشاه حضرت ابرام ته وويل: <زما ټول خلک بېرته ماته راکړه او شيان دې خپل ځان ته وساته.>

(۲۲) حضرت ابرام ځواب ورکړ: <زه د خښتن يعنې خدای تعالیٰ په حضور کې چې د ځمکې او اسمانونو پيدا کوونکي دی په کلکه قسم خورم (۲۳) چې زه به ستا د شيانو څخه هيڅ شی حتی 'يو تار يا د خپلې تسمه هم وانخلم. داسې نه چې بيا ووايې چې ابرام ما شتمن کړ. (۲۴) زه به د خپل ځان دپاره هيڅ شی وانخلم. يوازینی شی چې زه به يې قبول کړم هغه هغه څه دي چې زما خلکو خوړلي دي او د هغه چا برخه چې زما سره تللي وو يعنې د عانر، اشکول او ممري برخه هغوی ته ورکړه.>

د حضرت ابرام سره د خدای پاک لوظ

۱۵ (۲۵) وروسته بيا خښتن په رويا کې حضرت ابرام ته وفرمايل: <ای ابرامه مه وپېرېه، زه ستا سپر يم او تاته به ډېر لوی اجر درکړم.>

(۲۶) حضرت ابرام وفرمايل: <ای خښتن تعالیٰ، ماته به څه راکړې ځکه چې زه بې اولاده پاتې شوم. زما يوازینی وارث دمشقي اليعازر دی. (۲۷) ماته دې اولادونه نه دي راکړي، نو زما د کورنی نوکر به زما ميراث خور شي.>

(۲۸) خښتن په ځواب کې وفرمايل: <دا سړی به ستا ميراث خور نه وي بلکه ستا خپل زوی چې په خپله ستا څخه به پيدا شي، ستا ميراث خور وي.> (۲۹) خښتن هغه دباندي وويست او ورته وېي فرمايل: <اسمان ته وگوره او هڅه وکړه چې ستوري وشماری، نو ستا اولاده به د هغو په شان دومره زیاته وي.>

٦ حضرت ابرام په خښتن باندې باور وکړ او په دې خاطر خښتن د هغه څخه خوشاله شو او هغه يې قبول کړ.

٧ بيا خښتن هغه ته وفرمايل: <زه هغه خښتن يم چې ته مې د اور کلدانيانو څخه راوويستلې چې دا ځمکه تاته درکړم او ستا ملکيت شي.>

٨ مگر حضرت ابرام وفرمايل: <ای خښتن تعالیٰ، زه به څنگه يوه شم چې هغه به زما شي؟>

٩ نو خښتن هغه ته وفرمايل: <ماته يوه درې کلنه غوا، درې کلنه وزه، درې کلن پسه، يوه کوتره او يوه قمري راوړه.> ١٠ حضرت ابرام دا ټول هغه ته راوړل او هر يو يې په منځ کې دوه ټوټې کړ او هره نيمه شوې ټوټه يې بلې ټوټې ته مخامخ کېښودله، مگر مرغان يې دوه ټوټې نه کړل. ١١ کله چې ټيوسان د دې مړو حيواناتو په تنو باندې راکوز شول حضرت ابرام هغه وشړل.

١٢ کله چې لمر په پرېوتلو شو، په حضرت ابرام باندې ډېر دروند خوب راغی او سخته وپروونکې تياره ورباندې راغله. ١٣ خښتن هغه ته وفرمايل: <په دې پوه شه چې ستا اولاده به په پردی خاوره کې مسافره شي او هغوی به هلته غلامان شي او په دوی باندې به څلورسوه کاله ظلم کېږي.> ١٤ مگر زه به هغه قوم ته چې دوی يې غلامي کوي جزا ورکړم او پس له هغې به دوی د ډېرې شتمنی سره ووزي. ١٥ ته به په پاڅه عمر کې په ارامۍ سره مړ شې او ښځ به شې. ١٦ ستا اولاده به له څلورم نسل څخه وروسته بېرته دلته راشي، ځکه زه به تر هغې پورې اموريان ونه شرم ترڅو پورې چې هغوی دومره بدکاره شي چې بايد سزا ومومي.>

١٧ کله چې لمر پرېوت او تياره شوه، د لوگي څخه ډک يو تنور او بلېدونکی چراغ رابنکاره شول او د دې ټوټو له منځ څخه تېر شول. ١٨ په هماغه ورځ خښتن د حضرت ابرام سره لوظ وکړ او ويې فرمايل: <زه ستا اولادې ته دا ټوله خاوره د مصر د سيند څخه نيولې د فرات تر لوی سيند پورې ورکوم ١٩ يعنې د قينيانو، قنزيانو، قدمونيانو، ٢٠ حيتيانو، فرزيانو، رفائيانو، ٢١ اموريانو، کنعانيانو، جرجاشيانو او ييوسيانو خاوره.>

هاجره او حضرت اسماعيل

۱۶ ﴿۱﴾ نو د حضرت ابرام بنځه سارای شنډه وه او هيڅ اولاد يې نه درلود. مگر هغې يوه مصری وينځه درلودله چې هاجرې نومېدله. ﴿۲﴾ نو هغې حضرت ابرام ته وويل: <څښتن زه د اولادونو د راوړلو څخه بنده کړې يم. لاړ شه او زما د وينځې سره يوځای شه، کېدای شي چې هغه زما دپاره اولاد وزېږوي.> حضرت ابرام د سارای خبره ومنله. ﴿۳﴾ نو د حضرت ابرام بنځې سارای خپله وينځه هاجرې خپل مېړه ته ورکړه چې د هغه بنځه شي. (دا کار هغه وخت وشو چې د کنعان په خاوره کې د حضرت ابرام د اوسېدلو لس کاله شوي و.) ﴿۴﴾ حضرت ابرام د هاجرې سره يوځای شو او هغه اميدواره شوه او کله چې هاجرې پوه شوه چې اميدواره ده، نو مغروره شوه او سارای ته يې په سپک نظر کتل.

﴿۵﴾ نو سارای حضرت ابرام ته وويل: <دا ستا گناه ده چې دغه وينځه ما سپکوي. ما په خپله هغه تاته درکړه او له هغه وخت څخه چې هغه پوه شوه چې اميدواره شوه، نو زه د هغې په نظر کې سپکه ښکاره شوم. څښتن دې زما او ستا ترمنځ انصاف وکړي.>

﴿۶﴾ حضرت ابرام ځواب ورکړ: <ډېر ښه ستا وينځه ستا په لاس کې ده، نو څه چې غواړې د هغې سره يې وکړه.> نو سارای هاجرې دومره وځوروله چې د هغې څخه وتښتېدله.

﴿۷﴾ د څښتن فرېښتې د هاجرې سره په دښته کې د اوبو چينې يعنې هغې چينې ته نژدې چې د شور په لاره کې وه ملاقات وکړ. ﴿۸﴾ فرېښتې وفرمايل: <ای هاجرې د سارای وينځې! له کومه ځايه راغلې يې او چېرته روانه يې؟>

هغې ځواب ورکړ: <زه د خپلې بادارې سارای څخه تښتېدلې يم.>

﴿۹﴾ د څښتن فرېښتې هغې ته وفرمايل: <بېرته خپلې بادارې ته ورشه او د هغې غلامي کوه.> ﴿۱۰﴾ د څښتن فرېښتې زياته کړه: <زه به ستا اولاده دومره زياته کړم چې هيڅوک يې ونه شمېرلی شي.> ﴿۱۱﴾ د څښتن فرېښتې هغې ته وفرمايل: <ستا به زوی پيدا شي او په هغه باندې به اسماعيل نوم کېږدي، ځکه چې څښتن ستا د غم فرياد اورېدلی دی.> ﴿۱۲﴾ ستا زوی به په خپل سر وي. هغه به د

ټولو خلکو په ضد وي او ټول خلک به د هغه په ضد وي او د ټولو خپلو خپلوانو څخه به جدا اوسېږي. <

١٣ هاجري له خپل ځان څخه پوښتنه وکړه: <آيا په رښتيا مې خدای پاک وليده او زه تر اوسه پورې ژوندی يم؟> نو هغې د څښتن نوم چې خبرې يې ورسره کړې وې هغه خدای پاک چې ما ويني وباله. ١٤ په دې خاطر خلکو هغه کوهی د هغه ژوندي ذات کوهی چې ما ويني په نوم ياد کړ او هغه تر اوسه پورې د قادش او بارد په منع کې دی.

١٥ د هاجري څخه د حضرت ابرام زوی پيدا شو او حضرت ابرام په هغه باندې اسماعيل نوم کېښود. ١٦ حضرت ابرام د شپږ اتياو کالو په عمر ؤ چې د هاجري څخه هغه ته زوی پيدا شو.

سنت گيري يعنې د لوظ نښه

١٧ هغه وخت چې حضرت ابرام د نهه نوي کالو په عمر ؤ، څښتن هغه ته ښکاره شو او وېې فرمايل: <زه مطلق قادر خدای يم. زما منونکی او بې گناه اوسه. ٢> زه به ستا سره يو لوظ وکړم او ډېره اولاده به درکړم. < ٣> نو هغه وخت حضرت ابرام پرمخې پرېوت او خدای پاک هغه ته وفرمايل: ٤> ستا سره دا لوظ کوم چې ته به د ډېرو قومونو پلار شې. ٥> له دې وروسته به ستا نوم ابرام نه بلکه ابراهيم وي، ځکه چې ته مې د ډېرو قومونو پلار کړی يې. ٦> زه به ستا نسل زيات کړم او ستا څخه به قومونه پيدا کړم او د هغوی څخه به ځينې پادشاهان شي.

٧> زه به خپل لوظ ستا، ستا د اولادې او ستا څخه وروسته ستا د راتلونکي نسل سره ټينگ وساتم او دا به ابدي لوظ وي. زه به ستا خدای يم او ستا څخه وروسته به ستا د اولادې خدای يم. ٨> زه به د کنعان ټوله خاوره په کومه کې چې ته اوس مسافر يې، تاته او ستا څخه وروسته ستا اولادې ته د ابدي ملکيت په توگه درکړم او زه به د هغوی خدای يم. <

٩> خدای پاک حضرت ابراهيم ته وفرمايل: <ته او ستا څخه وروسته ستا ټوله اولاده بايد زما په لوظ باندې ټينگ ودرېږئ. ١٠> ته او ستا اولاده بايد سره موافقه وکړئ چې ستاسو هر يو نارينه

دې سنت شي. (۱۱) - (۱۲) له همدا اوس نه تاسو بايد هر اته ورځنی هلک سنت کړئ. په دې کې هغه غلامان چې ستاسو په کورنيو کې پيدا شوي وي او هغه غلامان چې د بېگانه خلکو څخه په بيه اخیستل شوي وي هم شامل دي. په دې کار سره به دا معلومه شي چې زما او ستاسو ترمنځ يو لوظ شته. (۱۳) هر يو نفر بايد سنت شي. دا به ستاسو په بدن باندې زما د ابدې لوظ نښه وي. (۱۴) هر يو نارينه چې سنت شوی نه وي بايد زما له قوم څخه وشړل شي ځکه چې هغه زما لوظ مات کړی دی.

(۱۵) خدای پاک حضرت ابراهيم ته وفرمايل: <له دې وروسته خپلې بڼې ته سارای مه وايه، د هغې نوم دې له همدا اوس څخه ساره شي. (۱۶) زه به هغې ته برکت ورکړم او د هغې په وسيله به تاته زوی درکړم. هغه به د قومونو مور شي او د هغې څخه به د قومونو پادشاهان راپيدا شي.>

(۱۷) حضرت ابراهيم پرمخې پرېوت او ويې خندل او د خپل ځان سره يې وويل: <آيا د سل کلن سړي څخه به زوی پيدا شي؟ آيا ساره به په نوي کلنی کې ماشوم وزېږوي؟> (۱۸) حضرت ابراهيم خدای پاک ته وفرمايل: <اسماعيل ولې زما ميراث خور نه شي؟>

(۱۹) مگر خدای پاک وفرمايل: <نه، خو ستا بڼه ساره به ستا دپاره زوی راوړي او ته به په هغه باندې اسحاق نوم کېږدې. زه به ستا د زوی اسحاق سره خپل لوظ ټينگ وساتم ترڅو د هغه څخه وروسته د هغه د نسل دپاره يو ابدې لوظ وي. (۲۰) ما د اسماعيل په هکله ستا غوښتنه واورېدله. نو زه به هغه ته هم برکت ورکړم او هغه ته به زيات ماشومان او ډېره اولاده ورکړم. هغه به د دولسو زامنو پلار وي چې مشران به وي او زه به د هغه د اولادې څخه يو لوی قوم جوړ کړم. (۲۱) مگر خپل لوظ به ستا د زوی اسحاق سره چې ساره به يې په راتلونکي کال کې په همدې وخت وزېږوي ټينگ وساتم.> (۲۲) کله چې خدای پاک د حضرت ابراهيم سره خپلې خبرې خلاصې کړې نو د هغه څخه لاړ.

(۲۳) حضرت ابراهيم خپل زوی حضرت اسماعيل او نور ټول نارينه چې د هغه په کورنی کې وو او هغه غلامان چې د هغه په کورنی کې زېږېدلي وو او هغه غلامان چې په پيسو باندې اخیستل شوي وو لکه څنگه چې خدای پاک هغه ته فرمايلي وو په هماغه ورځ سنت کړل. (۲۴) حضرت ابراهيم د

نهه نوي کالو په عمر و چې سنت کړای شو (۲۵) او د هغه زوی حضرت اسماعیل د دیارلسو کالو په عمر و. (۲۶) حضرت ابراهیم او د هغه زوی حضرت اسماعیل دواړه په یوه ورځ سنت شول. (۲۷) د حضرت ابراهیم د کورنۍ هر نارینه او هغه غلامان چې د هغوی په کورنۍ کې زېږېدلي وو یا هغوی چې په پیسو اخیستل شوي وو د هغه سره یوځای سنت شول.

حضرت ابراهیم او ساره ته د زوی ورکولو وعده

۱۸ (۱) څښتن حضرت ابراهیم ته د ممري لویو ونو ته نژدې ښکاره شو. په هغه وخت کې هغه د ورځې په گرمۍ کې د خېمې د دروازې په خوله کې ناست و. (۲) حضرت ابراهیم پورته وکتل او ویې لیدل چې درې نفره هلته ولاړ دي او چې څنگه یې هغوی ولیدل هغه په منډه د خېمې د دروازې څخه د هغو د لیدلو دپاره ورغی او په ځمکه باندې پرمخې پرېوت. (۳) هغه وفرمایل: <ای بادارانو! مهرباني وکړئ ودرېږئ او زما د کور څخه مه تېرېږئ. زه حاضر یم چې ستاسو خدمت وکړم. (۴) که اجازه وي تاسو ته به لږې اوبه راوړم چې خپلې پښې ومینځئ. تاسو کولی شئ چې د دې ونې لاندې آرام وکړئ. (۵) زه به یو څه خواړه هم راوړم. هغه به تاسو ته قوت درکړي چې خپل سفر ته دوام ورکړئ. تاسو زما کور ته په راتللو سره ماته عزت راکړ. نو اجازه راکړئ چې خدمت مو وکړم.>

هغوی ځواب ورکړ: <ډېر ښه. لکه څنگه چې وايي همداسې وکړه.>

(۶) حضرت ابراهیم په ډېرې چټکۍ سره خېمې ته ننوت او ساره ته یې وویل: <ژر شه او د خپلو ښو اوږو څخه درې پیمانې راواخله او ډوډۍ ورڅخه پخې کړه.> (۷) بیا حضرت ابراهیم په منډه د یادې خواته ورغی او یو ښه تنکی خوسی یې ونيوه او خپل نوکر ته یې ورکړ چې هغه ډېر ژر پوخ کړي. (۸) بیا هغه یو څه مستې، شیدې او هغه خوسی چې پوخ کړی یې و راوړ او د هغوی په منځ کې یې کېښودل. څه وخت چې هغوی ډوډۍ خوړله، حضرت ابراهیم د هغوی تر څنگه د یوې ونې لاندې ولاړ و.

(۹) نو هغوی د حضرت ابراهیم څخه پوښتنه وکړه: <ستا ښځه ساره چېرته ده؟>

هغه ځواب ورکړ: <هغه په خېمه کې ده.>

۱۰ د هغو دريو نفرو څخه يو څښتن ؤ، هغه وفرمايل: <زه به په راتلونکي کال کې په همدې وخت بېرته تاته راشم او ستا د ښځې ساره به زوی پيدا شي.> ساره د خېمې په دروازه کې د هغه ترشا ولاړه وه او د هغوی خبرو ته يې غوږ نيولی ؤ. ۱۱ حضرت ابراهيم او ساره ډېر زاړه وو او ساره د اولاد د راوړلو نه وه. ۱۲ نو ساره د خپل ځان سره وخنډل او ويې ويل: <اوس زه زړه يم او د کاره لوېدلې يم، آیا دا کېدای شي چې په ما باندې دا خوشالي راشي؟ بله دا چې زما مېړه هم زوړ دی.>

۱۳ بيا څښتن د حضرت ابراهيم څخه پوښتنه وکړه: <ساره ولې وخنډل او ويې ويل چې اوس خو زه زړه شوې يم، آیا دا کېدای شي چې زه اوس ماشوم وزېروم؟> ۱۴ آیا داسې کوم کار شته چې د څښتن دپاره گران وي؟ لکه څنگه چې مې وويل، زه به په راتلونکي کال کې په همدې وخت بېرته راشم او ساره به زوی ولري.>

۱۵ ساره ډېره ووېرېدلې، نو منکره شوه او ويې ويل: <ما نه دي خنډلي.>

مگر هغه ورته وفرمايل: <هو، تا وخنډل.>

حضرت ابراهيم د سدوم دپاره شفاعت کوي

۱۶ بيا هغه خلک پاڅېدل چې لار شي. هغوی ښکته د سدوم خواته وکتل او حضرت ابراهيم ورسره لار چې هغوی رخصت کړي. ۱۷ بيا څښتن د خپل ځان سره وويل: <څه چې زه غواړم ويې کړم هغه به د ابراهيم څخه پټ نه کړم. ۱۸ په يقين سره به د ابراهيم څخه لوی او زورور قوم جوړ شي او د ځمکې ټول قومونه به د هغه په وسيله برکت ومومي. ۱۹ ځکه چې ما هغه انتخاب کړی دی چې هغه به خپلو ماشومانو او خپلې کورنۍ ته داسې لارښودنه وکړي ترڅو د هغه څخه وروسته زما اطاعت وکړي او هغه څه وکړي چې صحيح او عادلانه وي، ترڅو هغه وعده چې ما د ابراهيم سره کړې ده سرته ورسوم.>

٢٠) بيا څښتن حضرت ابراهيم ته وفرمايل: <د سدوم او عموري په ضد زيات تورو نه موجود دي او د هغوی گناهونه ډېر زيات شوي دي. (٢١) اوس به زه نښکته راکوز شم چې دا معلومه کړم چې آیا د هغو تورو نو په باره کې چې ما څه اورېدلي دي هغه رښتيا دي يا نه.>

٢٢) هغه دوه نفره روان شول او د سدوم طرف ته لاړل، مگر څښتن د حضرت ابراهيم سره پاتې شو. (٢٣) حضرت ابراهيم څښتن ته ورنژدې شو او ويې فرمايل: <آيا نېک خلک به د بدکارانو سره يوځای له منځه وړي؟ (٢٤) که چېرې په دې ښار کې پنځوس تنه نېک خلک وي آیا هغه ښار به په رښتيا له منځه يوسي او هغه ځای به د هغو پنځوسو نېکو خلکو په خاطر پرېږدي؟ (٢٥) زه يقين لرم چې ته به نېک خلک د بدکارانو سره يوځای نه وژني. دا نه شي کېدای! ته داسې نه شې کولی، که تا داسې وکړل نو نېکو خلکو ته به د بدکارانو سره يوځای سزا ورکړای شي. دا نه شي کېدای. د ټولې دنيا قاضي به خامخا انصاف کوي.>

٢٦) څښتن ځواب ورکړ: <که چېرې زه په سدوم کې پنځوس تنه نېک خلک پيدا کړم، نو زه به د هغوی په خاطر ټول ښار معاف کړم.>

٢٧) حضرت ابراهيم يو ځل بيا وفرمايل: <څښتنه، ما وبخښه چې ستا سره په جرأت سره خبرې کوم. زه فقط يو عادي انسان يم او حق نه لرم چې څه ووايم. (٢٨) خو که چېرې هلته د پنځوسو تنو په ځای يوازې پنځه څلوېښت تنه نېک خلک وي، آیا ټول ښار به د هغو پنځو تنو په خاطر چې کم دي له منځه يوسي؟>

څښتن ځواب ورکړ: <که چېرې هلته پنځه څلوېښت تنه نېک خلک پيدا کړم، نو زه به ښار له منځه نه وړم.>

٢٩) حضرت ابراهيم بيا خبرې وکړې: <کېدای شي چې هلته يوازې څلوېښت تنه وي.>

هغه ځواب ورکړ: <زه به د هغو څلوېښتو تنو په خاطر هغه ښار وران نه کړم.>

٣٠) حضرت ابراهيم وفرمايل: <څښتنه، په ما باندې په قهر نه شې، اجازه راکړه چې خبرې وکړم.>

که چېرې هلته یوازې دېرش تنه وي؟>

هغه وفرمایل: <که چېرې هلته دېرش تنه پیدا کړم، زه به هغه ځای له منځه نه وړم.>

③۱ حضرت ابراهیم وفرمایل: <څښتنه، ما وبخښه چې په جرأت سره ستا سره خبرې کوم. که یوازې شل تنه هلته پیدا شي؟>

هغه وفرمایل: <که چېرې شل تنه پیدا کړم، زه به ښار وران نه کړم.>

③۲ حضرت ابراهیم وفرمایل: <څښتنه، په ما باندې په قهر نه شې، زه به یوازې یو وار بیا خبرې وکړم. کېدای شي چې لس تنه هلته پیدا شي؟>

هغه وفرمایل: <که لس تنه هلته پیدا شي، نو زه به ښار وران نه کړم.> ③۳ پس له هغې چې څښتن د حضرت ابراهیم سره خبرې خلاصې کړې، هغه لاړ او حضرت ابراهیم خپل کور ته ستون شو.

د سدوم د خلکو گناهونه

۱۹ ① کله چې هغه دوه فرښتې د ماښام په وخت کې سدوم ته ورسېدلې، حضرت لوط د ښار په دروازه کې ناست ؤ. څنگه چې حضرت لوط هغوی ولیدلې راپاڅېده او د هغوی د هرکلي دپاره ورغی او په ځمکه باندې پرمخې پرېوت، ② وېي فرمایل: <ای زما بادارانو، د خپل خدمتگار کور ته راشئ. تاسو کولی شئ خپلې پښې ومینځئ او دلته شپه تېره کړئ. سهار وختي پاڅېږئ او په خپله لاره روان شئ.>

مگر هغوی ورته په ځواب کې وفرمایل: <نه، مونږ به د ښار په چوک کې شپه تېره کړو.>

③ مگر حضرت لوط په هغوی باندې ډېر سخت ټینګار وکړ ترڅو هغوی ورسره لاړلې او د هغه کور ته ننوتلې. هغه د هغوی دپاره خوراک تیار کړ او فطیره ډوډۍ یې ورته پخه کړه او هغوی

وخورله.

٤ هغوی لا ویده شوي نه وو چې د سدوم د بنار خلک له هرې خوا د ځوان څخه نیولې تر زاړه پورې ټول د کور څخه راچاپېر شول. ٥ هغوی حضرت لوط ته غږ وکړ: >هغه دوه نفره چې نن شپه ستا سره راغلي وو چېرته دي؟ هغوی مونږ له راوباسه چې بد کار ورسره وکړو.<

٦ حضرت لوط دباندې ووت او دروازه یې د ځان پسې بنده کړه ٧ او هغوی ته یې وفرمایل: >ای ورونو! زه تاسو ته زاري کوم چې داسې بد کار مه کوئ. ٨ گورئ، زه دوه لورگانې لرم چې تر اوسه پورې لا پېغلې دي. هغوی به تاسو ته راوباسم، هرڅه چې غواړئ د هغوی سره یې وکړئ، خو د دې خلکو سره هیڅ مه کوئ ځکه چې هغوی ماته پناه راوړې ده.<

٩ هغوی ځواب ورکړ: >زمونږ د لارې څخه لېرې شه< او ویې ویل: >ای پردی سړیه! زمونږ له مخې څخه لېرې شه، ته څوک یې چې مونږ ته وایې چې څه باید وکړو؟ زمونږ د مخې څخه لېرې شه. که نه، نو ستا سره به د هغوی څخه بدتر عمل وکړو.< هغوی حضرت لوط بېرته تېل واهه او نژدې شول چې دروازه ماته کړي. ١٠ خو هغو دوو نفرو خپل لاسونه دباندې راوویستل او حضرت لوط یې د ځان سره کور ته دننه کړ او دروازه یې بنده کړه. ١١ نو بیا هغوی هغه ټول خلک چې دباندې ولاړ وو پرانده کړل، ترڅو هغوی ونه شي کولی چې دروازه پیدا کړي.

حضرت لوط د سدوم څخه ځي

١٢ هغو دوه نفرو حضرت لوط ته وفرمایل: >که دلته ستا نور څوک یعنې زامن، لورگانې، زومان او نور خپلوان په دې بنار کې اوسېږي، نو د دې بنار څخه یې وباسه. ١٣ ځکه چې مونږ غواړو دغه ځای وران کړو. د دې خلکو په ضد څښتن ډېر بد تورونه اورېدلي دي او مونږ یې رالېږلي یو چې سدوم له منځه یوسو.<

١٤ نو حضرت لوط دباندې ووت، د خپلو زومانو سره یې چې د هغه د لورگانو سره یې کوژدني شوې وې خبرې وکړې او ویې فرمایل: >ژر پاڅئ او د دې ځای څخه وزئ. څښتن غواړي چې دا

ځای له منځه یوسي. < خو د هغه زومانو فکر کاوه چې هغه ټوکې کوي.

١٥ سهار وختي فرښتو حضرت لوط تشویق کړ او ورته وېې فرمایل: <پاشه! خپله ښځه او دواړه لورگاني دې واخله او ووزه، ترڅو د دې ښار په وړاندېلو سره تاسو خپل ژوند له لاسه ورنه کړئ.>
١٦ هغه وخت حضرت لوط زړه نازړه کېده، خو بیا هم څښتن په هغه باندې مهربانه شو او هغو نفرو د ده او د ده د ښځې او لورگانو لاسونه ونيول او هغوی یې په امن سره د ښار څخه دباندې وويستل.
١٧ بیا یوې فرښتې ورته وفرمایل: <د دې دپاره چې ژوندي پاتې شئ وتښتئ! شاته مه گورئ او په ټوله دره کې ونه درېږئ. غرونو ته وتښتئ چې ونه وژل شئ.>

١٨ مگر حضرت لوط هغوی ته وفرمایل: <نه، ای زما بادارانو په مونږ باندې داسې مه کوی. ١٩>
تاسو زما سره ډېر لوی احسان کړی دی او زما ژوند مو ژغورلی دی، خو زه د دې وس نه لرم چې غرونو ته وتښتم. نو مخکې له دې چې هغه ځای ته ورسېږم دا بدبختي به په ما باندې راشي او زه به مړ شم. ٢٠> آیا تاسو هغه وپروکی ښار وینئ؟ هغه ډېر نژدې دی، اجازه راکړئ چې هلته لاړ شم.
تاسو گورئ چې هغه یو وپروکی ځای دی. زه به هلته په امن کې يم.>

٢١ هغه ځواب ورکړ: <ډېر ښه، زه به ستا دغه غوښتنه هم پوره کړم. زه به دغه ښار وران نه کړم.
٢٢> ژر شه، هلته وتښته. ځکه ترڅو ته هلته رسېدلی نه یې، زه هیڅ کار نه شم کولی.> (په دې خاطر هغه ښار د صوغر په نوم یاد شو).

د سدوم او عموري وړاندېدل

٢٣ څه وخت چې حضرت لوط صوغر ته ورسېد لمر راوخوت. ٢٤> په هغه وخت کې څښتن له اسمان څخه په سدوم او عموره باندې سوزوونکي گوگرد واورول. ٢٥> هغه ښارونه، ټوله دره او د ښارونو ټول اوسېدونکي او د ځمکې نباتات یې په بل مخ واړول. ٢٦> مگر د حضرت لوط ښځې شاته وکتل او د هغې څخه د مالگې ستنه جوړه شوه.

٢٧ بله ورځ سهار وختي حضرت ابراهیم پاڅېده او بېرته هغه ځای ته چې د څښتن په مخکې ودرېدلی ؤ او خبرې یې ورسره کړې وې، لاړ. ٢٨> هغه د سدوم، عموري او د ټولې درې طرف ته

وکتل او وبي ليدل چې د ځمکې څخه د يو ډېر لوی تنور د لوگي په شان لوگی پورته کيږي. (۲۹) نو کله چې خدای پاک د درې ښارونه چې حضرت لوط په کې اوسېده وران کړل، نو هغه حضرت ابراهيم راياد کړ او حضرت لوط يې د هغه آفت څخه خلاص کړ.

د موآبيانو او عمونيانو اصلیت

(۳۰) حضرت لوط وېرېده چې په صوغر کې پاتې شي. هغه د خپلو دواړو لورگانو سره غرونو ته لاړ او په يوې سمخې کې اوسېدل. (۳۱) مشرې لور يې خپلې کشرې خور ته وويل: <زموږ پلار زوړ شوی دی، دلته په دې شاوخوا کې داسې سړی نه پيدا کيږي چې زموږ سره واده وکړي لکه څنگه چې په ټوله دنيا کې رواج دی. (۳۲) راځئ چې خپل پلار نېشه کړو او د هغه سره ځملو، ترڅو د هغه نه اولادونه ولرو او د خپل پلار نسل ژوندی وساتو.> (۳۳) نو په هماغه شپه يې په خپل پلار شراب وڅښل او مشره لور يې د خپل پلار سره ځملاستله او دی د هغې په ځملاستو او پاڅېدلو باندي پوه نه شو.

(۳۴) په بله ورځ مشرې لور کشرې ته وويل: <تېره شپه زه د خپل پلار سره ځملاستم، راځئ چې نن شپه هم په هغه باندي شراب وڅښو او ته ورسره ځمله. نو موږ هر يو به د خپل پلار نه اولاد ولرو.> (۳۵) نو هغه شپه يې هم په خپل پلار باندي شراب وڅښل او کشره لور يې لاړه او د خپل پلار سره ځملاسته. هغه بياهم د هغې په ځملاستو او پاڅېدلو باندي پوه نه شو. (۳۶) په دې ډول د حضرت لوط دواړه لورگانې د خپل پلار په وسيله اميدوارې شوې. (۳۷) د مشرې لور زوی پيدا شو او په هغه باندي يې موآب نوم کېښود او هغه د اوسنيو موآبيانو پلار دی. (۳۸) کشرې لور يې هم زوی راوړ او په هغه باندي يې بن عمي نوم کېښود او هغه د اوسنيو عمونيانو پلار دی.

حضرت ابراهيم او ابي ملک

۲۰ (۱) حضرت ابراهيم له ممري څخه د کنعان جنوب خواته کډه وکړه او د قادش او شور په منځ کې يې سکونت اختيار کړ او د يو څه وخت دپاره په جرار کې پاتې شو. (۲) هلته حضرت

ابراهيم د خپلې ښځې ساره په هکله وفرمايل: <هغه زما خور ده.> د جرار پادشاه ابې ملک په ساره پسې نفر ولېږل او هغه يې راوستله. (۳) يوه شپه خدای پاک په خوب کې ابې ملک ته ښکاره شو او ويې فرمايل: <ته به مړ شي ځکه هغه ښځه چې تا خپل ځان ته راوستې ده، هغه واده شوې ښځه ده.>

(۴) مگر ابې ملک هغې ته ورنژدې شوی نه ؤ هغه وويل: <ای څښتنه، آیا ته به بې گناه خلک ووژني؟> (۵) حضرت ابراهيم په خپله وفرمايل چې هغه زما خور ده او هغې هم دا خبره وکړه چې دی زما ورور دی او دا کار ما د پاک وجدان له مخې کړی دی او هيڅ غلطي مې نه ده کړې.<

(۶) خدای پاک په خوب کې هغه ته وفرمايل: <هو، زه پوهېږم چې تا دا کار د پاک وجدان له مخې کړی دی او ته مې د دې څخه وساتلې چې زما په مقابل کې کومه گناه وکړې او دې ته مې پرېښودلې چې هغې ته لاس وروړې.> (۷) اوس هغه ښځه بېرته خپل مېړه ته ورکړه. هغه ښي دی او هغه به ستا دپاره دعا وکړي ترڅو ژوندی پاتې شي. خو که چېرې هغه بېرته ورنه کړې، په دې پوه شه چې ته او ستا ټول خلک به مړه شی.<

(۸) سبا سهار وختي ابې ملک خپل ټول درباريان راوغوښتل او څه چې پېښ شوي وو هغوی ته يې بيان کړل او هغوی ډېر ووېرېدل. (۹) بيا ابې ملک حضرت ابراهيم راوغوښت او پوښتنه يې ورڅخه وکړه: <زمونږ سره دې څه وکړل؟ ما ستا سره څه بد کړي وو چې داسې لوی مصيبت دې په ما او زما په پادشاهۍ باندې راوست؟> تا زما سره داسې کار وکړ چې د کولو نه ؤ.< (۱۰) بيا ابې ملک د حضرت ابراهيم څخه پوښتنه وکړه: <داسې کار دې ولې وکړ؟>

(۱۱) حضرت ابراهيم ځواب ورکړ: <ما فکر وکړ چې د دې ځای خلک د خدای پاک څخه نه وېرېږي او ما به د خپلې ښځې په خاطر ووژني.> (۱۲) هغه په رښتيا سره زما خور ده، هغه زما ناسکه خور ده. هغه زما د پلار لور ده، مگر زما د مور لور نه ده او ما د هغې سره واده کړی دی. (۱۳) کله چې خدای پاک زه د خپل پلار د کور څخه پردي هېواد ته ولېږلم، ما هغې ته وويل: دا به زما سره ستا وفاداري وي چې مونږ هرځای ته لاړ شو، زما په هکله به وايې چې هغه زما ورور دی.<

١٤) نو ابي ملک پسونه او غوايان، غلامان او وينځي حضرت ابراهيم ته ورکړل او د هغه بنځه ساره يې بيرته هغه ته ورکړه. ١٥) ابي ملک وويل: <زما ټوله ځمکه ستا په مخکې ده، هرځای چې ستا خوښ وي هلته واوسېږه.> ١٦) هغه ساره ته وويل: <زه ستا ورور ته زر مثقاله سپين زر ورکوم ترڅو هغو ټولو خلکو ته چې ستا سره دي دا ثابته شي چې ته بې گناه يې او هر يو په دې باندې پوه شي چې تا کومه غلطي نه ده کړې.>

١٧) - ١٨) د هغه څه په خاطر چې د حضرت ابراهيم په بنځې ساره باندې شوي وو، څښتن د ابي ملک د کورنۍ ټولې بنځې شنډې کړې وې. نو حضرت ابراهيم د ابي ملک دپاره دعا وکړه او خدای پاک هغه ته شفا ورکړه. هغه همدارنگه د هغه بنځې او د هغه وينځو ته هم شفا ورکړه چې ماشومان وزېږوي.

د حضرت اسحاق زېږېدنه

٢١) لکه څنگه چې څښتن فرمايلي وو، هغه په ساره باندې مهربانه شو. څښتن هغه وعده سرته ورسوله چې د ساره سره يې کړې وه. ٢٢) ساره اميدواره شوه او زوی يې پيدا شو. په هغه وخت کې حضرت ابراهيم زوړ و. دا هلک په هماغه وخت کې پيدا شو چې خدای پاک يې وعده کړې وه. ٢٣) حضرت ابراهيم د خپل زوی نوم اسحاق کېښود ٢٤) او لکه څنگه چې خدای پاک هغه ته حکم کړی و، حضرت اسحاق د اتو ورځو و چې حضرت ابراهيم هغه سنت کړ. ٢٥) حضرت ابراهيم د سلو کالو و چې د هغه زوی حضرت اسحاق پيدا شو. ٢٦) ساره وويل: <خدای پاک ماته خوشالي او خدا راکړې ده او هرڅوک چې دا خبره واوري نو زما سره به وځاندي.> ٢٧) هغې وويل: <هيچا فکر نه کاوه چې زه به د دې لايقه شم چې حضرت ابراهيم ته اولاد وزېږوم. خو سره له دې چې حضرت ابراهيم زوړ دی ما هغه ته زوی وزېږاوه.>

هاجره او حضرت اسماعيل د کور څخه شړل کيږي

٢٨) هلک لوی شو او هغه يې د تي څخه بېل کړ. په هماغه ورځ چې حضرت اسحاق يې د تي

څخه بېل کړ، حضرت ابراهيم ډېره لويه مېلمستيا جوړه کړه. (۹) مگر ساره وليدل چې د مصري هاجرې زوی په حضرت اسحاق باندې ملنډې وهي (۱۰) نو هغې حضرت ابراهيم ته وويل: <دغه وينځه او د هغې زوی وشړه، دا ځکه چې د دې وينځې زوی دې زما د زوی اسحاق سره هيڅکله په ميراث کې شريک نه شي.> (۱۱) حضرت ابراهيم په دې خبرې باندې ډېر خفه شو ځکه چې حضرت اسماعيل هم د هغه زوی ؤ. (۱۲) مگر خدای پاک حضرت ابراهيم ته وفرمايل: <د دې هلک او د خپلې وينځې په باره کې مه خفه کېږه، هرڅه چې ساره درته وايي هغه واوره ځکه چې ستا نسل به د اسحاق څخه حساب شي. (۱۳) زه به د وينځې د زوی څخه هم يو قوم جوړ کړم، ځکه چې هغه هم ستا اولاد دی.>

(۱۴) حضرت ابراهيم سهار وختي يو څه ډوډۍ او د اوبو ژۍ واخيستل او هاجرې ته يې ورکړل او د هغې په اوږو يې کېښودل او هغه يې د خپل زوی سره رخصت کړه. هغه لاړله او د بشرېع په دښته کې سرگردانه گرځېدله. (۱۵) کله چې د ژي اوبه خلاصې شوې، هغې خپل زوی د يو بوتې لاندې پرېښود (۱۶) او تقريباً د سلو مترو په فاصله د هغه څخه لېرې کېښناستله او د ځان سره يې وويل: <زه دا نه شم زغملی چې د خپل زوی مرگ ووينم.> هغه هلته ناسته وه او سلگۍ يې وهلې.

(۱۷) خدای پاک د هلک ژړا واورېده او د خدای پاک فرښتې د اسمان څخه په هاجرې باندې غږ وکړ: <ای هاجرې، ولې خفه يې؟ مه وپېرېږه، خدای پاک د هلک ژړا اورېدلې ده. (۱۸) پاڅه او هلک پورته کړه او هغه ته تسلي ورکړه. زه به د هغه د نسل څخه ډېر لوی قوم جوړ کړم.> (۱۹) بيا خدای پاک د هغې سترگې پرانيستلې او هغې کوهی وليد. هغه لاړله او د اوبو ژۍ يې ډک کړ او په خپل زوی يې وڅښلې. (۲۰) خدای پاک د هلک سره مل ؤ او هغه غټېده. هغه د فاران په دښته کې اوسېده او يو غشي ويشتونکی شو. (۲۱) څه وخت چې هغه هلته اوسېده، مور يې ورته يوه مصري ښځه وکړه.

د حضرت ابراهيم او ابي ملک ترمنځ تړون

(۲۲) په هغه وخت کې ابي ملک او د هغه د لښکر مشر فيکول حضرت ابراهيم ته وويل: <په هر کار کې چې ته يې کوي خدای پاک درسره مل دی! (۲۳) اوس د خدای پاک په حضور کې زما سره

قسم و خوره چې زما سره، زما د اولادونو او زما د نسل سره به ټکي نه کوي. لکه څنگه چې زه تاته وفادار وم نو وعده وکړه چې ته به هم زما سره او د دې هېواد سره چې په کې اوسېږې وفادار اوسي.

﴿٢٤﴾ حضرت ابراهيم وفرمايل: <زه وعده کوم.>

﴿٢٥﴾ حضرت ابراهيم ابي ملک ته د هغه کوهي په باره کې چې د هغه نوکرانو د ده څخه په زور اخیستی و ځيله وکړه. ﴿٢٦﴾ ابي ملک وويل: <زه نه پوهېږم چې دا کار چا کړی دی. تا ماته په دې هکله څه نه دي ويلي او دا اول ځل دی چې زه دا خبره اورم.> ﴿٢٧﴾ نو حضرت ابراهيم څو پسونه او غوايان ابي ملک ته ورکړل او دواړو يو د بله سره يو تړون وکړ. ﴿٢٨﴾ حضرت ابراهيم د خپلې رمې څخه اووه مېرې بېلې کړې. ﴿٢٩﴾ ابي ملک د حضرت ابراهيم څخه پوښتنه وکړه: <د څه دپاره دې دا اووه مېرې بېلې کړې؟>

﴿٣٠﴾ حضرت ابراهيم ځواب ورکړ: <دا اووه مېرې قبولې کړه. په دې کار سره به ته شاهد يې چې دا کوهی ما کيندلی دی.> ﴿٣١﴾ په دې سبب هغه ځای د بئرشع په نوم یاد شو، چې هغو دواړو هلته يو د بل سره يو تړون کړی و.

﴿٣٢﴾ په بئرشع کې د تړون جوړولو څخه وروسته ابي ملک او د هغه د لښکر مشر فيکول بېرته د فلسطينيانو هېواد ته راستانه شول. ﴿٣٣﴾ حضرت ابراهيم په بئرشع کې د غز ونه وکرله او هلته يې څښتن يعنې ابدی خدای ته عبادت وکړ. ﴿٣٤﴾ حضرت ابراهيم د فلسطينيانو په هېواد کې د اورېدې مودې دپاره پاتې شو.

خدای پاک حضرت ابراهيم ته امر کوي چې حضرت اسحاق قرباني کړي

٢٢ ﴿١﴾ څه موده وروسته خدای پاک په حضرت ابراهيم باندې ازمايښت وکړ او هغه ته يې وفرمايل: <ای ابراهيمه!> او حضرت ابراهيم ځواب ورکړ: <هو، زه حاضر يم!>

٢) خدای پاک وفرماییل: <خپل زوی اسحاق چې ستا یوازینی زوی دی او په تا باندې ډېر گران دی واخله او د موریا سیمې ته لاړ شه او هغه په هغه غره باندې چې زه یې درته ښایم زما دپاره د سوزېدونکې نذرانې په توگه قرباني کړه.>

٣) حضرت ابراهیم سهار وختي پاڅېد، د سوزېدونکې نذرانې دپاره یې لرگي مات کړل او هغه یې په خره باندې بار کړل. خپل دوه نوکران او خپل زوی حضرت اسحاق یې د ځان سره واخیستل او هغه ځای ته روان شول چې خدای پاک ورته فرمایلي وو. (٤) په دریمه ورځ حضرت ابراهیم هغه ځای د لېرې څخه ولید. (٥) بیا هغه خپلو نوکرانو ته وفرماییل: <تاسو دلته د خره سره پاتې شئ، زه او هلک به هلته سره لاړ شو. مونږ به هلته عبادت وکړو او بېرته به بیا تاسو ته راشو.>

٦) حضرت ابراهیم د قربانۍ لرگي خپل زوی ته په اوږو باندې کېښودل او خپله یې چاقو او اور واخیستل او دواړه یوځای سره روان شول. (٧) حضرت اسحاق خپل پلار ته وویل: <ای پلاره!> هغه ځواب ورکړ: <وايه زما زویه!>

هغه وویل: <زه پوهېږم چې ستا سره اور او لرگي شته، مگر د سوزېدونکې نذرانې دپاره وری چېرته دی؟>

٨) حضرت ابراهیم ځواب ورکړ: <ای زما زویه، خدای پاک به په خپله د سوزېدونکې نذرانې دپاره وری پیدا کړي.> او دواړه یوځای سره روان شول.

٩) کله چې هغه ځای ته چې خدای پاک ورته فرمایلي وو ورسېدل، حضرت ابراهیم هلته د قربانۍ ځای جوړ کړ او په هغه باندې یې لرگي په ترتیب سره کېښودل. هغه خپل زوی حضرت اسحاق وتاړه او د لرگیو د پاسه یې کېښود. (١٠) بیا هغه چاقو راواخیست چې خپل زوی حلال کړي. (١١) مگر د څښتن فرښتې د اسمان څخه هغه ته غږ وکړ: <ای ابراهیمه، ای ابراهیمه!>

هغه ځواب ورکړ: <زه حاضر یم.>

١٢ هغه وفرمايل: >هلک ژوبل نه کړې او په هغه باندې هيڅ ونه کړې! زه اوس پوه شوم چې ته د خدای پاک څخه وپرېږې، ځکه چې خپل يوازينی زوی دې زما څخه دريغ نه کړ.<

١٣ حضرت ابراهيم سترگې پورته کړې او وېې ليدل چې شاته يې يو گډ دی چې ښکرونه يې په بوتې کې نښتې وو. حضرت ابراهيم ورغی، هغه يې راوښووه او د خپل زوی په ځای يې د سوزېدونکې نذرانې په توگه قربانې کړ. ١٤ او حضرت ابراهيم دغه ځای د څښتن به يې برابرې په نوم ياد کړ او حتی تر نن ورځې پورې داسې ويل کيږي: >هغه به د څښتن په غره کې تيار شي.<

١٥ د څښتن فرښتې د دوهم ځل دپاره د اسمان څخه په حضرت ابراهيم باندې غږ وکړ ١٦ او وېې فرمايل: >څښتن داسې وايي: په دې خاطر چې تا دا کار وکړ او خپل يوازينی زوی دې زما څخه دريغ نه کړ، زه په خپل ذات باندې قسم خورم، ١٧ زه به تاته برکت درکړم او ستا نسل به لکه د اسمان د ستورو او هغو شگو په شان چې د درياب په غاړه پرتې وي زيات کړم. هغوی به خپلو دښمنانو ته ماتې ورکړي او د هغوی ښارونه به ونيسي. ١٨ د ځمکې ټول قومونه به ستا د اولادې په وسيله برکت ومومي، ځکه چې تا زما حکم منلی دی.< ١٩ نو حضرت ابراهيم بېرته خپلو نوکرانو ته راستون شو او هغوی ټول يوځای بښيغ ته لاړل او حضرت ابراهيم په بښيغ کې پاتې شو.

د ناحور اولاده

٢٠ څه موده وروسته حضرت ابراهيم خبر شو چې د ده د ورور ناحور ښځه ملکه هم مور شوه او زامن يې زېږولي دي: ٢١ د هغه اولنی اولاد عوص، د هغه ورور بوز، قموئيل د آرام پلار، ٢٢ کاسد، جزو، فلداش، يدلاف او بتوئيل. ٢٣ د بتوئيل څخه ربکا پيدا شوه. ملکې د حضرت ابراهيم ورور ناحور ته دا اته زامن وزېږول. ٢٤ رټومه د ناحور وينځې هم طايح، جاحم، تاحش او معکه وزېږول.

۲۳ (۱) ساره يوسلو اووه ويشت كاله ژوندۍ وه. (۲) هغه په قريه اربع (حبرون) كې چې د كنعان په هېواد كې دى مړه شوه او حضرت ابراهيم د ساره دپاره غمجن شو او په هغې پسې يې وژړل.

(۳) بيا حضرت ابراهيم د خپلې ښځې د مړي له څنگه پاڅېده او حيتيانو ته ورغى او ويې فرمايل: (۴) <زه دلته ستاسو په منځ كې پردى او مسافر يم. يو څه ځمكه په ما باندې خرڅه كړئ ترڅو خپله ښځه په كې ښځه كړم.>

(۵) هغوى ځواب ورکړ: (۶) <باداره، زموږ خبره واوړه. موږ تاته د يو قوي مشر په سترگه گورو. زموږ په ډېرو ښو قبرونو كې خپل مړى ښځ كړه. موږ هر يو به خوشاله شو چې تاته د قبر دپاره ځاى درکړو ترڅو خپله ښځه په كې ښځه كړې.>

(۷) نو حضرت ابراهيم پاڅېد او د احترام په خاطر يې هغوى ته خپل سر تپت كړ (۸) او ورته ويې فرمايل: <كه ستاسو خوښه وي پرېردئ چې خپل مړى ښځ كړم. تاسو زما په خاطر د صوحار د زوى عفرون څخه وغواړئ (۹) چې د مكفيلې سمڅه چې د هغه جايداد دى او د هغه د پتي سرته پرته ده، په پوره بيه په ما باندې خرڅه كړي. دا به ستاسو په منځ كې زموږ هديره وي.>

(۱۰) عفرون په خپله د نورو حيتيانو سره د ښار په دروازه كې د غونډې په ځاى كې ناست ؤ. هغه حضرت ابراهيم ته د ټولو حيتيانو په مخكې چې هلته حاضر وو ځواب ورکړ، (۱۱) هغه وويل: <نه، زما باداره! زما خبره واوړه. زه دا پتي او هغه سمڅه چې په هغه كې ده د خپل قوم په مخكې تاته درکوم، خپل مړى دې په كې ښځ كړه.>

(۱۲) حضرت ابراهيم يو ځل بيا د حيتيانو په وړاندې د احترام سر تپت كړ. (۱۳) هغه د ټولو په مخكې عفرون ته وفرمايل: <زما خبره واوړه. كه چېرې ستا رضا وي زه به د پتي بيه تاته درکړم. دا زما له خوا قبوله كړه ترڅو خپل مړى هلته ښځ كړم.>

١٤) عفرون ځواب ورکړ: ١٥) >ای زما باداره، زما خبره واوره. د دې ځمکې بیه څلورسوه مثقاله سپین زر دي، خو دا زما او ستا ترمنځ هیڅ شی نه دی. خپل مړی دې په کې بڼځ کړه. < ١٦) نو حضرت ابراهیم د عفرون خبره قبوله کړه او هغه بیه چې عفرون د حیثیانو په مخکې ټاکلې وه، یعنې څلورسوه مثقاله سپین زر عفرون ته وتلل. دا د هغه وزن سره سم وو چې په هغه وخت کې یې د سوداگرانو په منځ کې رواج درلود.

١٧) په دې ډول د عفرون جایداد چې په مکفيله کې د ممری په لمرخاته کې ؤ هغه د حضرت ابراهیم شو. په هغه کې پټی او هغه سمخه چې په هغه پټی کې وه او د هغې ځمکې شاوخوا ټولې ونې شاملې وې. ١٨) دا ځمکه د ټولو حیثیانو په مخکې چې په هغې غونډې کې حاضر وو د حضرت ابراهیم د جایداد په توگه وپېژندل شوه.

١٩) نو حضرت ابراهیم خپله بڼځه ساره ممری ته نژدې چې په حبرون کې ده د مکفيله په سمخه کې د کنعان په خاوره کې بڼځه کړه. ٢٠) نو هغه پټی او سمخه چې په هغې کې وه د حیثیانو له خوا په حضرت ابراهیم باندې د هدیرې لپاره په قباله ورکړای شول.

د حضرت اسحاق دپاره بڼځه

٢٤) ١) حضرت ابراهیم ډېر زوړ شوی ؤ او څښتن هغه ته په هر کار کې برکت ورکاوه. ٢) حضرت ابراهیم خپل ناظر ته چې د هغه په کورنۍ کې د هرڅه واکدار ؤ وفرمایل: >خپل لاس دې زما د ورون لاندې کېږده. ٣) په دې ډول زه تاته د څښتن یعنې د اسمان او ځمکې د خدای په نوم قسم درکوم چې زما زوی ته به په دې ځای یعنې د کنعان په خلکو کې بڼځه نه کوي، ٤) بلکه زما وطن او زما خپلو خپلوانو ته لاړ شه او هلته زما زوی اسحاق ته بڼځه وکړه.<

٥) ناظر پوښتنه وکړه: >که چېرې نجلی ونه غواړي چې خپل کور پرېږدي او زما سره دې وطن ته راشي نو بیا به څنگه کېږي؟ آیا ستا زوی بېرته هغه وطن ته بوځم چې ته ورڅخه راوتلی یې؟<

٦) حضرت ابراهیم ځواب ورکړ: >پام کوه چې زما زوی به بېرته هلته نه بیایي. ٧) څښتن د

اسمان خدای زه د خپل پلار د کور او اصلي وطن څخه راوويستلم او زما سره يې کلکه وعده وکړه چې دا وطن به ستا اولادې ته ورکوم. هغه به خپله فرېنته ستا څخه مخکې ولېږي ترڅو ته وکولي شي چې په هغه ځای کې زما زوی ته ښځه وکړي. (۸) که چېرې هغه نجلۍ په دې رضا نه شي چې ستا سره راشي، نو ته به د هغه لوظ څخه چې زما سره دې کړی دی خلاص يې. خو په هيڅ حالت کې به زما زوی هلته نه ورولې. (۹) نو ناظر خپل لاس د خپل بادار د ورون لاندې کېښود او قسم يې وخوړ چې څه چې حضرت ابراهيم د هغه څخه غواړي هغه به وکړي.

(۱۰) ناظر د خپل بادار له اوبنانو څخه لس اوبنان او هر ډول ښه شيان د ځان سره واخيستل او د بين النهرين شمال ته هغه ښار ته لاړ چې ناحور په کې اوسېده. (۱۱) هغه مازديگر، يعنې څه وخت چې ښځې د اوبو د راوړلو دپاره راوتلې هلته ورسېد او خپل اوبنان يې د ښار څخه بيرون د کوهي په غاړه گونډه کړل. (۱۲) بيا هغه دعا وکړه: <ای خښتنه، زما د بادار ابراهيم خدايه! نن ما کامياب کړه او زما د بادار ابراهيم سره خپله وعده پوره کړه. (۱۳) دا دی زه دلته د کوهي په څنگ کې ولاړ يم، د ښار انجونې د اوبو وړلو دپاره راځي. (۱۴) نو داسې دې وشي چې کله زه هغې نجلۍ ته ووايم چې خپل منگي راکوز کړه چې اوبه وڅښم او هغه ووايي: وڅښه او ستا اوبنانو ته به هم اوبه ورکړم، نو دا دې هماغه نجلۍ وي چې د خپل خدمتگار اسحاق دپاره دې انتخاب کړې ده. نو که چېرې داسې وشول، زه به پوه شم چې تا هغه وعده پوره کړې ده چې زما د بادار سره دې کړې وه.>

(۱۵) د هغه دعا لا خلاصه شوې نه وه چې ربکا راوړسېدله او د اوبو منگي يې په اوږو باندې ايښی ؤ. هغه د بتوئيل لور وه او بتوئيل د ملکه زوی ؤ او ملکه د حضرت ابراهيم د ورور ناحور ښځه وه. (۱۶) هغه يوه ډېره ښکلې نجلۍ وه او پېغله وه. هغه کوهي ته وربښکته شوه، خپل منگي يې د اوبو څخه ډک کړ او بېرته راپورته شوه. (۱۷) ناظر د هغې د ليدلو دپاره په منډه ورغی او وېي ويل: <مهرباني وکړه ستا د منگي څخه لږې اوبه ماته راکړه.>

(۱۸) هغې وويل: <ای زما باداره، وڅښه.> نو ژر يې خپل منگي له اوږو څخه رابښکته کړ او هغه ته يې اوبه ورکړې چې وېي څښي. (۱۹) کله چې هغه اوبه وڅښلې، هغې وويل: <زه به ستا د اوبنانو دپاره هم اوبه راوباسم ترڅو هغوی هم په اوبو ماړه شي.> (۲۰) هغې ژر خپل منگي په اخور کې خالي کړ او بېرته په منډه د اوبو ويستلو دپاره کوهي ته لاړه او د ټولو اوبنانو دپاره يې اوبه

راوويستلې. (۲۱) سړي په خاموشۍ سره هغې ته کتل چې په دې پوه شي چې څښتن د ده سفر بريالی کړی دی او که نه.

(۲۲) کله چې هغې نجلۍ خپل کار خلاص کړ نو هغه سړي د سرو زرو يو قيمتي پېزوان راواخيست او هغې ته يې په پوزه کړ او همدارنگه دوه د سرو زرو غټې کړۍ گانې يې راواخيستلې او هغې ته يې په لاس کړلې. (۲۳) بيا هغه پوښتنه وکړه: <ماته ووايه چې ته د چا لور يې؟ آيا ستا د پلار په کور کې زموږ دپاره کوم ځای شته چې شپه په کې تېره کړو؟>

(۲۴) هغې ځواب ورکړ: <زه د بتوئيل لور او د ناحور او ملکې لمسی يم.> (۲۵) هغې زياته کړه: <زموږ سره بوس او واښه پرېمانه دي او د شپې د تېرولو دپاره ځای هم شته.>

(۲۶) بيا هغه سړی په سجده پرېوت او د څښتن عبادت يې وکړ، (۲۷) ويې ويل: <تاه دې وي څښتن ته، زما د بادار ابراهيم خدای ته چې هغه وعده يې پوره کړه چې زما د بادار سره يې کړې وه. څښتن ماته په دې سفر کې د خپل بادار د خپلوانو کور ته لارښودنه وکړه.>

(۲۸) هغه پېغله په منډه خپل کور ته لاړه او خپلې کورنۍ ته يې ټوله قصه وکړه. (۲۹) نو د ربکا يو ورور و چې لابان نومېده. لابان په منډه دباندې ووت او د حضرت ابراهيم د ناظر پسې کوهي ته ورغی. (۳۰) لابان د خپلې خور ربکا په پوزه پېزوان او په لاسونو باندې کړۍ گانې وليدلې او د هغې څخه يې هغه خبرې واورېدلې چې هغه سړي ورته کړې وې. نو دی ورغی او ويې ليدل چې د حضرت ابراهيم ناظر د کوهي په غاړه د اوبنانو سره ولاړ دی. (۳۱) هغه وويل: <زما سره کور ته راشه. ته داسې سړی يې چې څښتن درته برکت درکړی دی. ولې بيرون ولاړ يې؟ ما ستا دپاره په خپل کور کې کوټه او ستا د اوبنانو دپاره ځای تيار کړی دی.>

(۳۲) نو هغه سړی کور ته ننوت او هغوی د اوبنانو څخه بارونه رانېکته کړل او اوبنانو ته يې بوس او واښه ورکړل. بيا لابان د حضرت ابراهيم ناظر او د هغه نفرو ته اوبه راوړلې چې خپلې پښې ومينځي. (۳۳) بيا د ناظر په مخکې ډوډۍ کېښودله شوه، مگر هغه وويل: <تر هغې پورې به زه ډوډۍ ونه خورم ترڅو مې خپله خبره نه وي کړې.>

لابان وويل: <نو بيا ووايه.>

٣٤ نو ويې ويل: <زه د حضرت ابراهيم ناظر يم. ٣٥> خښتن زما بادار ته زيات برکت ورکړي دی او هغه شتمن شوی دی او هغه ته يې د پسونو او وزو رمې، د غوايانو او خرو پادې، سپين زر، سره زر، غلامان، وينځي او اوبنان ورکړي دي. ٣٦ زما د بادار د ښځې ساره څخه په زور عمر کې زوی پيدا شو او هرڅه چې زما بادار درلودل هغه ته يې ورکړل. ٣٧ زما بادار ماته قسم راکړ او ويې فرمايل: زما زوی ته به د کنعانيانو د لورگانو څخه چې زه د هغو په منځ کې اوسېرم ښځه نه کوي. ٣٨ بلکه زما د پلار کورنۍ او زما خپلې قبيلې ته لار شه او زما زوی ته ښځه وکړه. ٣٩ بيا ما د خپل بادار څخه پوښتنه وکړه: که چېرې نجلی زما سره رانه شي نو بيا څه وکړم؟ ٤٠ هغه ځواب راکړ: هغه خښتن چې زه يې پيروي کوم هغه به خپله فرښته ستا سره ولېږي او ستا سفر به بريالی کړي ترڅو ته وکولی شي چې زما زوی ته زما د خپلې قبيلې او زما د پلار د کورنۍ څخه ښځه وکړي. ٤١ کله چې ته زما قبيلې ته ورشي نو زما د قسم څخه به خلاص شي: حتی که هغوی تاته د نجلی د درکولو څخه انکار هم وکړي، ته به زما د قسم څخه خلاص يې.

٤٢ کله چې نن زه کوهي ته راغلم، ما وويل: ای خښتنه، زما د بادار ابراهيم خدايه! که ستا رضا وي ماته په دې سفر کې چې راغلی يم بری راکړه. ٤٣ دا دی زه دلته د دې کوهي په غاړه ولاړ يم. نو داسې دې وشي چې کومه نجلی چې د اوبو د وړلو دپاره راځي، نو زه به د هغې څخه وغواړم چې د خپل منگي څخه ماته لږې اوبه راکړي. ٤٤ که چېرې هغه راته ووايي چې وڅښه او زه به ستا د اوبنانو دپاره هم اوبه راوباسم، نو دا دې هماغه نجلی وي چې خښتن زما د بادار د زوی دپاره انتخاب کړې ده. ٤٥ مخکې له دې چې زما دعا خلاصه شي، ربکا د خپل منگي سره چې په اوږو يې ايښی و راغله. هغه کوهي ته ښکته شوه او اوبه يې راوويستلې او ما هغې ته وويل: لږې اوبه راکړه چې زه يې وڅښم. ٤٦ هغې ژر خپل منگي د اوږو څخه رابښکته کړ او ويې ويل: وڅښه. زه به ستا اوبنانو ته هم اوبه ورکړم، نو بيا ما وڅښلې او هغې اوبنانو ته هم اوبه ورکړې. ٤٧ د هغې څخه مې پوښتنه وکړه: ته د چا لور يې؟ نو هغې وويل، زه د بتوئيل لور يم او د ناحور او ملکه لمسی يم. نو د هغې په پوزه کې مې پېزوان واچاوه او په لاسونو کې مې ورته کړۍ گانې واچولې. ٤٨ ما سجده وکړه او د خښتن عبادت مې وکړ او د خپل بادار ابراهيم خښتن خدای مې وستايه چې ماته يې

سمه لاره ونبودله چې د خپل بادار د ورور لمسی د هغه زوی ته وکړم. (٤٩) نو اوس که چېرې زما د بادار سره وفاداري او مهرباني کوي هم راته ووايه او که نه يې کوي هم ماته ووايه ترڅو زه پرېکړه وکړم چې بل چېرته لاړ شم.

(٥٠) لابان او بتوئيل ځواب ورکړ: <څرنګه چې دا خبره د څښتن له طرفه ده مونږ په دې هکله پرېکړه نه شو کولی. (٥١) دا دی ربکا حاضر ده هغه درسره واخله او څه. لکه څنګه چې څښتن په خپله فرمايلي دي، هغه دې ستا د بادار د زوی نښه شي.> (٥٢) څنګه چې د حضرت ابراهيم ناظر دا خبره واورېدله نو سجده يې وکړه او د څښتن عبادت يې وکړ. (٥٣) بيا ناظر کالي، د سپينو زرو او سرو زرو ګانې راوويستل او ربکا ته يې ورکړل او د هغې ورور او مور ته يې هم قيمتي سوغاتونه ورکړل.

(٥٤) بيا د حضرت ابراهيم ناظر او د هغه نفرو وخورل او وڅښل او شپه يې هلته تېره کړه. کله چې هغوی سهار پاڅېدل، ناظر وويل: <ما بېرته خپل بادار ته رخصت کړئ.>

(٥٥) مګر د ربکا ورور او مور وويل: <نجلۍ دې يوه هفته يا لس ورځې زمونږ سره پاتې شي، بيا تاسو کولی شئ چې لاړ شئ.>

(٥٦) خو هغه وويل: <مونږ مه ايساروئ. څښتن زما سفر بريالی کړی دی، پرېږدئ چې بېرته خپل بادار ته لاړ شم.>

(٥٧) هغوی وويل: <راځئ چې نجلی راوغواړو او په دې باره کې د هغې څخه پوښتنه وکړو.>

(٥٨) نو هغوی ربکا راوغوښتله او پوښتنه يې ورڅخه وکړه: <آيا د دې سړي سره ځي؟>

هغې وويل: <هو، ځم.>

(٥٩) نو هغوی خپله خور ربکا او د هغې زړه نوکره د حضرت ابراهيم د ناظر او د هغه د نفرو سره

ولېږلې. (٦٠) هغوی د ربکا دپاره برکت وغوښت او ورته يې وويل:

>ای زمونږ خورې! ته دې د میلیونونو اولادونو مور شې

ستا اولاده دې د خپلو دښمنانو ښارونه فتح کړي <

۶۱) بیا ربکا او د هغې وینځې تیارې شوې او په اوبانو باندې سپرې شوې او د سړي سره روانې شوې. نو ناظر ربکا د ځان سره واخیستله او لاړ.

۶۲) په دې وخت کې حضرت اسحاق د بئرحي ربي څخه راغلی ؤ او د کنعان په جنوب کې اوسېده. ۶۳) یو ماښام حضرت اسحاق په پتیو کې چکر واهه. څنگه چې هغه خپلې سترگې پورته کړې وې لیدل چې اوبنان راروان دي. ۶۴) ربکا هم خپلې سترگې پورته کړې او حضرت اسحاق یې ولید، نو د اوبن څخه راکوزه شوه ۶۵) او د ناظر څخه یې پوښتنه وکړه: <هغه سړی څوک دی چې په پتي کې زمونږ مخې ته راروان دی؟>

ناظر ځواب ورکړ: <هغه زما بادار دی.> نو هغې خپل څادر راواخیست او خپل ځان یې ورباندې پټ کړ.

۶۶) کوم کارونه چې ناظر کړي وو هغه ټول یې حضرت اسحاق ته بیان کړل. ۶۷) حضرت اسحاق ربکا د خپلې مور ساره خپمې ته راوستله او د هغې سره یې واده وکړ. نو ربکا د هغه ښځه شوه او د هغې سره یې مینه کوله او حضرت اسحاق د خپلې مور د مړینې څخه پس تسلي وموندله.

د حضرت ابراهیم نور اولادونه

(اول تواریخ ۱: ۳۲ - ۳۳)

۲۵) حضرت ابراهیم بله ښځه وکړه چې نوم یې قطوره ؤ. ۱) د هغې څخه د حضرت ابراهیم زامن زمران، یقشان، مدان، مدیان، یسحاق او شوعه پیدا شول. ۲) یقشان د شبا او ددان پلار ؤ او اشوریم، لطوشیم او لئومیم د ددان اولاده وه. ۳) عیغه، عیفر، حنوک، اییداع او الداعه د مدیان زامن وو. دا ټول د قطورې اولاده وه.

٥) حضرت ابراهيم خپله ټوله شتمني حضرت اسحاق ته پرېښودله. ٦) مگر هغه لا ژوندی ؤ چې د خپلو وينځو زامنو ته يې سوغاتونه ورکړل او هغوی يې د خپل زوی حضرت اسحاق څخه د مشرق خواته لېرې ولېږل.

د حضرت ابراهيم وفات کېدل

٧) حضرت ابراهيم پوره يوسلو پنځه اويا کاله ژوند وکړ. ٨) هغه په پاڅه عمر کې وفات شو او د خپلو نيکونو سره يوځای شو. ٩) د هغه زامنو حضرت اسحاق او حضرت اسماعيل هغه ممري ته نژدې د حيتي صوحار د زوی عفرون په پتي کې د مکفيله په سمڅه کې ښخ کړ. ١٠) دا هغه پتي ؤ چې حضرت ابراهيم د حيتيانو څخه په بيه اخيستی ؤ. حضرت ابراهيم او د هغه ښځه ساره دواړه په هغه کې ښخ کړای شول. ١١) د حضرت ابراهيم د وفات څخه وروسته خدای پاک د هغه زوی حضرت اسحاق ته برکت ورکړ او حضرت اسحاق بئرحي ريي ته نژدې اوسېده.

د حضرت اسماعيل اولاده

(اول تواريخ ١: ٢٨ - ٣١)

١٢) دا د حضرت ابراهيم د زوی حضرت اسماعيل اولاده ده. دا هغه اسماعيل ؤ چې د ساره د مصری وينځې هاجرې څخه پيدا شوی ؤ. ١٣) د حضرت اسماعيل د زامنو نومونه د هغوی د زېږېدو د ترتيب له مخې چې په لست کې ليکل شوي دي دا دي: د حضرت اسماعيل مشر زوی نبايوت، قيدار، ادبيل، مبسام، ١٤) مشماع، دومه، مسا، ١٥) حداد، تيما، يطور، نافيش او قدمه. ١٦) دا د حضرت اسماعيل زامن وو او دا د دولسو قبيلو د مشرانو نومونه وو چې د هغوی د کليو او کمپونو په مطابق وو. ١٧) حضرت اسماعيل پوره د يوسلو اووه دېرشو کالو په عمر وفات شو او د خپلو نيکونو سره يوځای شو. ١٨) د هغه اولاده د شور او حويلې ترمنځ سيمه کې اوسېدله چې د مصر پولې ته نژدې د آشور په لاره پرته ده. هغوی د خپلو ټولو ورونو سره په دښمنۍ کې ژوند کاوه.

حضرت يعقوب او عيسو

١٩) دا د حضرت ابراهيم د زوى حضرت اسحاق اولاده ده: د حضرت ابراهيم څخه حضرت اسحاق پيدا شو. ٢٠) حضرت اسحاق د څلوېښتو كالو په عمر ؤ چې د ربکا سره يې واده وكړ. هغه د ارامي بتوئيل لور وه چې د بين النهرين څخه ؤ او د لابان خور وه. ٢١) حضرت اسحاق د خپلې ښځې په خاطر چې شنه وه څښتن ته دعا وكړه. څښتن د هغه دعا قبوله كړه او د هغه ښځه ربکا اميدواره شوه. ٢٢) مخكې له دې چې ربکا اولاد وزېږوي هغه پوه شوه چې هغه به غيرگونې وزېږوي، ځكه چې هغې دا احساس كړه چې هغوى د مور په نس كې يو د بل سره جگړه كوي. هغې وويل: <زما سره ولې داسې كيږي؟> نو هغې د څښتن څخه پوښتنه وكړه.

٢٣) څښتن هغې ته وفرمايل:

>ستا د دواړو زامنو څخه

به دوه رقيب قومونه جوړ شي

په هغو دواړو كې به كشر قوي وي

او مشر به د هغه غلام وي <

٢٤) كله چې د هغې د اولاد د زېږولو وخت راوړسېد، د هغې څخه غيرگونې پيدا شول. ٢٥) اولنى زوى چې پيدا شو هغه سور ؤ او د هغه ټول بدن لكه د بېرې چينې په شان ؤ، نو د هغه نوم يې عيسو كېښود. ٢٦) د هغه څخه وروسته د هغه ورور پيدا شو او هغه د عيسو پونده په خپل لاس كې كلکه نيولې وه، نو ځكه د هغه نوم يعقوب شو. حضرت اسحاق د شپېتو كالو په عمر ؤ چې دوى پيدا شول.

عيسو خپل د مشرتوب حقونه خرڅوي

٢٧) هلکان لوى شول. عيسو يو ماهر ښكاري او داسې سړى ؤ چې صحرا يې خونېږدله، خو

حضرت يعقوب يو ارام سړى ؤ او د كور څخه به نه ووت. ٢٨) حضرت اسحاق د عيسو سره مينه كوله ځكه چې هغه د هغو حيواناتو غوښه خوړله چې عيسو ښكار كول. مگر ربکا د حضرت يعقوب

سره مينه كوله.

٢٩ يوه ورځ حضرت يعقوب د قورمې په پخولو باندې مشغول ؤ. عيسو د ښكار څخه راغی او ډېر وړی ؤ (٣٠) او حضرت يعقوب ته يې وويل: <زه د لورې له لاسه مړ كېږم، د دې لوييا له قورمې څخه لږه راكړه!> (په دې خاطر يې په هغه باندې د اډوم نوم هم كېښود).

٣١ حضرت يعقوب ځواب وركړ: <اول په ما باندې خپل د مشرتوب حق خرڅ كړه.>

٣٢ عيسو وويل: <گوره، زه مړ كېږم. دا مشرتوب ماته څه گټه رسوي؟>

٣٣ مگر حضرت يعقوب وفرمايل: <اول ماته قسم وخوره>، نو هغه قسم وخور او خپل د مشرتوب حق يې په حضرت يعقوب باندې خرڅ كړ. (٣٤) بيا حضرت يعقوب عيسو ته لږه ډوډۍ او قورمه وركړه. هغه خوراك او څښاك وكړ، پاڅېده او لاړ. نو عيسو د خپل مشرتوب حق ته په سپكه سترگه وكتل.

حضرت اسحاق او ابي ملك

٢٤ (١) په هغه وطن كې برسېره په هغې قحطۍ باندې چې پخوا د حضرت ابراهيم په وخت كې راغلې وه بله قحطۍ هم راغله. حضرت اسحاق د فلسطينيانو پادشاه ابي ملك ته چې په جرار كې ؤ ورغی. (٢) څښتن حضرت اسحاق ته ښكاره شو او ويې فرمايل: <مصر ته مه ځه. په همدې وطن كې په هغه ځای كې چې زه يې درته وايم اوسېږه. (٣) همدلته اوسېږه. زه به ستا سره مل يم او تاته به برکت دركړم. زه به تاته او ستا اولادې ته دا ټوله سيمه دركړم او په هغې وعدې باندې به ټينگ ولاړ يم چې ستا د پلار ابراهيم سره مې كړې وه. (٤) ستا اولاده به د اسمان د ستورو په شان زياته كړم او هغوی ته به دا ټوله سيمه وركړم. ستا د اولادې په وسيله به د ځمكې په منځ ټول قومونه برکت ومومي، (٥) ځكه چې ابراهيم زما اطاعت كړی دی او زما په ټولو حكمونو او قوانينو باندې يې عمل كړی دی.>

٦ نو حضرت اسحاق په جرار کې پاتې شو. ٧ کله چې د هغه ځای خلکو د حضرت اسحاق څخه د ربکا په باره کې پوښتنه وکړه، هغه وفرمایل: <هغه زما خور ده.> ځکه هغه وپېرېده داسې ووايي چې هغه زما ښځه ده. هغه فکر کاوه چې د هغه ځای خلک به هغه د ربکا په خاطر ووژني، ځکه چې هغه ډېره ښکلې وه. ٨ څرنګه چې حضرت اسحاق هلته زیات وخت تېر کړ، ابي ملک د فلسطينيانو پادشاه د کړکې څخه لاندې وکتل او ويې لیدل چې حضرت اسحاق خپله ښځه ربکا په غېږ کې نيولې وه او هغه يې ښکلوله. ٩ نو ابي ملک حضرت اسحاق راوغوښت او ورته ويې ويل: <هغه په رښتيا سره ستا ښځه ده! نو ولې دې وويل چې هغه ستا خور ده؟>

حضرت اسحاق ځواب ورکړ: <ما فکر وکړ چې کېدای شي د هغې په خاطر ووژل شم.>

١٠ ابي ملک وويل: <دا څه دې زمونږ سره وکړل؟ کېدای شو چې زما د نفرو څخه کوم يو ستا د ښځې سره ځملاستلی وای او مونږ به دې گناهکار کړي وای.> ١١ ابي ملک ټولو خلکو ته خبرداری ورکړ: <که هرڅوک د دې سړي يا دې ښځې سره بده روبه وکړي هغه به ووژل شي.>

١٢ حضرت اسحاق په هغې ځمکې کې فصل وکاره او په هغه کال يې چې څه کرلي وو د هغې څخه يې يو په سل حاصل واخيست، ځکه چې څښتن هغه ته برکت ورکړ. ١٣ حضرت اسحاق ورځ په ورځ خوشبخته کېده او هغه ډېر شتمن سړی شو. ١٤ هغه دومره زیاتې رمې، پادې او غلامان درلودل چې فلسطينيانو ورباندې بخيلې کوله. ١٥ نو هغه ټول کوهيان چې د هغه د پلار حضرت ابراهيم غلامانو د هغه د پلار په وخت کې کيندلي وو، فلسطينيانو هغه د خاورو څخه ډک کړل.

١٦ نو بيا ابي ملک حضرت اسحاق ته وويل: <ته زمونږ څخه ډېر قوي شوی يې، نو زمونږ د وطن څخه لاړ شه.> ١٧ نو حضرت اسحاق له هغه ځای څخه لاړ او د جرار په دره کې يې خېمې ودرولې او هلته پاتې شو. ١٨ حضرت اسحاق هغه کوهيان چې د هغه د پلار حضرت ابراهيم په وخت کې کيندل شوي وو او فلسطينيانو هغه د حضرت ابراهيم د وفات کېدلو څخه وروسته بند کړي وو بېرته وکيندل او هماغه نومونه يې ورباندې کېښودل چې پلار يې ورباندې ايښي وو.

١٩) د حضرت اسحاق غلامانو په دې دره کې يو کوهی وکينده چې تازه اوبه يې درلودلې. (٢٠)
مگر د جرار شيانو د حضرت اسحاق د شيانو سره دعوه شروع کړه او ويې ويل: <دا زمونږ اوبه دي!> نو حضرت اسحاق هغه کوهی د دعوي په نوم ياد کړ.

٢١) د حضرت اسحاق غلامانو بل کوهی وکينده او په هغه باندې يې هم دعوه وکړه او هغه يې د دبنمنی په نوم ياد کړ. (٢٢) او له هغه ځای څخه يې کډه وکړه او بل کوهی يې وکينده مگر په هغه باندې چا دعوه ونه کړه او هغه يې د پرېمانه ځای په نوم ياد کړ، ويې فرمايل: <اوس څښتن مونږ ته ځای راکړی دی او په دې خاوره کې به خوشبخته شو.>

٢٣) حضرت اسحاق له هغه ځايه بئرشع ته لاړ. (٢٤) په هماغه شپه څښتن هغه ته ښکاره شو او ويې فرمايل: <زه ستا د پلار ابراهيم خداى يم. مه وپرېره ځکه چې زه ستا سره مل يم او تاته به برکت درکړم او ستا اولاده به د خپل خدمتگار ابراهيم په خاطر زياته کړم.> (٢٥) حضرت اسحاق هلته د قربانۍ ځای جوړ کړ او د څښتن عبادت يې وکړ. بيا يې په هغه ځای کې خپلې خېمې ودرولې او د هغه غلامانو هلته يو بل کوهی وکينده.

د حضرت اسحاق او ابې ملک ترمنځ د روغې جوړې تړون

٢٦) يوه ورځ ابې ملک د خپل مشاور احوزات او د خپلو لښکرو د مشر فيکول سره د جرار څخه د حضرت اسحاق د ليدلو دپاره راغی. (٢٧) حضرت اسحاق د هغوی څخه پوښتنه وکړه: <تاسو خو زما سره دبنمني کوله او زه مو له خپل وطن څخه وشړلم. نو اوس ولې زما د ليدلو دپاره راغلي يئ؟>

٢٨) هغوی ځواب ورکړ: <مونږ وليدل چې څښتن په رښتيا ستا سره مل دی نو مونږ وويل چې زمونږ او ستاسو ترمنځ دې داسې يو قوي تړون وي (٢٩) چې مونږ ته زيان راونه رسوی لکه څنگه چې مونږ تاته زيان نه دی دررسولی، بلکه ستا سره مو ښه رويه کړې ده او ته مو په سلامتۍ سره لېږلی يې. اوس څښتن تاته برکت درکړی دی.> (٣٠) حضرت اسحاق د هغوی دپاره مېلمستيا تياره کړه او هغوی وخورل او وڅښل. (٣١) سهار وختي هغوی پاڅېدل او يو او بل ته يې قسم ورکړ.

حضرت اسحاق هغوی رخصت کړل او په سلامتی سره د هغه څخه لاړل.

٣٢ په هماغه ورځ د حضرت اسحاق غلامان راغلل او هغه ته یې د هغه کوهي په باره کې خبر ورکړ چې دوی کیندلی و. هغوی وویل: <مونږ اوبه وموندلې.> ٣٣ نو هغه یې د شبع په نوم یاد کړ. تر نن ورځې پورې هغه ښار د بئرشبع په نوم یادېږي.

د عیسو ښځې

٣٤ کله چې عیسو څلوېښت کلن شو، د بیري حیثي د لور یودیه او د ایلون حیثي لور بسمې سره یې واده وکړ. ٣٥ هغوی د حضرت اسحاق او ربکا ژوند تریخ کړ.

حضرت یعقوب د حضرت اسحاق څخه برکت اخلي

٢٧ کله چې حضرت اسحاق زوړ شو نو د هغه سترگې دومره کمزورې شوې چې نور یې څه شی نه شو لیدلی. خپل مشر زوی عیسو یې راوغوښت او هغه ته یې وفرمایل: <ای زما زویه!> هغه ځواب ورکړ: <څه وايي؟>

٢٨ حضرت اسحاق وفرمایل: <زه اوس زوړ شوی یم او مرگ ته نژدې شوی یم.> ٢٩ نو اوس خپله لینده او غشي واخله، صحرا ته لاړ شه او زما دپاره ښکار وکړه. ٣٠ زما دپاره داسې خوندور خوراک چې زه یې خوښوم تیار کړه او ماته یې راوړه چې ویې خورم، ترڅو د خپل مرگ څخه مخکې تاته برکت درکړم.>

٣١ څه وخت چې حضرت اسحاق د خپل زوی عیسو سره خبرې کولې، ربکا هغه واورېدلې. نو عیسو د ښکار دپاره صحرا ته لاړ. ٣٢ ربکا خپل زوی حضرت یعقوب ته وویل: <گوره، ما واورېدل چې ستا پلار ستا ورور عیسو ته وویل: ٣٣ زما دپاره د ښکار غوښه راوړه او خوندور خوراک ورڅخه تیار کړه چې ویې خورم او د خپل مرگ څخه مخکې تاته د څښتن په حضور کې

برکت درکړم. (۸) نو اوس ای زما زویه، په غور سره واوره او څه چې درته وایم هغه وکړه. (۹)
رمې ته ورشه او دوه ډېر ښه سپرلي راته راوله ترڅو ستا د پلار دپاره داسې خوندور خوراک تیار
کړم چې هغه یې خوښوي. (۱۰) بیا هغه دې پلار ته یوسه چې وېې خوري ترڅو د خپل مرگ څخه
مخکې تاته برکت درکړي.<

(۱۱) حضرت یعقوب خپلې مور ربکا ته وویل: <خو زما ورور عیسو بیر سړی دی او زه ښویه
پوستکی لرم. (۱۲) که پلار مې په ما باندې لاس ووهي نو بیا به څه کيږي؟ دی به پوه شي چې زه
هغه غولوم، نو د برکت په ځای به په ځان باندې لعنت راولم.<

(۱۳) مور یې ځواب ورکړ: <ای زما زویه! ستا لعنت دې په ما باندې وي، ته یوازې هغه څه وکړه
چې زه یې درته وایم. لار شه او ماته سپرلي راوله.> (۱۴) نو حضرت یعقوب لار او هغه یې خپلې
مور ته راوړل او هغې داسې خوندور خوراک تیار کړ چې د هغه د پلار خوښېده. (۱۵) بیا ربکا د
خپل مشر زوی عیسو تر ټولو ښه کالي چې د هغې سره په کور کې وو راواخیستل او خپل کشر زوی
حضرت یعقوب ته یې واغوستل. (۱۶) همدارنگه هغې د سپرلي په پوستکي باندې د هغه لاسونه او د
اورمېر هغه ځای پټ کړ چې ویښتان یې نه درلودل. (۱۷) هغې هغه خوندور خوراک او ډوډۍ چې
پخه کړې یې وه د خپل زوی حضرت یعقوب په لاس کې ورکړل.

(۱۸) هغه خپل پلار ته ورغی او وېې ویل: <ای زما پلاره!>

هغه ځواب ورکړ: <څه وایې، ای زما زویه؟ ته څوک یې؟>

(۱۹) حضرت یعقوب خپل پلار ته وویل: <زه ستا مشر زوی عیسو یم، تا چې څنگه راته ویلي وو
ما هماغسې وکړل. کښېنه او زما د ښکار غوښه وخوره ترڅو ماته خپل برکت راکړي.>

(۲۰) حضرت اسحاق د خپل زوی څخه پوښتنه وکړه: <ای زما زویه، دومره ژر دې څنگه پیدا
کړه؟>

حضرت یعقوب ځواب ورکړ: <ستا څښتن خدای زما سره مرسته وکړه او هغه مې پیدا کړه.>

٢١) بيا حضرت اسحاق يعقوب ته وفرمايل: <اي زما زويه، رانژدې شه چې لاس درباندي ووهم ترڅو پوه شم چې ته رښتيا زما زوی عيسو يې که نه.> ٢٢) حضرت يعقوب خپل پلار حضرت اسحاق ته ورانژدې شو او پلار يې په هغه باندي لاس وواهه او ويې فرمايل: <اواز دې د يعقوب د اواز په شان دی، مگر لاسونه دې د عيسو د لاسونو په شان دي.> ٢٣) حضرت اسحاق هغه ونه پېژانده ځکه چې د هغه لاسونه د عيسو د لاسونو په شان بير وو، نو ورانژدې شو چې هغه ته برکت ورکړي. ٢٤) هغه پوښتنه وکړه: <آيا ته په رښتيا سره زما زوی عيسو يې؟>

هغه ځواب ورکړ: <هو، زه يم.>

٢٥) حضرت اسحاق وفرمايل: <ماته ستا د ښکار غوښه راوړه چې ويې خورم ترڅو خپل برکت درکړم.> حضرت يعقوب هغه حضرت اسحاق ته راوړله او هغه وخورله او يو څه شراب يې هم راوړل او هغه وڅښل. ٢٦) بيا د هغه پلار حضرت اسحاق ورته وفرمايل: <اي زما زويه، رانژدې شه او ما ښکل کړه.> ٢٧) نو حضرت يعقوب ورانژدې شو او هغه يې ښکل کړ. نو کله چې حضرت اسحاق د هغه کالي بوی کړل، نو ده ته يې برکت ورکړ او ويې فرمايل: <زما د زوی خور بوی د هغې صحرا د بوی په شان دی چې څښتن هغې ته برکت ورکړی دی.> ٢٨) خدای پاک دې تاته د اسمان پرځه درکړي او ستا ځمکه دې حاصلخېزه کړي! او پرېمانه غلې دانې او شراب دې درکړي. ٢٩) قومونه دې ستا غلامان شي او تاته دې د احترام سر ټيټوي او ته دې په خپلو خپلوانو باندي حکم چلوې او ستا د مور اولاده دې تاته سر ټيټوي. څوک چې په تا باندي لعنت ووايي، په هغه باندي دې لعنت وي او څوک چې تاته برکت درکوي، په هغه دې برکت وي.>

عيسو د حضرت اسحاق څخه برکت غواړي

٣٠) سمدستي وروسته له دې چې هغه له برکت ورکولو څخه وزگار شو او حضرت يعقوب لاړ د حضرت يعقوب ورور عيسو د ښکار څخه راغی. ٣١) هغه هم خوندور خوراک تيار کړ او خپل پلار ته يې راوړ او ويې ويل: <اي پلاره، راپاخېره او زما د ښکار لږه غوښه وخوره ترڅو ماته برکت راکړي.>

٣٢ حضرت اسحاق د هغه څخه پوښتنه وکړه: <ته څوک يې؟>

هغه ځواب ورکړ: <زه ستا زوی يم، ستا مشر زوی عيسو.>

٣٣ حضرت اسحاق سخت ولړزېده او ويې فرمايل: <نو بيا هغه څوک ؤ چې ښکار يې کړی ؤ او غوښه يې ماته راوړې وه؟ او همدا اوس ستا د راتلو څخه مخکې مې هغه وخورله او هغه ته مې برکت ورکړ او هغه بېرته نه اخیستل کيږي.>

٣٤ کله چې عيسو د خپل پلار خبرې واورېدلې، هغه په لوړ او سخت اواز سره چيغې ووهلې او خپل پلار ته يې وويل: <ای زما پلاره، ماته هم برکت راکړه.>

٣٥ حضرت اسحاق ځواب ورکړ: <ستا ورور دلته راغی، زه يې وغولولم او ستا برکت يې واخیست.>

٣٦ عيسو وويل: <آيا په هغه باندې يې د يعقوب نوم په حقه نه دی ايښی؟ ځکه چې هغه زه دوه وارې وغولولم. اول يې زما څخه د مشرتوب حق واخیست او اوس يې زما برکت واخیست.> نو هغه پوښتنه وکړه: <آيا ماته دې کوم برکت نه دی ساتلی؟>

٣٧ حضرت اسحاق عيسو ته په ځواب کې وفرمايل: <هغه مې په تا باندې بادار کړی دی او د هغه ټول خپلوان مې د هغه غلامان کړل او هغه ته مې غلې دانې او شراب ورکړي دي. نو ای زويه! اوس زه ستا دپاره څه وکړم؟>

٣٨ عيسو بيا خپل پلار ته وويل: <ای زما پلاره، آيا تا سره يوازې يو برکت ؤ؟ ماته هم برکت راکړه!> بيا عيسو په لوړ اواز سره وژړل.

٣٩ حضرت اسحاق هغه ته وفرمايل:

<له اسمان څخه به پرڅه تاته نه وي

نه به ځمکه حاصلخېزه وي د ستا

٤٠ ژوند به کړې په خپله توره

بې غلام به د خپل ورور

مگر کله چې ياغي شې

د هغه جغ به له خپلې غاړې مات کړې <

حضرت يعقوب لابان ته تنبتي

٤١ عيسو د حضرت يعقوب سره د هغه برکت له امله چې پلار يې حضرت يعقوب ته ورکړی و

کينه پيدا کړه. هغه د خپل ځان سره وويل: <زما پلار مرگ ته نژدې دی او هغه به مړ شي، بيا به

خپل ورور يعقوب ووژنم.>

٤٢ کله چې ربکا د خپل مشر زوی عيسو د پلان څخه خبره شوه، هغې خپل کشر زوی حضرت

يعقوب راوغوښت او ورته وپې ويل: <غوړ ونيسه، ستا ورور عيسو پلان لري چې ستا څخه د هغو

کارونو بدل واخلي چې تا کړي دي او تا ووژني.> ٤٣ نو اوس ای زما زويه، هغه کار وکړه چې زه

يې درته وایم. سمدستي حران ته زما ورور لابان ته وتنېته. ٤٤ د هغه سره د لږ وخت دپاره پاتې

شه ترڅو ستا د ورور قهر سوړ شي ٤٥ او هغه څه چې تا ورسره کړي دي هغه هېر کړي. نو بيا به

تاته خبر درولېږم چې له هغه ځای څخه بېرته راشي. تاسو دواړه ولې په يوه ورځ کې له لاسه

ورکړم؟>

حضرت اسحاق يعقوب لابان ته ورلېږي

٤٦ ربکا حضرت اسحاق ته وويل: <د دې حيتي بنځو د لاسه د خپل ژوند څخه بېزاره شوې يم.

که چېرې يعقوب د دې حيتي بنځو په شان کومه حيتي بنځه وکړي نو زما ژوند به ژوند نه وي.>

۲۸ ﴿۱﴾ حضرت اسحاق یعقوب راوغوښت، هغه ته یې برکت ورکړ او حکم یې ورته وکړ: >د کنعانی ښځې سره واده ونه کړې. ﴿۲﴾ همدا اوس بین النهرین ته د خپل نیکه بتوئیل کور ته لاړ شه او هلته د خپل ماما لابان د لورگانو څخه خپل ځان ته ښځه وکړه. ﴿۳﴾ مطلق قادر خدای دې تاته برکت درکړي او تاته دې ډېر اولادونه درکړي ترڅو ستا څخه ډېر قومونه پیدا شي. ﴿۴﴾ هغه دې تا او ستا اولادې ته د حضرت ابراهیم په شان برکت درکړي او د هغې ځمکې خاوند شي چې خدای پاک حضرت ابراهیم ته ورکړې ده او ته په کې اوس د یو پردي په شان اوسېږې. ﴿۵﴾ نو حضرت اسحاق یعقوب ولېږه او هغه بین النهرین ته د بتوئیل ارامي زوی د حضرت یعقوب او عیسو د مور ربکا ورور لابان ته ورغی.

عیسو بله ښځه کوي

﴿۶﴾ عیسو پوه شو چې حضرت اسحاق یعقوب ته برکت ورکړ او هغه یې بین النهرین ته ولېږه چې په هغه ځای کې ځان ته ښځه وکړي. هغه په دې هم پوه شو چې کله حضرت اسحاق هغه ته برکت ورکاوه، هغه ته یې حکم وکړ چې د کنعانی ښځې سره به واده نه کوي. ﴿۷﴾ هغه خبر شو چې حضرت یعقوب د خپل مور او پلار اطاعت وکړ او بین النهرین ته لاړ. ﴿۸﴾ عیسو په دې پوهېده چې د هغه پلار حضرت اسحاق کنعانی ښځې نه خوښوي. ﴿۹﴾ نو هغه د حضرت ابراهیم زوی حضرت اسماعیل ته لاړ او سره له دې چې نورې ښځې یې هم درلودلې د حضرت اسماعیل د لور محلت سره یې چې د نبايوت خور وه واده وکړ.

په بیت ئیل کې د حضرت یعقوب خوب لیدل

﴿۱۰﴾ حضرت یعقوب د بشرېع څخه حران ته روان شو. ﴿۱۱﴾ څه وخت چې نوموړی یو ځای ته ورسېده لمر پرېوتی ؤ. هغه د شپې هلته پاتې شو او یوه تیره یې راواخیستله، د خپل سر لاندې یې کېښودله او په هغه ځای کې ویده شو. ﴿۱۲﴾ هغه په خوب کې یوه زینه ولیده چې په ځمکه باندې ولاړه وه او سر یې اسمان ته رسېده او د خدای پاک فرښتې په هغې باندې ښکته او پورته تللې. ﴿۱۳﴾ څښتن د حضرت یعقوب په څنگ کې ولاړ ؤ او ویې فرمایل: >زه څښتن یم، ستا د نیکه ابراهیم خدای او د اسحاق خدای یم. دغه ځمکه چې ته ورباندې پروت یې، تا او ستا اولادې ته به یې

ورکړم. (۱۴) ستا اولاده به د خاورو د ذرو په شان زیاته کړم او تاسو به د خپل هېواد لمر پرېواته، لمرخاته، شمال او جنوب خواته خپاره شئ او د دنیا ټول قومونه به ستا او ستا د اولادې په وسیله برکت مومي. (۱۵) زه به ستا سره مل یم او هرچېرته چې ځې زه به تا ساتم او بېرته به دې دې وطن ته راولم. تر هغې پورې به زه تا پرېږدم ترڅو مې هغه ټول کارونه نه وي کړي چې تا سره مې وعده کړې وه. <

(۱۶) کله چې حضرت یعقوب له خوبه راویښ شو ویې فرمایل: <څښتن په دې ځای کې دی خو زه په دې پوه نه وم. > (۱۷) هغه وو پرېده او ویې فرمایل: <دا څومره وپروونکی ځای دی. په رښتیا سره دا د خدای پاک کور دی او دا د اسمان دروازه ده. >

(۱۸) سهار وختي حضرت یعقوب هغه تیره چې هغه د خپل سر لاندې ایښې وه راواخیستله او د یادگار په توګه یې ودروله او د هغې په سر یې د زیتون تېل واچول. (۱۹) هغه دا ځای د بیت ټیل په نوم یاد کړ. مګر پخوا د هغه ښار نوم لوز ؤ. (۲۰) بیا حضرت یعقوب نذر کېښود ویې فرمایل: <که چېرې خدای پاک زما سره مل وي او په دې سفر کې چې زه روان یم ما وساتي او ډوډی او کالي راته راکړي (۲۱) ترڅو په خیر سره بېرته د خپل پلار کور ته ورستون شم، نو بیا به ته زما خدای یې. (۲۲) او دغه تیره چې ما د یادگار په توګه ودرولې ده هغه به د خدای پاک کور شي او هرڅه چې ماته یې راکوې د هغو لسمه برخه به تاته درکوم. >

حضرت یعقوب د لابان کور ته رسیږي

۲۹ (۱) نو حضرت یعقوب خپل سفر ته دوام ورکړ او د مشرق د خلکو خاورې ته راغی. (۲) هغه په صحرا کې یو کوهی ولید چې د پسونو درې رمې یې په څنګ کې پندې وې. له دې کوهي څخه به رمو اوبه څښلې او د کوهي خولې ته یوه لویه تیره ایښې وه. (۳) څه وخت چې به ټولې رمې هلته راغونډې شوې نو شپانو به دغه تیره د کوهي د خولې څخه لېرې کوله او رمو ته به یې اوبه ورکولې. بیا به یې تیره بېرته د کوهي خولې ته ایښودله.

(۴) حضرت یعقوب د شپانو څخه پوښتنه وکړه: <ای زما ورونو، تاسو د کوم ځای یی؟ >

هغوی خُواب ورکړ: <مونږ د حران یو.>

⑤ هغه پوښتنه وکړه: <تاسو د ناحور لمسی لابان پېژنئ؟>

هغوی خُواب ورکړ: <هو، مونږ هغه پېژنو.>

⑥ هغه پوښتنه وکړه: <هغه ښه دی؟>

هغوی خُواب ورکړ: <هغه ښه دی. وگوره، دا د هغه لور راحیل ده چې د خپلې رمې سره راروانه ده.>

⑦ حضرت یعقوب وفرمایل: <تر اوسه پورې لا لمر جگ ولاړ دی او د رمو د راغونډېدلو وخت نه دی. پسونو ته اوبه ورکړئ او هغه بېرته خرځای ته بوځئ.>

⑧ هغوی وویل: <دا کار مونږ نه شو کولی. څه وخت چې ټولې رمې راغونډې شي او د کوهي د خولې څخه تېره لېرې کړای شي، بیا به پسونو ته اوبه ورکړو.>

⑨ حضرت یعقوب لا د هغوی سره خبرې کولې چې راحیل د رمې سره راغله ځکه چې هغه شپونکی وه. ⑩ کله چې حضرت یعقوب راحیل ولیدله چې د هغه د ماما لابان رمه ورسره وه، هغه کوهي ته ورغی او تېره یې د کوهي د خولې څخه لېرې کړه او د لابان پسونو ته یې اوبه ورکړې. ⑪ بیا حضرت یعقوب راحیل ښکل کړه او په لوړ اواز سره یې وژړل. ⑫ حضرت یعقوب راحیل ته وفرمایل: <زه ستا د پلار د خپلوانو څخه یم او د ربکا زوی یم.>

هغه په منډه لاړه او خپل پلار یې خبر کړ. ⑬ څنگه چې لابان د خپل خور یې حضرت یعقوب خبر واورېد نو په منډه د هغه لیدلو ته ورغی. هغه یې په غېږ کې ونيوه، ښکل یې کړ او خپل کور ته یې راوست. بیا هرڅه چې پېښ شوي وو حضرت یعقوب لابان ته بیان کړل. ⑭ لابان هغه ته وویل: <په رښتیا سره ته زما خپله وینه او خپل هډوکي یې.> حضرت یعقوب پوره یوه میاشت د هغه سره پاتې شو.

حضرت یعقوب د لیه او راحیل سره واده کوي

١٥ لابان حضرت یعقوب ته وویل: <آیا په دې خاطر چې ته زما خپل یې نو ماته به وړیا خدمت کوي؟ ووايه چې ته خومره مزدوري غواړې؟> ١٦ لابان دوه لورگانې درلودلې، د مشرې نوم لیه او د کشرې نوم راحیل ؤ. ١٧ د لیه سترگې ښکلې وې مگر راحیل ښایسته وه او ښکلې اندام یې درلود. ١٨ حضرت یعقوب په راحیل باندې مین شوی ؤ او ویې فرمایل: <که چېرې خپله کشره لور ماته راکړې، نو زه به اووه کاله ستا خدمت وکړم.>

١٩ لابان وویل: <دا به ښه وي چې هغه تاته درکړم، نه کوم بل چاته. زما سره دلته پاتې شه.> ٢٠ نو حضرت یعقوب د راحیل دپاره اووه کاله خدمت وکړ، مگر دا کلونه هغه ته لکه د ډېرو لږو ورځو په شان ښکاره شول ځکه چې هغه د راحیل سره ډېره مینه درلودله.

٢١ نو حضرت یعقوب لابان ته وفرمایل: <هغه موده پوره شوې ده، اجازه راکړه چې ستا د لور سره واده وکړم.> ٢٢ نو لابان د هغه ځای ټول خلک راغونډ کړل او مېلمستیا یې ورکړه. ٢٣ خو کله چې شپه شوه، هغه د راحیل په ځای لیه حضرت یعقوب ته وروستله او حضرت یعقوب د هغې سره یوځای شو. ٢٤ لابان خپله وینځه زلفه خپلې لور لیه ته د نوکړې په توگه ورکړه. ٢٥ کله چې سهار شو حضرت یعقوب ته معلومه شوه چې هغه لیه وه. هغه لابان ته ورغی او ویې فرمایل: <زما سره دې ولې داسې وکړل؟ ما د دې دپاره کار کاوه چې راحیل ماته راکړې، زه دې ولې وغولولم؟>

٢٦ لابان ځواب ورکړ: <دلته زمونږ په ځای کې داسې رواج نه دی چې کشره لور د مشرې څخه مخکې واده کړي. ٢٧ صبر وکړه چې د لیه د واده اوومه ورځ پوره شي بیا به راحیل هم درکړم، خو ته به اووه کاله نور هم زما خدمت کوي.>

٢٨ حضرت یعقوب قبوله کړه او د لیه سره یې د واده اوومه ورځ پوره کړه او لابان خپله لور راحیل هغه ته ورکړه. ٢٩ لابان خپله وینځه بله خپلې لور راحیل ته د نوکړې په توگه ورکړه. ٣٠ حضرت یعقوب د راحیل سره هم یوځای شو. په هغه باندې د لیه څخه راحیل ډېره گرانه وه. هغه

لابان ته اووه کاله نور خدمت وکړ.

د حضرت یعقوب اولادونه

٣١ کله چې څښتن وليدل چې حضرت یعقوب د لیه سره ډېره مینه نه کوي، خدای پاک هغې ته اولادونه ورکړل، مگر راحیل شنډه وه. ٣٢ لیه امیدواره شوه او زوی یې وزېراوه او په هغه باندې یې روین نوم کېښود، ځکه هغې وویل: <څښتن زما سختي لیدلې ده. اوس به مې مېره راسره مینه کوي.> ٣٣ هغه بیا امیدواره شوه، زوی یې وزېراوه او ویې ویل: <دا ځکه چې څښتن پوهېږي چې حضرت یعقوب زما سره مینه نه کوي، نو دا یې هم راکړ.> نو په هغه باندې یې شمعون نوم کېښود. ٣٤ هغه بیا امیدواره شوه او زوی یې وزېراوه، ویې ویل: <اوس به د خپل مېره زړه ته ورژدې شم، ځکه چې درې زامن مې ورته وزېرول.> نو په دې خاطر یې په هغه باندې لاوي نوم کېښود. ٣٥ هغه بیا امیدواره شوه او کله چې د هغې زوی پیدا شو، هغې وویل: <دا ځل به زه د څښتن ستاینه وکړم، نو هغې په هغه باندې یهودا نوم کېښود. وروسته له هغې څخه لیه د اولاد د زېرولو څخه ولوېدله.

٣٠ کله چې راحیل وليدل چې د دې څخه د حضرت یعقوب هیڅ اولاد پیدا نه شو، نو په خپلې خور باندې یې بخيلې وکړه او حضرت یعقوب ته یې وویل: <ماته اولاد راکړه او که نه، نو زه به مېره شم.>

٢ حضرت یعقوب په راحیل باندې په قهر شو او ویې فرمایل: <زه خو خدای نه یم چې ته یې د اولاد راوړلو څخه بې برخې کړې یې.>

٣ نو هغې وویل: <دا زما وینځه بله ده. د هغې سره یوځای شه ترڅو هغه زما دپاره اولاد وزېروي. په دې ډول به زه هم وکولی شم چې د هغې په وسیله مور شم.> ٤ نو خپله وینځه بله یې ورکړه چې د هغه ښځه شي او حضرت یعقوب د هغې سره یوځای شو. ٥ بله امیدواره شوه او حضرت یعقوب ته یې زوی وزېراوه. ٦ نو راحیل وویل: <خدای پاک زما په حق کې انصاف

وکر، هغه زما دعا قبوله کړه او ماته يې زوی راکړ. < په دې خاطر يې په هغه باندې دان نوم کېښود. < ۷ > بلهه د راحیل وینځه بیا امیدواره شوه او د هغې څخه د حضرت یعقوب دوهم زوی پیدا شو. < ۸ > راحیل وویل: < د خپلې خور سره مې شخړه وکړه او زه بريالی شوم، نو ځکه يې په هغه باندې نفتالي نوم کېښود.

۹ > کله چې لیه پوه شوه چې د اولاد راوړلو څخه ولوېدله، خپله وینځه زلفه يې حضرت یعقوب ته ورکړه چې د هغه ښځه شي. < ۱۰ > د لیه د وینځې زلفې څخه د حضرت یعقوب زوی پیدا شو. < ۱۱ > لیه وویل: < زه بختوره يم، نو ځکه يې په هغه باندې جاد نوم کېښود. < ۱۲ > د لیه د وینځې زلفې څخه د حضرت یعقوب بل زوی پیدا شو. < ۱۳ > لیه وویل: < زه څومره خوشاله يم! ټولې ښځې به وايي چې زه څومره خوشاله يم. < په هغه باندې يې اشیر نوم کېښود.

۱۴ > د غنمو د لو کولو په وخت کې روښن پټيو ته لاړ او منډه غونډې يې وموندلې. هغه يې خپلې مور لیه ته راوړلې. راحیل لیه ته وویل: < د خپل زوی د منډه غونډو څخه يو څه ماته راکړه. <

۱۵ > مگر لیه هغې ته ځواب ورکړ: < آیا دا دې بس نه دی چې مېره دې راڅخه واخيست؟ اوس غواړې چې زما د زوی منډه غونډې هم راڅخه واخلي؟ <

راحیل وویل: < ډېر ښه. هغه به نن شپه ستا د زوی د منډه غونډو په بدل کې ستا سره ځملي. <

۱۶ > نو کله چې ماښام حضرت یعقوب د پټيو څخه راغی، لیه د هغه مخې ته ورووتله. هغه ته يې وویل: < ته باید نن شپه زما سره ځملي، ځکه چې د خپل زوی د منډه غونډو په بدل کې مې اخیستي يې. < نو حضرت یعقوب په هغه شپه له لیه سره ځملاست.

۱۷ > خدای پاک د لیه دعا قبوله کړه او هغه امیدواره شوه او د هغې څخه د حضرت یعقوب پنځم زوی پیدا شو. < ۱۸ > لیه وویل: < په دې خاطر چې ما خپله وینځه خپل مېره ته ورکړه، خدای پاک ماته اجر راکړ. < نو په هغه باندې يې یساکار نوم کېښود. < ۱۹ > لیه بیا امیدواره شوه او حضرت یعقوب ته يې شپږم زوی وزېږاوه. < ۲۰ > هغې وویل: < خدای پاک ماته ښه قیمتي سوغات راکړ. اوس به مې مېره عزت کوي، ځکه چې شپږ زامن مې ورته زېږولي دي. < نو په هغه باندې يې

زبولون نوم کېښود. (۲۱) وروسته له هغه يې لور پيدا شوه او په هغې يې دينه نوم کېښود.

(۲۲) بيا خداى پاک راحيل راياده کړه، د هغې دعا يې قبوله کړه او هغې ته يې اولاد ورکړ. (۲۳)
هغه اميدواره شوه او زوى يې وزېراوه. هغې وويل: <خداى پاک زما رسوايي لېرې کړه.> (۲۴) نو
په هغه باندې يې يوسف نوم کېښود او ويې ويل: <خښتن دې بل زوى راته راکړي.>

د حضرت يعقوب رمې زياتيري

(۲۵) وروسته له هغې چې راحيل حضرت يوسف وزېراوه، حضرت يعقوب لابان ته وفرمايل: <ما
رخصت کړه چې بېرته خپل وطن ته لاړ شم. (۲۶) زما ښځې او زما اولادونه چې د هغوى دپاره مې
ستا خدمت کړى دى ماته راکړه چې لاړ شم، ځکه ته پوهېږې چې څومره کار مې درته کړى دى.>

(۲۷) مگر لابان هغه ته وويل: <که ته زما څخه خوشاله يې، مهرباني وکړه پاتې شه. زه د فال په
وسيله پوه شوم چې خښتن ستا په خاطر ماته برکت راکړى دى. (۲۸) خپله مزدوري دې ووايه، زه
به يې درکړم.>

(۲۹) حضرت يعقوب هغه ته وفرمايل: <ته پوهېږې چې څنگه مې درته کار کړى دى او څنگه مې
ستا رمې او يادې ساتلې دي. (۳۰) زما د راتلو څخه مخکې تا لږ څه درلودل، خو کوم کارونه چې
ما ستا دپاره کړي دي خښتن په هغو کې برکت اچولى دى او ستا شتمني ډېره زياته شوې ده. اوس د
دې وخت رارسېدلى چې د خپلې کورنۍ دپاره يو څه وکړم.>

(۳۱) لابان پوښتنه وکړه: <تاته څه درکړم؟>

حضرت يعقوب ځواب ورکړ: <ماته هيڅ شى مه راکوه. که دا کار زما دپاره وکړې زه به ستا د رمو
ساتلو او روزلو ته دوام ورکړم. (۳۲) اجازه راکړه چې نن ستا د ټولو رمو په منځ کې وگرځم او د
مېړو څخه هره يوه خالداره مېړه او هر توربخن وړى او د وزو څخه هره خالداره وزه جدا کړم، نو دا
به زما مزدوري وي. (۳۳) کله چې راشې او هغه مزدوري چې ماته يې راکوې وگورې نو په اسانۍ
سره به درته معلومه شي چې زه صادق يم. که چېرې زما سره کومه وزه چې خالداره نه وي يا يو

وری چې توربخن نه وي، نو ته به پوه شي چې هغه غلا شوی دی.

۳۴ لابان وويل: <زما خوښه ده، لکه څنگه چې تا وويل همداسې دې وي.> ۳۵ په هماغه ورځ لابان ټول خطداره او خالداره وزان او ټولې برگې او خالداره وزې يا هغه وزې چې سپين رنگ يې درلود او ټول توربخن وري بېل کړل او هغه يې خپلو زامنو ته وسپارل. ۳۶ بيا لابان د خپلې رمې سره د حضرت يعقوب څخه د درې ورځو په فاصله لېرې لار او حضرت يعقوب د لابان پاتې رمې ساتلې.

۳۷ حضرت يعقوب د چنار، بادام او سپېدار شنې څانگې راواخيستلې او د هغوی څخه يې پوستکي لېرې کړل او سپينې سپينې ليکې په کې رانېکاره شوې. ۳۸ نو هغه دا سپينې شوې څانگې د رمو په مخامخ د هغوی د اوبو په اخورونو کې کېښودلې، ځکه چې کله به رمې د اوبو څښلو دپاره راتللې نو يو د بل سره به جوړه کېدلې. ۳۹ او د څانگو په مخ کې به يو د بله سره يوځای کېدلې او خطداره يا برگ او خالداره بچي به يې زېږول.

۴۰ حضرت يعقوب پسونه او مېرې د وزو څخه جدا کړل او د هغو مخونه يې د لابان د رمو خطدارو او توربخنو حيواناتو خواته کړل. نو په دې ډول هغه د خپلو رمو خاوند شو او هغه يې د لابان د رمو څخه جدا کړلې.

۴۱ نو کله به چې قوي ښځينه حيوانات د نرو حيواناتو سره يوځای کېدل نو حضرت يعقوب به د اوبو په اخورونو کې د حيواناتو مخې ته هغه څانگې ايښودلې چې د څانگو په منځ کې يو د بله سره يوځای شي. ۴۲ خو که حيوانات به کمزوري وو نو څانگې به يې هلته نه ايښودلې. نو کمزوري به د لابان او قوي به د حضرت يعقوب شول. ۴۳ په دې ډول حضرت يعقوب ډېر شتمن شو او د ډېرو رمو، وينځو، غلامانو، اوبنانو او خرو خاوند شو.

حضرت يعقوب د لابان څخه تښتي

۳۱ حضرت يعقوب واورېدل چې د لابان زامنو ويلي دي چې <هرڅه چې زمونږ د پلار

سره وو هغه يعقوب واخيستل او دا ټوله شتمني يې زمونږ د پلار د شتمني څخه په لاس راوړه. < ٢ > هغه وليدل چې د لابان رويه د هغه سره د پخوا په شان دوستانه نه ده. < ٣ > بيا خداى پاك حضرت يعقوب ته وفرمايل: < بېرته خپل پلرني وطن او خپلو خپلوانو ته لاړ شه. زه به ستا سره مل يم. <

٤ > نو حضرت يعقوب راحيل او ليې ته خبر ولېږه چې صحرا ته يعنې هغه ځاى ته راشي چې د هغه رمې په کې وي. < ٥ > حضرت يعقوب هغوى ته وفرمايل: <زه وينم چې ستاسو د پلار رويه زما سره د پخوا په شان دوستانه نه ده، مگر زما د پلار خداى زما سره مل دى. < ٦ > تاسې دواړه پوهېږئ چې ما په خپل ټول قوت سره ستاسو د پلار خدمت كړى دى. < ٧ > سره له دې چې ستاسو پلار زما سره ټكي كړې ده او لس ځله يې زما مزدوري بدله كړه، مگر خداى پاك هغه پرېښود چې ماته زيان راوړسوي. < ٨ > كله چې به لابان وويل: خالداره دې ستا مزدوري وي، نو ټولو رمو به خالداره بچي زېږول. او چې كله به يې وويل: خالداره دې ستا وي، نو ټولو رمو به خالداره بچي زېږول. < ٩ > نو خداى پاك ستاسو د پلار څخه رمې واخيستلې او ماته يې راكړې.

١٠ > د بچيو د زېږولو په موسم کې ما يو ځلې خوب وليده. سترگې مې پورته كړې او ومې ليدل هغه وزان چې د وزو سره جوړه كېدل خالداره او خالداره وو. < ١١ > د خداى پاك فرېښتې په خوب کې راته وفرمايل: اى يعقوبه! ما ځواب وركړ: زه حاضر يم. < ١٢ > هغه وفرمايل: سترگې پورته كړه او وگوره. هغه ټول وزان چې د وزو سره جوړه كېږي ټول خالداره او خالداره دي، ځكه هرڅه چې لابان تا سره كړي دي هغه مې ليدلي دي. < ١٣ > زه هماغه خداى يم چې په بيت ټيل کې تاته درښكاره شوم. په هغه ځاى کې چې تا په هغې تيرې باندي د زيتون تېل واچول او زما دپاره دې نذر وركړ. نو اوس دا خاوره پرېږده او هغه وطن ته لاړ شه چې ته په کې پيدا شوى يې. <

١٤ > راحيل او ليه حضرت يعقوب ته په ځواب کې وويل: <مونږ ته د خپل پلار څخه هيڅ شى په ميراث کې راپاتې نه دى. < ١٥ > هغه زمونږ سره د پرديو په شان رويه كوي. هغه مونږ خرڅې كړې يو او هغه پيسې چې زمونږ دپاره هغه ته وركړل شوې وې ټولې يې خوړلې دي. < ١٦ > هغه ټول دولت چې خداى پاك زمونږ د پلار څخه اخيستی دى هغه زمونږ او زمونږ د اولادونو دى. نو هرڅه چې خداى پاك درته فرمايلي دي هماغسې وكړه. <

١٧) نو حضرت يعقوب خپل اولادونه او خپلې بڼخې په اوبنانو باندې سپرې کړې. ١٨) هغه خپل ټول حيوانات مخکې کړل او هغه څه چې په بين النهرين کې يې گټلي وو ټول واخيستل ترڅو خپل پلار حضرت اسحاق ته چې په کنعان کې ؤ لاړ شي. ١٩) په هغه وخت کې چې لابان د خپلو پسونو د سکولودلو دپاره تللی ؤ، راحيل د خپل پلار د کورنۍ بتان غلا کړل. ٢٠) حضرت يعقوب لابان وغولاهو ځکه چې هغه يې په دې باندې خبر نه کړ چې دی د تللو نيت لري. ٢١) هرڅه چې هغه درلودل هغه يې واخيستل او وتښتېده. هغوی د فرات د سيند څخه تېر شول او د جلعاد د غرنۍ سيمې په لور روان شول.

لابان حضرت يعقوب تعقيبوي

٢٢) په دريمه ورځ لابان ته خبر ورسېد چې حضرت يعقوب تښتېدلی دی. ٢٣) هغه خپل خپلوان د ځان سره واخيستل او اووه ورځې يې په هغه پسې لاره ووهله او د جلعاد په غرنۍ سيمه کې هغه ته ورورسېد. ٢٤) مگر خدای پاک د شپې په خوب کې لابان ته ښکاره شو او هغه ته يې وفرمايل: <پام کوه چې يعقوب ته هيڅ ونه وايي. نه ورته ښه ووايي او نه بد.> ٢٥) حضرت يعقوب د جلعاد په غرنۍ سيمه کې خپلې خېمې ودرولې وې چې لابان ورورسېد او لابان هم د خپلو خپلوانو سره په هغه ځای کې خېمې ودرولې.

٢٦) لابان حضرت يعقوب ته وويل: <څه دې وکړل؟ زه دې وغولولم او زما لورگانې دې د جنگي بنديانو په شان بوتللي. ٢٧) ولې دې زه وغولولم او په پټه وتښتېدلې؟ ولې دې زه خبر نه کړم چې تاسو مې په خوشالۍ او په سندرو او د چمبو او رباب په ساز سره رخصت کړي وای. ٢٨) زه دې پرېښودم چې خپل لمسيان او لورگانې ښکل کړم او خدای پاماني ورسره وکړم. بې عقله کار دې وکړ. ٢٩) زه دا توان لرم چې زيان درورسوم، مگر ستا د پلار خدای تېره شپه ماته وويل چې پام کوه چې حضرت يعقوب ته هيڅ ونه وايي. نه ورته ښه ووايي او نه بد. ٣٠) اوس ته روان يې ځکه چې تا دا ارمان درلود چې بېرته د خپل پلار کور ته لاړ شي، نو زما بتان دې ولې غلا کړي دي؟>

٣١) حضرت يعقوب لابان ته په ځواب کې وفرمايل: <زه ووبرېدم ځکه چې ما فکر وکړ چې خپلې لورگانې به په زور زما څخه واخلي. ٣٢) خو که د هرچا سره دې خپل بتان پيدا کړل، هغه

دې ووژل شي. زمونږ د خپلوانو په مخکې وگوره. که چېرې ستا کوم شی زمونږ سره وي، خپل ځان ته يې واخله. مگر حضرت يعقوب په دې باندې نه پوهېده چې راحيل هغه بتان غلا کړي وو.

٣٣ نو لابان د حضرت يعقوب خېمې ته ننوت او هغه يې ولټوله. بيا د ليه خېمې ته او د دواړو وينځو خېمو ته ننوت او هيڅ يې پيدا نه کړل. بيا هغه د راحيل خېمې ته ننوت. ٣٤ راحيل بتان د اوبس د زين لاندې ايښي وو او ورباندې ناسته وه. لابان ټوله خېمه ولټوله، هيڅ يې ونه موندل. ٣٥ راحيل خپل پلار ته وويل: >پلاره، خفه نه شي. زه ستا په مخکې نه شم پاڅېدلی ځکه چې په ما باندې مياشتينی ناروغي راغلي ده.< لابان خېمه ولټوله خو بتان يې پيدا نه کړل.

٣٦ حضرت يعقوب په قهر شو او د لابان سره يې شخړه وکړه او د هغه څخه يې پوښتنه وکړه: >ما څه جرم کړی دی؟ او کومه خطا مې کړې ده چې راپسې يې؟ ٣٧ اوس چې تا زما ټول سامان ولټاوه که د خپل کور سامان دې موندلی وي، دلته يې زما د خپلوانو او ستا د خپلوانو په مخ کې کېږده او پرېږده چې هغوی دا پرېکړه وکړي چې زمونږ دواړو څخه کوم يو په حقه دی. ٣٨ شل کاله کيږي چې زه ستا سره وم. ستا مېرو او وزو بچي زيان نه کړل او ستا د رمو څخه مې يو پسه هم نه دی خوړلی. ٣٩ هغه حيوانات چې وحشي ځناورو به دارلي وو، هغه مې تاته نه دي راوړي. د هغوی تاوان مې په خپله گاللی دی او هغه چې د ورځې يا به د شپې غلا شوي وو، د هغو بيه به دې زما څخه غوښتله. ٤٠ دا زما حال ؤ چې د ورځې په گرمۍ او د شپې په يخنۍ کې به ځورېدلې او خوب مې نه شو کولی. ٤١ په دې ډول زه شل کاله ستا په کور کې وم. ځوارلس کاله مې ستا د لورگانو په خاطر ستا خدمت وکړ او شپږ کاله مې ستا د رمو دپاره. لس ځلې دې زما مزدوري بدله کړه. ٤٢ که چېرې زما د نيکونو خدای، د حضرت ابراهيم او د حضرت اسحاق خدای زما سره مل نه وای، نو زه به دې په يقين سره تش لاس لېږلی وای. خو خدای پاک زما سختی او د لاسونو خواري وليدله او تېره شپه يې ملامته کړې.<

د حضرت يعقوب او لابان ترمنځ تړون

٤٣ لابان حضرت يعقوب ته ځواب ورکړ: >دا ښځې زما لورگانې دي. د هغوی اولادونه زما اولادونه دي او دا رمې زما رمې دي او دا هرڅه چې دلته وينې زما دي. خو زه ستا څخه خپلې

لورگاني او د هغوی اولادونه نه شم اخیستلی. (۴۴) زه تیار یم چې ستا سره یو ترون وکړم. راحی
چې د تیرو یوه ډېری جوړه کړو چې مونږ ته به زمونږ ترون ریاډوي. <

(۴۵) نو حضرت یعقوب تیره راواخیستله او هغه یې د یادگار په توګه ودروله. (۴۶) هغه خپلو
خپلوانو ته وفرمایل چې تیرې راټولې کړي. نو هغوی تیرې راواخیستې او ډېری یې کړې. بیا حضرت
یعقوب او لابان د هغې ډېری په څنګ کې سره ډوډی وخورله. (۴۷) لابان په هغه باندې یجر
سهدوتا نوم کېښود. مګر حضرت یعقوب هغه د جلعید په نوم یاد کړ. (۴۸) لابان وویل: <دا د تیرو
ډېری به زمونږ دواړو دپاره یو یادگار وي. > په دې خاطر هغه د جلعید په نوم یاده شوه. (۴۹)
همدارنګه هغه د مصفه په نوم هم یاده شوه ځکه چې لابان وویل: <کله چې مونږ یو د بل څخه جدا
شو، نو څښتن دې زمونږ دواړو ناظر اوسي. > (۵۰) که ته زما د لورګانو سره بده رویه وکړې او یا
نورې ښځې وکړې، حتی که زه له دې څخه خبر هم نه شم یاد ساته چې خدای پاک زما او ستا
ترمنځ شاهد دی. <

(۵۱) همدارنګه لابان حضرت یعقوب ته وویل: <دا هغه ډېری او هغه یادګاري تیره ده چې زما او
ستا ترمنځ مې ودرولې ده. > (۵۲) دا ډېری او دا تیره دواړه زمونږ دپاره د یادگار په توګه دي. زه به د
دې ډېری څخه ستا خواته نه درتېرېم چې حمله درباندي وکړم او ته به د دې ډېری او د دې تیرې
څخه نه راتېرې چې حمله راباندي وکړې. (۵۳) د حضرت ابراهیم او د ناحور خدای به زمونږ
ترمنځ قضاوت کوي. < بیا حضرت یعقوب د هغه خدای په نوم چې د هغه پلار حضرت اسحاق ورته
عبادت کاوه، سخت قسم وخور چې په دې وعدې باندې به ودرېږي. > (۵۴) حضرت یعقوب هلته په
هغې غرنۍ سیمه کې قرباني وکړه او خپل خپلوان یې ډوډی خوړلو ته راوبلل. د ډوډی خوړلو څخه
وروسته هغوی هلته شپه تیره کړه. (۵۵) لابان سهار وختي پاڅېد، خپل لمسیان او لورګانې یې ښکل
کړل، خدای پاماني یې ورسره وکړه او بېرته خپل کور ته روان شو.

حضرت یعقوب د عیسو سره د مخامخ کېدو دپاره تیاری نیسي

۳۲ (۱) حضرت یعقوب هم په خپله مخه لاړ او د خدای پاک فرښتې ورسره مخامخ شوې. (۲)

کله چې حضرت یعقوب هغوی ولیدلې ویې فرمایل: <دا د خدای پاک کمپ دی.> نو د هغه ځای نوم یې محنايم کېښود.

۳ حضرت یعقوب د ځان څخه مخکې خپل ورور عیسو ته د ادوم خاورې ته استازي ولېږل.
۴ هغوی ته یې وفرمایل: <زما بادار عیسو ته ووايئ چې ستا غلام یعقوب داسې وایي: زه د لابان سره اوسېدم او تر اوسه پورې هلته پاتې وم.> ۵ زه د پادو، خرو، پسونو، وزو، غلامانو او وینځو خاوند شوی يم. اوس مې خپل بادار ته دغه پیغام ولېږه چې په ما باندې مهرباني وکړي.>

۶ کله چې استازي بېرته حضرت یعقوب ته راستانه شول، هغوی وویل: <ستا ورور عیسو ته لاړو او هغه د څلورسوه نفرو سره ستا د لیدلو دپاره راروان دی.> ۷ نو حضرت یعقوب ډېر ووېرېد او پرېشانه شو. هغه خپل خلک او رمې، پادې او اوبنان په دوه ډلو باندې ووېشل. ۸ هغه فکر وکړ: <که چېرې عیسو په اولنی ډلې باندې حمله وکړي، نو بله ډله به وکولی شي چې وتښتي.>

۹ بیا حضرت یعقوب دعا وکړه: <ای زما د پلار حضرت ابراهیم خدایه او زما د پلار حضرت اسحاق خدایه، ای څښتنه چې ماته دې وفرمایل: خپل وطن او خپلو خپلوانو ته بېرته لاړ شه، زه به تا خوشبخته کړم.> ۱۰ زه د هغو ټولو مهربانیو او وفاداریو وړ نه يم چې د خپل غلام سره دې کړي دي. کله چې زه د اردن د سیند څخه تېرېدم، نو زما سره یوازې یوه امسا وه. او اوس زه د دوو لویو ډلو خاوند يم. ۱۱ اوس تاته سوال کوم چې ما د خپل ورور عیسو له لاسه وژغوره، ځکه زه وپېرېم چې هغه به راشي او په مونږ به حمله وکړي او مونږ به له ښځو او ماشومانو سره له منځه یوسي. ۱۲ بلکه هغه وعده رایاده کړه چې تا زما سره کړې وه چې ما سره به ښه کوي او زما اولاده به د دریاب د شگو په شان داسې زیاتوي چې ونه شمېرل شي.>

۱۳ هغه هلته شپه تېره کړه او هرڅه چې یې درلودل د هغو څخه یې د خپل ورور عیسو دپاره سوغات انتخاب کړ: ۱۴ دوه سوه وزې او شل وزان، دوه سوه مېرې او شل پسونه، ۱۵ دېرش اوبښې د هغو د بچیو سره، څلوېښت غواګانې او لس غوایان، شل خرې او لس خره. ۱۶ هغوی یې په دوه ډلو ووېشل او خپلو غلامانو ته یې وسپارل او هغوی ته یې وفرمایل: <زما څخه مخکې ځئ او د ډلو ترمنځ فاصله پرېږدئ.> ۱۷ حضرت یعقوب هغه غلام ته چې مخکې روان ؤ، حکم وکړ:

>خه وخت چې زما ورور عيسو ستا سره مخامخ شي او پوښتنه وکړي چې ستاسو بادار څوک دی؟
 تاسو چېرې ځئ؟ او ستاسو په مخکې دا حيوانات د چا دي؟ (۱۸) بايد ووايي: دا ستا د غلام يعقوب
 دي او هغه يې د سوغات په توگه خپل بادار عيسو دپاره لېرلي دي او په خپله يعقوب هم زمونږ پسې
 راروان دی. <(۱۹) همدارنگه هغه دوهم، درېم او ټولو پادوانانو ته امر وکړ: >خه وخت چې د
 عيسو سره مخامخ شئ، نو همداسې به ورته وايئ. (۲۰) خامخا ووايي چې ستا غلام يعقوب زمونږ
 پسې راروان دی. <ځکه هغه فکر کاوه چې د دې سوغاتونو په وسيله به چې مخکې مې لېرلي دي د
 هغه قهر سوړ کړم او چې کله د هغه سره مخامخ شم کېدای شي چې هغه ما وبخښي. (۲۱) نو د
 حضرت يعقوب سوغاتونه له هغه څخه مخکې لارل خو هغه شپه په کمپ کې تېره کړه.

حضرت يعقوب په فنيئيل کې غېږه نيسي

(۲۲) په هماغه شپه حضرت يعقوب پاڅېد او خپلې دوه ښځې، دوه وينځې او خپل يوولس زامن يې
 واخيستل او د يېوق د سيند په گودر باندې پورې وتل. (۲۳) وروسته له دې چې هغوی يې د سيند
 څخه پورې ويستل، هغه خپل مال او شتمني هم ولېږله. (۲۴) نو حضرت يعقوب يوازې پاتې شو او
 يو نفر راغی او د هغه سره يې د سهار تر رڼايې پورې غېږه ونيوله. (۲۵) نو کله چې هغه نفر وليدل
 چې په حضرت يعقوب باندې بری نه شي موندلی، نو د حضرت يعقوب په ورون باندې يې گوزار
 وکړ او د هغه ورون له بنده وځوت. (۲۶) نو بيا هغه سړي وويل: >ما پرېږده چې لار شم ځکه چې
 لمر په راختلو دی.<

ليکن حضرت يعقوب ځواب ورکړ: >ترڅو چې ماته برکت رانه کړې تا نه پرېږدم چې لار شې.<

(۲۷) هغه نفر د هغه څخه پوښتنه وکړه: >ستا نوم څه دی؟<

هغه ځواب ورکړ: >يعقوب.<

(۲۸) هغه نفر وويل: >له دې وروسته به نور ستا نوم يعقوب نه وي، بلکه اسراييل به وي، ځکه چې

تا د خدای او انسان سره غېږه ونيوله او بريالی شوې.<

٢٩) حضرت يعقوب وفرمايل: <خپل نوم دې ماته ووايه.>

مگر هغه خواب ورکړ: <ولې زما د نوم پوښتنه کوي؟> نو په هغه ځای کې يې حضرت يعقوب ته برکت ورکړ.

٣٠) نو حضرت يعقوب وفرمايل: <خدای پاک مې مخامخ وليد او لا تر اوسه هم ژوندی پاتې يم.> نو حضرت يعقوب هغه ځای د فنيئيل په نوم ياد کړ. (٣١) د لمرخاته په وخت کې هغه د فنيئيل څخه تېر شو او د خپل ورانه په سبب يې گوډ، گوډ تگ کاوه. (٣٢) په همدې خاطر اسراييليان تر نن ورځې پورې هغه پله چې د ورون د بنده پورې نښتې ده نه خوري، ځکه چې د حضرت يعقوب د ورانه همدې برخې گوزار خوړلی ؤ.

حضرت يعقوب د عيسو سره مخامخ کيږي

٣٣) حضرت يعقوب وليدل چې عيسو د خپلو څلورسوه نفرو سره راروان دی. نو هغه خپل اولادونه په راحيل او ليه او دوه وينځو باندې تقسيم کړل. (٣٤) وينځې او د هغوی اولادونه يې مخکې کړل. ليه او د هغې اولادونه يې ورپسې کړل او راحيل او حضرت يوسف يې شاته کړل. (٣٥) په خپله حضرت يعقوب د هغوی څخه مخکې روان ؤ. څنگه چې خپل ورور ته ورنژدې شو، اووه ځله يې ورته سجده وکړه. (٣٦) مگر عيسو په منډه د حضرت يعقوب هرکلي ته راغی او هغه يې په غېږ کې ونيوه. خپل لاسونه يې د هغه د غاړې څخه راتاو کړل او ښکل يې کړ او دواړو وژړل. (٣٧) بيا عيسو شاوخوا وکتل او ښځې او ماشومان يې وليدل. هغه پوښتنه وکړه: <دا درسره څوک دي؟>

حضرت يعقوب خواب ورکړ: <دا زما اولادونه دي چې خدای پاک په خپل فضل ماته راکړي دي.> (٣٨) بيا وينځې د خپلو اولادونو سره راغلې او د احترام په خاطر يې خپل سرونه تپت کړل. (٣٩) بيا ليه او د هغې اولادونه راغلل او د ټولو څخه وروسته حضرت يوسف او راحيل راغلل او ټولو خپل سرونه د احترام په خاطر تپت کړل.

٤٠) عيسو پوښتنه وکړه: <دا ټول حيوانات چې ماته دې رالېږلي دي د هغو څخه ستا مقصد څه

دی؟>

حضرت یعقوب ځواب ورکړ: >ای باداره، دا د دې دپاره دي چې تاسو راباندې مهرباني وکړئ.<

۹ مگر عیسو وویل: >ای زما وروره، زما سره هرڅه ډېر دي. تا سره چې هرڅه دي خپل ځان ته یې وساته.<

۱۰ حضرت یعقوب ځواب ورکړ: >نه! که په ما باندې مهربانه شوی یې نو زما سوغات قبول کړه. ځکه چې ستا د مخ لیدل زما دپاره لکه د خدای پاک د مخ د لیدلو په شان دي، په دې خاطر چې زه دې په مهرباني سره قبول کړم. ۱۱ نو د مهرباني له مخې دا سوغاتونه چې ستا دپاره مې راوړي دي قبول کړه، ځکه چې خدای پاک په ما باندې فضل کړی دی او هرڅه ته چې زه اړتیا لرم هغه ټول یې ماته راکړي دي.< حضرت یعقوب دومره ټینگار وکړ تر هغې چې عیسو هغه قبول کړل.

۱۲ عیسو وویل: >راځئ چې لاړ شو. زه به تاسو بدرگه کړم.<

۱۳ مگر حضرت یعقوب هغه ته وفرمایل: >زما بادار پوهیږي چې اولادونه مې کمزوري دي او زه باید په دې مېرو او غواگانو باندې چې لنګې دي پام وکړم. که چېرې هغه په یوه ورځ کې سختې وزغلولی شي، نو ټول حیوانات به مړه شي. ۱۴ نو زما بادار دې زما څخه مخکې لاړ شي او زه به ورو، ورو د اولادونو او حیواناتو په قدم درځم ترڅو د خپل بادار سره په ادوم کې یوځای شم.<

۱۵ عیسو وویل: >نو بیا اجازه راکړه چې د خپلو نفرو څخه یو څو تنه ستا سره پرېږدم.<

حضرت یعقوب ځواب ورکړ: >د دې حاجت نشته، ځکه زه یوازې دا غواړم چې خپل بادار راباندې مهرباني وکړي.< ۱۶ په هماغه ورځ عیسو په خپله لاره روان شو او بېرته ادوم ته ستون شو. ۱۷ مگر حضرت یعقوب سوکوت ته لاړ او هلته یې د خپل ځان دپاره کور جوړ کړ او د خپلو حیواناتو دپاره یې څیرې جوړې کړې. نو ځکه هغه ځای د سوکوت په نوم یاد کړای شو.

۱۸ نو حضرت یعقوب د بین النهرین څخه په سلامتی سره د شکیم ښار ته چې په کنعان کې دی

راغی او ښار ته نژدې یې په یو ځای کې خېمې ودرولې. (۱۹) هغه ځمکه چې په هغې کې یې خېمې ودرولې وې، هغه یې د شکیم د پلار حمور د اولادونو څخه د سپینو زرو په سلو سکو واخیستله. (۲۰) هلته هغه د قربانۍ ځای جوړ کړ او هغه یې د ایل الوهي اسراییل په نوم یاد کړ.

د دینه بې عزته کېدل

۳۴ (۱) یوه ورځ د حضرت یعقوب او لیه لور دینه د ځینو کنعاني ښځو د لیدلو دپاره لاړه. (۲) حوی حمور د هغې سیمې مشر ؤ. د هغه زوی شکیم دینه ولیدله، هغه یې راوښولله او بې عزته یې کړه. (۳) د هغه زړه د حضرت یعقوب لور دینه یووړ او په هغې باندې مین شو. هغه هڅه کوله چې د هغې زړه لاس ته راوړي. (۴) شکیم خپل پلار حمور ته وویل: <دا نجلی ماته وکړه.>

(۵) حضرت یعقوب خبر شو چې د هغه لور دینه بې عزته شوې ده. مگر څرنګه چې د هغه زامن د خپلو یادو سره په صحرا کې وو، نو د هغوی تر راتللو پورې یې هیڅ ونه کړل. (۶) د شکیم پلار حمور راغی چې د حضرت یعقوب سره خبرې وکړي. (۷) د حضرت یعقوب زامن له صحرا څخه راغلل او څنګه چې هغوی واورېدل چې څه پېښه شوې ده نو ډېر خواشینی او سخت په قهر شول ځکه چې شکیم داسې کار کړی ؤ چې د کولو نه ؤ. هغه د حضرت یعقوب د لور په بې عزته کولو سره د اسراییلو د قوم سپکاوی کړی ؤ. (۸) حمور هغه ته وویل: <زما زوی شکیم ستا په لور باندې مین شوی دی. اجازه ورکړئ چې د هغې سره واده وکړي. (۹) زموږ سره خپلوي وکړئ. خپلې لورګانې مونږ ته راکړئ او زموږ لورګانې خپلو ځانونو ته وکړئ. (۱۰) تاسو کولی شئ چې دلته په دې وطن کې زموږ سره واوسېږئ او په هرځای کې چې وغواړئ هلته اوسېدلی شئ. ازاد کاروبار په کې وکړئ او د جايداد خاوندان شئ.>

(۱۱) بیا شکیم د دینه پلار او ورونو ته وویل: <په ما باندې دا مهرباني وکړئ او تاسو چې هرڅه وغواړئ زه به یې درکړم. (۱۲) ماته ووايئ چې کوم سوغاتونه تاسو غواړئ او هرڅومره زیات مهر چې غواړئ هم هغه شان یې وټاکئ او تاسو چې هرڅه زما څخه وغواړئ زه به یې درکړم. یوازې دا اجازه راکړئ چې د هغې سره واده وکړم.>

١٣) د حضرت يعقوب زامنو د شكيم او د هغه د پلار حمور په خواب كې په مكر سره خبرې وكړې، ځكه چې د هغوى خور دينه يې بې عزته كړې وه. (١٤) هغوى ته يې وويل: <مونږ داسې كار نه شو كولى. مونږ نه شو كولى خپله خور هغه چاته وركړو چې سنت شوى نه وي، ځكه چې دا زمونږ دپاره شرم دى. (١٥) مونږ په يو شرط ستاسو سره جوړه كوو چې ستاسو ټول نارينه دې زمونږ په شان سنت شي. (١٦) هغه وخت به خپلې لورگانې تاسو ته دركړو او ستاسو لورگانې به خپلو ځانونو ته وكړو او ستاسو سره به يوځاى واوسېږو او يو قوم به شو. (١٧) مگر كه چېرې زمونږ خبره قبوله نه كړئ او سنت نه شئ، مونږ به خپله خور واخلو او لاړ به شو.>

١٨) دا شرط حمور او د هغه زوى شكيم ته مناسب ښكاره شو. (١٩) هغه ځوان د دې كار په سرته رسولو كې ځنډ ونه كړ ځكه چې هغه د حضرت يعقوب په لور باندې مين ؤ. هغه د خپل پلار په كورنى كې ترټولو عزتمن سړى ؤ.

٢٠) حمور او د هغه زوى شكيم د ښار دروازې ته چې د غونډې ځاى ؤ لاړل او د ښار د خلكو سره يې خبرې وكړې. (٢١) هغوى وويل: <دا خلك زمونږ دوستان دي. پرېږدئ چې زمونږ په خاوره كې واوسېږي او كاروبار په كې وكړي. د هغوى دپاره ځمكه پراخه ده. مونږ كولى شو چې د دوى د لورگانو سره ودونه وكړو او دوى كولى شي چې زمونږ د لورگانو سره ودونه وكړي. (٢٢) نو هغوى زمونږ سره يوازې په دې شرط جوړه كوي چې زمونږ سره واوسېږي او راسره يو قوم شي، چې زمونږ ټول نارينه د دوى په شان سنت شي. (٢٣) آيا د هغوى ټولې رمې او پادې او شتمني او د هغوى نور شيان به زمونږ نه شي؟ نو راځئ چې د دوى سره موافقه وكړو چې زمونږ سره واوسېږي.> (٢٤) ټولو ښاريانو د حمور او د هغه د زوى شكيم وړانديز قبول كړ او د ښار ټول نارينه سنت شول.

٢٥) په دريمه ورځ چې ټول خلك لا د سنت كېدلو له امله په درد كې وو، د حضرت يعقوب دوه زامنو يعنې د دينه ورونو شمعون او لاوي خپلې تورې واخيستلې او بې له دې چې څوك ورباندې پوه شي ښار ته ننوتل او ټول نارينه يې ووژل، (٢٦) چې په هغو كې حمور او د هغه زوى شكيم هم شامل وو. هغوى دينه د شكيم د كور څخه واخيستله او لاړل. (٢٧) د حضرت يعقوب نور زامن په مړو باندې راوختل او ښار يې لوټ كړ، ځكه چې د هغوى خور هلته بې عزته شوې وه. (٢٨) د

هغوی رمې، پادې او خره او هرڅه چې په ښار او پټيو کې وو، هغه يې واخيستل. (۲۹) د هغوی ټوله شتمني يې واخيستله او اولادونه او ښځې يې اسيران کړل او هرڅه چې په کورونو کې وو هغه يې لوټ کړل.

(۳۰) حضرت يعقوب شمعون او لاوي ته وفرمايل: <تاسو زه د تکليف سره مخامخ کړم. اوس به کنعانيان، فرزبان او همدارنگه د دې خاورې نور اوسېدونکي زما څخه کرکه کوي. زه ډېر نفر نه لرم او که چېرې هغوی زما په ضد سره راټول شي او په ما باندې حمله وکړي، زمونږ ټوله کورنۍ به له منځه لاړه شي.>

(۳۱) مگر هغوی ځواب ورکړ: <آيا دا لازمه وه چې هغه دې زمونږ د خور سره د يوې فاحشې په شان رويه وکړي؟>

حضرت يعقوب بيت ټيل ته راستنيري

۳۵ (۱) خدای پاک حضرت يعقوب ته وفرمايل: <پاڅه او بيت ټيل ته لاړ شه او هلته اوسېره. ما يعنې خپل خدای ته چې تاته په هغه وخت کې چې د خپل ورور عيسو څخه تښتېدلې ښکاره شو، د قربانۍ ځای جوړ کړه.>

(۲) نو حضرت يعقوب خپلې کورنۍ او هغو ټولو خلکو ته چې د هغه سره وو وفرمايل: <هغه بتان چې ستاسو سره دي هغه لېرې وغورزوئ. خپل ځانونه پاک کړئ او پاک کالي واغونډئ.> (۳) راحئ چې بيت ټيل ته لاړ شو او هلته د هغه خدای دپاره د قربانۍ ځای جوړ کړو چې زما سره يې د سختۍ په وخت کې مرسته کړې وه او هرچېرته چې زه تللی يم زما سره مل ؤ.> (۴) نو هغوی ټول بتان او همدارنگه هغه غوږوالۍ چې د هغوی په غوږونو کې وې حضرت يعقوب ته ورکړې او حضرت يعقوب هغه په شکيم کې د خپرۍ د ونې لاندې ښخ کړل.

(۵) هغوی روان شول او په شاوخوا ښارونو باندې د خدای پاک وېره راغله. نو ځکه هيچا هغوی تعقيب نه کړل. (۶) حضرت يعقوب د خپلو ټولو خلکو سره لوز ته چې بيت ټيل دی او د کنعان په

خاوره کې دی راغی. (۷) هلته هغه د قربانی ځای جوړ کړ او هغه ځای یې د بیت ټیل د خدای په نوم یاد کړ، ځکه په هغه ځای کې چې کله حضرت یعقوب د خپل ورور عیسو څخه تنبښده، خدای پاک خپل ځان هغه ته ښکاره کړی و. (۸) د ربکا دایې دپوره مړه شوه او د بیت ټیل څخه ښکته د خپری د ونې لاندې یې ښخه کړه. نو هغه د ژړا د خپری د ونې په نوم یاده شوه.

(۹) کله چې حضرت یعقوب د بین النهرین څخه بېرته راستون شو، نو خدای پاک یو ځل بیا هغه ته ښکاره شو او برکت یې ورته ورکړ. (۱۰) خدای پاک هغه ته وفرمایل: <ستا نوم یعقوب دی. مگر له دې وروسته دې ستا نوم یعقوب نه وي، بلکه ستا نوم دې اسرائیل وي.> نو د هغه نوم یې اسرائیل کېښود. (۱۱) خدای پاک هغه ته وفرمایل: <زه مطلق قادر خدای یم، د زیاتو اولادونو خاوند شې. ستا څخه به قومونه پیدا شي او ستا د نسل څخه به پادشاهان پیدا شي.> (۱۲) هغه ځمکه چې ابراهیم او اسحاق ته مې ورکړې ده تاته او ستا څخه وروسته به یې ستا اولادې ته ورکړم. (۱۳) نو خدای پاک له هغه ځای څخه چې د هغه سره یې خبرې وکړې پورته وخوت. (۱۴) حضرت یعقوب په هغه ځای کې چې خدای پاک ورسره خبرې کړې وې یوه یادگاري تیره ودروله او په هغې باندې یې د څښلو نذرانه او د زیتون تېل واچول. (۱۵) حضرت یعقوب د هغه ځای نوم چې هلته خدای پاک ورسره خبرې کړې وې، بیت ټیل کېښود.

د راحیل مړینه

(۱۶) نو بیا هغوی د بیت ټیل څخه کډه وکړه. افراتې ته یو څه فاصله پاتې وه چې د راحیل د ماشوم د زېږولو وخت راورسېد او د هغې تکلیف زیات شو. (۱۷) څرنګه چې د ماشوم د زېږولو په وخت کې هغه په ډېر سخت تکلیف کې وه، نو د هغې دایې ورته وویل: <راحیل، مه وپېرېره دا دې بل زوی دی.> (۱۸) مګر هغه د مړینې په حال کې وه او د ساه ورکولو په وخت کې یې د هغه نوم بن اونې وباله.

(۱۹) نو راحیل مړه شوه او هغه یې د افراتې لارې ته نژدې چې اوس د بیت لحم په نوم یادېږي ښخه کړه. (۲۰) حضرت یعقوب د هغې په قبر باندې یادگاري تیره ودروله او تر نن ورځې پورې هغه د راحیل د قبر نښه ده. (۲۱) نو حضرت یعقوب بیا کډه وکړه او د عیدر د برج بلې خواته یې خپلې

خېمې ودرولې.

د حضرت يعقوب زامن

(اول تواريخ ۲: ۱ - ۲)

۲۲ هغه وخت چې حضرت يعقوب په هغې سيمه کې اوسېده، روپين لار او د خپل پلار د وينځې بلهې سره يې زنا وکړه او حضرت يعقوب د دې څخه خبر شو.

حضرت يعقوب دولس زامن درلودل. ۲۳ د ليه زامن: روپين د حضرت يعقوب مشر زوی، شمعون، لوي، يهودا، يساکار او زبولون. ۲۴ د راحيل زامن: حضرت يوسف او بنيامين. ۲۵ د راحيل د وينځې بلهه زامن: دان او نفتالي. ۲۶ د ليه د وينځې زلفه زامن: جاد او اشير. دا د حضرت يعقوب زامن وو چې په بين النهرين کې زېږېدلي وو.

د حضرت اسحاق وفات کېدل

۲۷ حضرت يعقوب خپل پلار حضرت اسحاق ته چې قريه اربع (حبرون) ته نژدې په ممري کې ؤ يعنې هغه ځای ته چې حضرت ابراهيم او حضرت اسحاق په کې اوسېدل راغی. ۲۸ حضرت اسحاق يوسلو اتيا کاله ژوند وکړ. ۲۹ هغه په پاڅه عمر کې وفات شو او د خپلو نیکونو سره يوځای شو. د هغه زامنو عيسو او حضرت يعقوب هغه بنځ کړ.

د عيسو اولاده

(اول تواريخ ۱: ۳۴ - ۳۷)

۳۶ دا د عيسو اولاده ده (عيسو د ادوم په نوم يادېده). ۳۷ عيسو د کنعاني بنځو سره ودونه وکړل: عاده د حيتي ايلون لور، اهوليبامه چې د عنا لور او د حوي صبعون لمسی وه ۳۸ او بسمه چې د حضرت اسماعيل لور او د نبايوت خور وه. ۳۹ عاده اليقاز او بسمې رعوييل وزېږاوه. ۴۰ اهوليبامه يعوش، يعلام او قورح وزېږول. دا د عيسو زامن وو چې په کنعان کې زېږېدلي وو.

٦ عيسو خپلې ښځې، زامن، لورگانې او د خپلې کورنۍ ټول خلک او همدارنگه خپلې ټولې رمې او يادې او خپله ټوله شتمني چې په کنعان کې يې لاس ته راوړي وو واخيستل او د خپل ورور حضرت يعقوب څخه لږ څه لېرې يې بلې سيمې ته کډه وکړه. ٧ هغه لار ځکه هغه ځمکه چې حضرت يعقوب او هغه په کې اوسېدل دومره پراخه نه وه چې دواړه سره يوځای واوسېږي، په دې خاطر چې هغوی زياتې رمې او يادې درلودلې. ٨ نو عيسو د ادوم په غرنۍ سيمه کې اوسېده.

٩ دا د ادوم په غرنۍ سيمه کې د ادوميانو د نيکه عيسو اولاده ده. ١٠ د عيسو د زامنو نومونه دا دي: اليغاز د عيسو د ښځې عاده زوی او رعوثيل د عيسو د ښځې بسمې زوی. ١١ د اليغاز زامن: تيمان، اومار، صفو، جعتام او قناز. ١٢ تمناع د عيسو د زوی اليغاز وينځه وه او د هغې څخه د هغه زوی عماليق پيدا شو. دا د عيسو د ښځې عادي لمسيان وو. ١٣ د رعوثيل زامن: نحت، زارح، شمه او مزه. دا د عيسو د ښځې بسمې لمسيان وو.

١٤ اهولييامه د عنا لور او د صبعون لمسی وه چې د هغې څخه د عيسو زامن يعوش، يعلام او قورح پيدا شول.

١٥ د عيسو په اولادې کې دغه قبيلوي مشران وو: د عيسو د مشر زوی اليغاز زامن: تيمان، اومار، صفو، قناز، ١٦ قورح، جعتام او عماليق. دا په ادوم کې هغه قبيلوي مشران وو چې د اليغاز د اولادې څخه دي او دوی د عادي لمسيان وو.

١٧ د عيسو د زوی رعوثيل زامن: نحت، زارح، شمه او مزه. دا په ادوم کې هغه قبيلوي مشران وو چې د رعوثيل د اولادې څخه دي. دا د عيسو د ښځې بسمې لمسيان وو.

١٨ د عيسو د ښځې اهولييامه زامن: يعوش، يعلام او قورح. دا هغه قبيلوي مشران وو چې د عنا د لور يعني د عيسو د ښځې اهولييامه د اولادې څخه دي. ١٩ دا ټولې قبيلې د عيسو د اولادې څخه وې.

د سعير اولاده

(اول تواريخ ۱: ۳۸ - ۴۲)

۲۰ دا د سعير حوري زامن وو چې په هغې سيمه کې اوسېدل: لوطان، شوبال، صبعون، عنا، ۲۱ ديشون، ايصر او ديشان. دا په ادوم کې د سعير زامن او د حوريانو مشران وو.

۲۲ د لوطان زامن: حوري او هومام. (تمناع د لوطان خور وه.)

۲۳ د شوبال زامن: علوان، مناحت، عيبال، شفو او اونام.

۲۴ د صبعون زامن: ايه او عنا. (دا هماغه عنا دی، کله چې هغه د خپل پلار صبعون خره خرول، نو په دېننه کې يې د تودو اوبو چينې وموندلې.) ۲۵ د عنا اولادونه: ديشون او اهوالبامه د عنا لور.

۲۶ د ديشون زامن: حمدان، اشبان، يتران او کران.

۲۷ د ايصر زامن: بلهان، زعوان او عقان. ۲۸ د ديشان زامن: عوص او اران.

۲۹ دا د حوريانو مشران وو: لوطان، شوبال، صبعون، عنا، ۳۰ ديشون، ايصر او ديشان. دا د حوريانو قبيلې وې چې د ادوم په خاوره کې اوسېدلې.

د ادوم پادشاهان

(اول تواريخ ۱: ۴۳ - ۵۴)

۳۱-۳۹ له دې څخه مخکې چا په اسراييلو باندې پادشاهي نه وه کړې چې دغو پادشاهانو د ادوم په هېواد باندې پادشاهي وکړه:

بالع د بعور زوی چې د دينهابه څخه ؤ.

يوباب د زارح زوی چې د بصري څخه ؤ.

حوشام چې د تيمان د هېواد څخه ؤ.

حداد د بداد زوی چې د عويت څخه ؤ (هغه مديانانو ته د مواب په خاوره کې په جگره کې

ماتي ورکړه.)

سمله چې د مسريقه څخه ؤ.

شائول چې د رحوبوت د ښار څخه ؤ او دا ښار د سيند په غاړه پروت دی.

بعل حانان چې د عکبور زوی ؤ.

حداد چې د فاعو څخه ؤ. (د هغه د ښځې نوم مهيطبئيل ؤ چې د مطرد لور وه او د ميذهب

لمسی وه.)

٤٠-٤٣ دا د هغو قبيلوي مشرانو نومونه دي چې د عيسو د اولادې څخه دي: تمناع، علوه، يتيت،

اهوليبامه، ايله، فينون، قناز، تيمان، مبصار، مجدئيل او عيرام. هغه سيمه چې دا هره قبيله په کې

اوسېدله، د هماغې قبيلې په نوم يادېدله.

د حضرت يوسف خوبونه

٣٧ حضرت يعقوب په کنعان کې په هغه ځای کې ژوند کاوه چېرته چې د هغه پلار اوسېدلی

ؤ. دا د حضرت يعقوب د کورنۍ قصه ده.

حضرت يوسف اوولس کلن ځوان ؤ او د خپلو ناسکه ورونو سره يې چې د بلهې او زلفې زامن وو رمې ساتلې. حضرت يوسف به خپل پلار د خپلو ورونو د خرابو کارونو څخه خبراوه.

٣٨ حضرت يعقوب د حضرت يوسف سره د خپلو نورو ټولو زامنو څخه زياته مينه کوله ځکه چې

هغه ورته په زوروالي کې پيدا شوی ؤ. د هغه دپاره يې ښکلې چينه جوړه کړه چې اوږده لستونې يې

درلودل. ٣٩ کله چې د هغه ورونه په دې پوه شول چې د هغوی پلار د حضرت يوسف سره د

هغوی څخه زياته مينه کوي، نو د حضرت يوسف څخه يې ډېره کرکه کوله او په نرمه ژبه يې ورسره

خبرې نه کولې.

٤٥ يوه شپه حضرت يوسف خوب وليد او هغه يې خپلو ورونو ته بيان کړ، نو د هغوی کينه د

حضرت یوسف سره نوره هم زیاته شوه. (۶) هغوی ته یې وفرمایل: <ما چې کوم خوب لیدلی دی هغه ته غوږ ونیسئ. (۷) مونږ په پټي کې د غلو دانو گډې تړلې او ناخاپه زما گډې پورته شوه او نېغه ودرېدله او ستاسو گډې زما د گډې په شاوخوا باندې راټولې شوې او هغې ته یې سجده وکړه.>

(۸) د هغه ورونو پوښتنه وکړه: <آیا ته غواړې چې پادشاه شې او په مونږ باندې حکومت وکړې؟> نو د حضرت یوسف د خوبونو په سبب او د هغو شیانو له کبله چې د هغوی په باره کې یې وفرمایل د هغه د ورونو کینه نوره هم زیاته شوه.

(۹) بیا حضرت یوسف بل خوب ولیده او خپلو ورونو ته یې بیان کړ: <ما بل خوب ولیده چې په هغه کې لمر، سپوږمۍ او یوولس ستورو ماته سجده کوله.>

(۱۰) هغه دا خوب خپل پلار ته هم بیان کړ. د هغه پلار هغه وراټه او ویې فرمایل: <دا څه قسم خوب دی چې تا لیدلی دی؟ آیا په رښتیا سره به زه، ستا مور او ستا ورونه تاته راځو او سجده به درته کوو؟> (۱۱) د حضرت یوسف ورونو د هغه سره کینه راواخیستله، مگر د هغه پلار دا موضوع په خپل ذهن کې وساتله.

حضرت یوسف د خپلو ورونو له خوا خرڅیږي

(۱۲) یوه ورځ د حضرت یوسف ورونه د رمو د څرولو دپاره شکیم ته لاړل. (۱۳) حضرت یعقوب یوسف ته وفرمایل: <ستا ورونه شکیم ته نژدې رمې څروي. زه غواړم چې تا هغوی ته ورولیږم.> هغه ځواب ورکړ: <دېره ښه ده.>

(۱۴) د هغه پلار وویل: <لاړ شه او وگوره چې ستا ورونه روغ رمټ دي او رمې روغې جوړې دي که نه، ماته بېرته خبر راوړه.> نو هغه یې د حبرون له درې څخه ولېږه. حضرت یوسف شکیم ته ورسېده (۱۵) او په صحرا کې شاوخوا سرگردانه گرځېده. یو سړي هغه ولیده او پوښتنه یې ورڅخه وکړه: <څه شی لټوي؟>

١٦ هغه ځواب ورکړ: <زه خپل ورونه لټوم. آيا ماته ويلی شې چې هغوی چيرته خپلې رمې خروي؟>

١٧ هغه سړي ځواب ورکړ: <هغوی پخوا له دې ځايه تللي دي. د هغوی څخه مې واورېدل چې ويل يې، راځئ چې دوتان ته ځو.> نو حضرت يوسف خپلو ورونو پسې لاړ او په دوتان کې يې هغوی پيدا کړل. ١٨ هغوی حضرت يوسف له ليرې وليده او مخکې له دې چې حضرت يوسف دوی ته ورورسېږي، هغوی ورته دسيسه جوړه کړه چې ويې وژني. ١٩ هغوی يو او بل ته سره وويل: <هغه دی، خوب ليدونکی راروان دی.> ٢٠ راځئ چې هغه ووژنو او په يو کوهي کې يې وغورزوو او وبه وايو چې هغه يو داړونکي ځناور وځور. بيا به وگورو چې د هغه خوبونه څنگه کيږي.>

٢١ کله چې روبين دا خبره واورېدله، هڅه يې وکړه چې هغه د خپلو ورونو د لاسونو څخه خلاص کړي، نو هغه وويل: <هغه به نه وژنو.> ٢٢ روبين هغوی ته وويل: <وينه مه تويوئ. هغه په دې کوهي کې چې دلته په دې دښته کې دی وغورزوئ، خو لاس ورته مه اچوئ.> هغه دا خبره د دې دپاره وکړه چې حضرت يوسف د دوی څخه خلاص کړي او بېرته يې خپل پلار ته بوځي. ٢٣ نو کله چې حضرت يوسف خپلو ورونو ته راغی، هغوی ورڅخه هغه ښکلې چينه چې اوږده لستونې يې درلودل وويستله. ٢٤ هغه يې ونيوه او په کوهي کې يې وغورزاوه. کوهی وچ ؤ او اوبه په کې نه وې.

٢٥ په هغه وخت کې چې دوی ډوډی خوړله، ناڅاپه يې وليدل چې د اسماعيليانو کاروان د جلعاد څخه راروان دی او د هغوی اوبنان په مسالو، ملهمو او کنډ باندې بار وو او روان وو چې هغه مصر ته يوسي. ٢٦ يهودا خپلو ورونو ته وويل: <د خپل ورور د وژلو او د هغه د قتل د پټولو څخه به مونږ ته څه گټه راورسېږي؟> ٢٧ راځئ چې هغه په اسماعيليانو باندې خرڅ کړو. مونږ به هغه ته زيان نه رسوو، ځکه چې هغه زمونږ ورور او زمونږ خپله وينه او خپل هډوکي دی.> د هغه ورونه په دې رضا شول. ٢٨ نو کله چې سوداگران تېرېدل، د هغه ورونو حضرت يوسف له کوهي څخه راوويست او هغه يې په اسماعيليانو باندې په شل مثقاله سپينو زرو خرڅ کړ. هغوی حضرت يوسف مصر ته يووړ.

٢٩) كله چې روبين بېرته كوهي ته راغی او ويې وليدل چې حضرت يوسف هلته نشته، نو له غمه يې خپل كالي وشكول. ٣٠) هغه بېرته خپلو ورونو ته ورغی او ويې ويل: <هلک هلته نشته، څه وكرم؟>

٣١) بيا هغوی يو وز حلال كړ او د حضرت يوسف چپنه يې د هغه په وينه كې غوټه كړه. ٣٢) هغوی هغه چپنه بېرته خپل پلار ته يوړله او ويې ويل: <دا مونږ وموندله. وگوره چې دا ستا د زوی ده كه نه.>

٣٣) حضرت يعقوب هغه وپېژندله او ويې فرمايل: <دا زما د زوی چپنه ده! كوم دارونكي ځناور هغه خوړلی دی او په رښتيا سره يوسف ټوټې ټوټې شوی دی.> ٣٤) نو حضرت يعقوب له خفگانه خپل كالي وشكول. د وير كالي يې واغوستل او ډېرې ورځې د خپل زوی دپاره غمجن ؤ. ٣٥) د هغه ټول زامن او لورگانې راغلې چې هغه ته تسلي وركړي، مگر هغه دا تسلي ونه منله او ويې فرمايل: <د خپل زوی دپاره به زه د دې غم سره قبر ته ځم.> نو پلار يې د هغه دپاره وژړل.

٣٦) په هغه وخت كې سوداگرانو حضرت يوسف په مصر كې په فوطيفار باندې چې د فرعون د درباريانو څخه ؤ او د دربار د گارډ قوماندان ؤ خرڅ كړ.

يهودا او تامار

٣٨) ١) داسې وشول چې په هغه وخت كې يهودا خپل ورونه پرېښودل او د حيره په نوم يو سړي سره چې د عدولام د ښار څخه ؤ پاتې شو. ٢) هلته يهودا د شوعه په نوم د يو كنعاني د لور سره مخامخ شو. يهودا د هغې سره واده وكړ او ورسره يوځای شو. ٣) هغه اميدواره شوه او زوی يې وزېراوه او په هغه باندې يې غير نوم كېښود. ٤) هغه بيا اميدواره شوه او زوی يې وزېراوه. په هغه باندې يې اونان نوم كېښود. ٥) هغې بل زوی وزېراوه او په هغه باندې يې شيله نوم كېښود. يهودا په كزيب كې ؤ چې هلک پيدا شو.

٦) يهودا خپل مشر زوی ته ښځه وكړه او د هغې نوم تامار ؤ. ٧) د غير رويه د څښتن په نظر

کې خرابه وه. نو خښتن هغه مړ کړ. (۸) هغه وخت يهودا د غير ورور اونان ته وويل: <لار شه او د خپل ورور د کونډې سره يوځای شه او د مېړه د ورور په توگه دې خپل مسئوليت ترسره کړه، ترڅو ستا ورور هم اولادونه ولري.> (۹) مگر اونان په دې پوهېده چې دا به د ده اولادونه نه وي. نو کله به چې هغه د خپلې کونډې ورپنډارې سره ځملاست، خپل ځان به يې په ځمکه باندې انزال کاوه او نه يې غوښتل چې د خپل ورور دپاره اولاد راوړي. (۱۰) څه چې هغه کول هغه د خښتن په نظر کې بد ښکاره کېدل. نو خښتن هغه هم وواژه. (۱۱) نو يهودا خپلې نړور تامار ته وويل: <د خپل پلار په کور کې د کونډې په توگه اوسېږه تر هغې پورې چې زما زوی شيله لوی شي.> ځکه هغه وپېرېده چې شيله به هم د خپلو ورونو په شان مړ شي. نو تامار لاره چې د خپل پلار په کور کې واوسېږي.

(۱۲) څه موده وروسته د يهودا ښځه يعنې د شوعه لور مړه شوه. کله چې د غم وخت تېر شو، نو يهودا د خپل دوست حيره عدولامي سره د تمنه ښار ته چې هلته د هغه پسونه سکولودل کېدل لار. (۱۳) کله چې تامار خبره شوه چې د هغې خسر د خپلو پسونو د سکولودلو دپاره تمنې ته روان دی، (۱۴) نو هغې خپل د کونډتوب کالي وويستل، خپل مخ يې په څادر کې پټ کړ او د عيناييم په دروازه کې چې د تمنې په لاره کې وه کښېناستله. هغې دا کار په دې خاطر وکړ چې د يهودا کشر زوی غټ شوی ؤ، مگر يهودا دا پلان نه درلود چې تامار ورته په نکاح کړي.

(۱۵) کله چې يهودا هغه وليدله، په هغې يې د فاحشې گمان وکړ، ځکه چې مخ يې پټ ؤ. (۱۶) هغه پوه نه شو چې هغه د ده نړور ده. هغه د لارې په غاړه باندې هغې ته ورغی او وېي ويل: <راشه، چې درسره ځملم.>

هغې پوښتنه وکړه: <ماته به څه راکړې چې درسره ځملم؟>

(۱۷) هغه وويل: <زه به د خپلې رمې څخه تاته يو سپرلی درولېرم.>

هغې پوښتنه وکړه: <تر هغې پورې چې ته هغه رالېږې، ماته به څه شی د ضمانت په توگه پرېږدې؟>

(۱۸) هغه وويل: <څه شی درته د ضمانت په توگه درکړم؟>

هغې ځواب ورکړ: <مهر، د هغه مزی او دا امسا چې ستا په لاس کې ده.> نو هغه دا هرڅه هغې ته ورکړل او ورسره ځملاست او تامار د هغه څخه امیدواره شوه. (۱۹) تامار کور ته لاړه. خپل څادر یې لېرې کړ او خپل د کونډتوب کالي یې واغوستل.

(۲۰) نو یهودا د خپل عدولامي دوست په لاس سپرلی ورولېره ترڅو د هغې بڼځې څخه د ضمانت شیان بېرته واخلي. مگر هغه یې پیدا نه کړه. (۲۱) ده د عنایم له خلکو څخه پوښتنه وکړه: <هغه فاحشه چې دلته په لاره کې ناسته وه چېرته ده؟>

هغوی وویل: <دلته هیڅ وخت فاحشه بڼځه نه وه.>

(۲۲) هغه بېرته یهودا ته ورغی او ویې ویل: <ما هغه پیدا نه کړه. برسېره پردې د هغه ځای خلکو وویل: دلته هیڅ فاحشه بڼځه نه وه.>

(۲۳) نو یهودا وویل: <پرېږده چې هغه شیان خپل ځانته وساتي. مونږ نه غواړو چې د خلکو د خندا شو. دا دی ما هغې ته دغه سپرلی ورولېره مگر تا هغه پیدا نه کړه.>

(۲۴) درې میاشتې پس یهودا ته خبر ورسېد: <ستا زورور تامار د یوې فاحشې په شان عمل کړی دی او هغه اوس امیدواره ده.>

یهودا وویل: <هغه بیرون راوباسئ او ویې سوزوئ چې مړه شي.>

(۲۵) چې څنگه یې هغه بیرون راوویستله، خپل خسر ته یې پیغام ورولېره ویې ویل: <زه د هغه سړي څخه امیدواره شوې یم کوم چې د دې شیانو خاوند دی.> هغې زیاته کړه: <وگوره. دا مهر، د هغه مزی او دا امسا وپېژنه چې د چا دي.>

(۲۶) یهودا هغه وپېژندل او ویې ویل: <هغه په حقه ده. زه د هغې سره په خپل لوظ کې ناکام شوم. ما باید هغه خپل زوی شیله ته واده کړې وای.> یهودا بیا د هغې سره یوځای نه شو.

(۲۷) کله چې د تامار د اولاد د زېږولو وخت راوړسېد، نو د هغې په گېډه کې غبرگوني وو. (۲۸) د

زېږولو په وخت کې د هغو څخه یو خپل لاس راوویست نو دایې یو سور مزی واخیست او د هغه په مړوند باندې یې وتاړه او ویې ویل: <دا اول راووت.> (۲۹) خو کله چې هغه خپل لاس بېرته کش کړ د هغه ورور راووت او هغې وویل: <ته څرنگه راوتلې!> او په هغه باندې یې فارص نوم کېښود. (۳۰) پس له هغې د هغه ورور چې په مړوند باندې یې سور مزی و راووت او هغه یې د زارح په نوم یاد کړ.

حضرت یوسف او د فوطیفار ښځه

۳۹ (۱) اسماعیلیانو حضرت یوسف مصر ته یووړ او په فوطیفار باندې یې خرڅ کړ چې نوموړی د فرعون د درباریانو څخه ؤ او د دربار د گارډ قوماندان ؤ. (۲) څښتن د حضرت یوسف سره مل ؤ او هغه یې بریالی کړ. هغه د خپل مصري بادار په کور کې اوسېده. (۳) بادار یې ولیدل چې څښتن د حضرت یوسف سره مل دی او په هر کار کې هغه ته بری ورکوي. (۴) فوطیفار د هغه څخه خوشاله ؤ او هغه یې خپل شخصي نوکر ونيوه او هرڅه چې یې خپل کور کې درلودل، ټول یې هغه ته وسپارل. (۵) د هماغه وخت څخه څښتن د حضرت یوسف له سببه د دې مصري خاندان ته برکت ورکړ او د هغه په ټولو شیانو باندې که د هغه په کور کې وو او که د هغه ځمکه وه، د څښتن برکت ؤ. (۶) فوطیفار چې هرڅه درلودل هغه یې حضرت یوسف ته وسپارل چې څارنه یې وکړي. هغه له خوراک څخه پرته نور د هیڅ شي سره کار نه درلود.

حضرت یوسف ډېر ښایسته ؤ او ښکلی اندام یې درلود. (۷) څه موده وروسته د حضرت یوسف سره د فوطیفار د ښځې مینه پیدا شوه او ورته ویې ویل: <راشه، زما سره ځمله.> (۸) مگر هغه انکار وکړ او هغې ته یې وفرمایل: <ځوره، هرڅه چې زما د بادار په کور کې دي د هغو په باره کې هغه اندېښنه نه لري، ځکه چې زه دلته یم. هرڅه چې هغه یې لري ماته یې راسپارلي دي.> (۹) زه په دې کور کې داسې اختیار لرم لکه څنگه چې هغه یې لري او زما بادار پرته له ستا چې د هغه ښځه یې، نور هیڅ شی زما څخه نه دی سپمولی. نو بیا زه څنگه کولی شم چې داسې بد کار وکړم او د خدای پاک په مقابل کې گناه وکړم؟> (۱۰) که څه هم هغې به هره ورځ حضرت یوسف ته خبرې کولې، خو هغه له دې څخه انکار کاوه چې د هغې سره ځملي او یا دې ورنژدې شي.

۱۱) مگر یوه ورځ کله چې حضرت یوسف کور ته ننوت چې خپل کار وکړي، د کور د نوکرانو له جملې څخه هلته هیڅ څوک نه ؤ. ۱۲) هغې حضرت یوسف له چينې څخه ونيوه او ورته وېي ويل: <زما سره ځمله.> مگر هغه خپله چينه د هغې په لاس کې پرېښودله او د کور څخه دباندې وتښتېد. ۱۳) کله چې هغې وليدل چې هغه خپله چينه د هغې په لاس کې پرېښودله او د کور څخه وتښتېد، ۱۴) نو د خپل کور نوکرانو ته يې غږ وکړ او وېي ويل: <گورئ! دغه عبراني سړی زما مېړه کور ته راوستی دی چې زموږ بې عزتي وکړي. هغه زما کوټې ته راننوت چې ما بې عزته کړي، مگر ما په لوړ اواز سره چيغې ووهلې. ۱۵) کله چې هغه زما چيغې واورېدلې، هغه وتښتېد او خپله چينه يې زما سره پرېښودله.>

۱۶) هغې د حضرت یوسف چينه د ځان سره وساتله تر هغې پورې چې مېړه يې کور ته راغی. ۱۷) بيا هغې فوطيفار ته دا قصه بيان کړه: <هغه عبراني غلام چې مونږ ته دې راوستی دی، زما کوټې ته راننوت چې ما بې عزته کړي. ۱۸) مگر څنگه چې ما د مرستې دپاره چيغې ووهلې، خپله چينه يې زما سره پرېښودله او د کور څخه وتښتېد.>

۱۹) کله چې د حضرت یوسف بادار دغه قصه واورېدله چې د هغه ښځې ورته بيان کړه، هغه د قهره سور شو. ۲۰) د حضرت یوسف بادار هغه ونيوه او په هغه زندان کې يې واچاوه چې د پادشاه بندیان به په کې ساتل کېدل او هغه هلته پاتې شو. ۲۱) مگر څښتن د حضرت یوسف سره مل ؤ. هغه ته يې برکت ورکړ، نو د زندان رئیس د هغه څخه خوشاله ؤ. ۲۲) هغه حضرت یوسف د نورو ټولو بندیانو مشر کړ او هغه ته يې د هغو ټولو کارونو مسؤليت ور په غاړه کړ چې په زندان کې به کېدل. ۲۳) د زندان رئیس د هغه څه په هکله چې حضرت یوسف ته سپارل شوي وو اندېښنه نه درلودله، ځکه چې څښتن د حضرت یوسف سره مل ؤ او کوم کارونه چې هغه کول څښتن ورته په هغو ټولو کې بری ورکاوه.

حضرت یوسف د بندیانو خوبونه تعبیروي

۴۰) ۱) څه موده وروسته د مصر د پادشاه يعني فرعون د ساقیانو او نانوایانو د مشرانو څخه د پادشاه په مقابل کې غلطي وشوه. ۲) فرعون په دې دواړو درباریانو باندې په قهر شو ۳) او

هغوی یې په هغه زندان کې واچول چې د دربار د گارډ د قوماندان په کور کې ؤ یعنی په هماغه زندان کې چې حضرت یوسف په کې بندي ؤ. (۴) هغوی زیات وخت په زندان کې تېر کړ او د گارډ قوماندان هغوی حضرت یوسف ته وسپارل او هغه د دوی خدمت کاوه.

(۵) د ساقیانو او نانوایانو مشرانو چې په زندان کې وو په یوه شپه دواړو خوب ولید او هر یو خوب خپله معنی درلودله. (۶) کله چې سهار حضرت یوسف هغوی ته ورغی، ویې لیدل چې هغوی خفه وو. (۷) نو هغه ورڅخه پوښتنه وکړه: <تاسو نن ولې دومره خفه یئ؟>

(۸) هغوی ځواب ورکړ: <مونږ دواړو خوبونه لیدلي دي، مگر څوک نشته چې هغه تعبیر کړي.> حضرت یوسف هغوی ته وفرمایل: <د خوبونو تعبیرول د خدای کار دی. خپل خوبونه ماته ووايئ.>

(۹) نو د ساقیانو مشر خپل خوب حضرت یوسف ته بیان کړ. هغه ته یې وویل: <په خوب کې مې خپلې مخې ته د انگورو تاک ولید. (۱۰) په تاک کې درې څانگې وې. څنگه چې غوټې یې وکړې نو هغه وغوړېدلې او د انگورو وړې پاخه شول. (۱۱) د فرعون پیاله مې په لاس کې وه. نو انگور مې واخیستل او په پیاله کې مې وزبېښل او پیاله مې د فرعون په لاس کې ورکړه.>

(۱۲) حضرت یوسف وفرمایل: <د هغه تعبیر دا دی: درې څانگې درې ورځې دي. (۱۳) په دې درې ورځو کې به فرعون تا ازاد کړي او و به دې بڅښي او بېرته به دې په خپل کار باندې مقرر کړي. ته به د پخوا په شان لکه څنگه چې د هغه ساقی وې، د فرعون پیاله به د هغه په لاس کې ورکوي. (۱۴) خو کله چې داسې وشي، ما در په یاد کړه او زما سره احسان وکړه. فرعون ته زما په باره کې یادونه وکړه او له دې زندان څخه مې وباسه. (۱۵) ځکه چې زه د عبرانیانو د وطن څخه په زور تښتول شوی یم او دلته مې هم هیڅ داسې کار نه دی کړی چې ما دې په زندان کې واچوي.>

(۱۶) کله چې د نانوایانو مشر ولیدل چې ښه تعبیر دی، نو حضرت یوسف ته یې وویل: <ما هم خوب ولیده چې د ډوډیو درې ټوکرې مې په سر وې. (۱۷) په پاسنی ټوکرې کې د فرعون دپاره هر قسم ډوډی وې او مرغانو به هغه د دې ټوکرې څخه خوړلې.>

١٨ حضرت يوسف په ځواب کې وفرمايل: <دې تعبیر دا دی: درې ټوکری درې ورځې دي.
 ١٩ په دې درې ورځو کې به فرعون ستا سر پرې کړي او تا به په ونه کې ځوړند کړي او مرغان به
 ستا غوښه وخوري.>

٢٠ په دریمه ورځ د فرعون د زېږېدلو کالیزه وه. هغه خپلو درباریانو ته مېلمستیا ورکړه او د
 ساقیانو او نانوایانو مشران یې ازاد کړل او د خپلو درباریانو په مخکې یې حاضر کړل. ٢١ هغه د
 ساقیانو مشر په خپل پخواني کار باندې مقرر کړ او پیاله یې یو ځل بیا د فرعون په لاس کې ورکړه.
 ٢٢ مگر د نانوایانو مشر یې په دار وڅپړاوه، لکه څنګه چې حضرت یوسف هغوی ته تعبیر کړی ؤ.
 ٢٣ د ساقیانو مشر حضرت یوسف رایاد نه کړ او هغه یې بېخي هېر کړ.

حضرت یوسف د فرعون خوبونه تعبیروي

٤١ ١ پوره دوه کاله تېر شوي وو چې فرعون خوب ولیده چې د نیل د سیند په غاړه ولاړ ؤ.
 ٢ ناڅاپه اووه بڼې او چاغې غواګانې د سیند څخه راووتلې او په لوڅو کې څرېدلې. ٣ د هغو
 څخه وروسته نورې اووه غواګانې چې بدرنگې او ډنگرې وې، راووتلې او د سیند په غاړه د هغو تر
 څنګه ودرېدلې. ٤ بدرنگه او ډنگرو غواګانو هغه بڼې او چاغې غواګانې وخورلې. بیا فرعون
 راوینښ شو. ٥ هغه بیا ویده شو او بل خوب یې ولیده چې د غلو دانو اووه ډک او پاخه وږي په
 یوه ډنډر کې راشنه شول. ٦ له هغو څخه وروسته د غلو دانو نور اووه نري او د دښتې باد
 سوزولي وږي راشنه شول. ٧ د غلو دانو اوو نریو وږو هغه ډک او پاخه وږي روغ تېر کړل. بیا
 فرعون راوینښ شو او پوه شو چې هغه خوب ولیده. ٨ په سهار د هغه فکر پرېشانه ؤ. هغه د مصر
 ټول جادوګران او حکیمان راوغوښتل. هغه خپل خوبونه هغوی ته بیان کړل، مګر هیڅ یو ونه شو
 کولی چې هغه فرعون ته تعبیر کړي.

٩ په دې وخت کې د ساقیانو مشر فرعون ته وویل: <نن راته رایاد شول چې زما څخه خطا
 شوې ده. ١٠ یو ځلې فرعون په خپلو نوکرانو باندې په قهر شوی ؤ او زه او د نانوایانو مشر یې د
 دربار د ګارډ د قوماندان په کور کې په زندان کې واچولو. ١١ مونږ دواړو په یوه شپه خوب ولیده
 او هر یو خوب ځانته خپله معنی درلودله. ١٢ په هغه ځای کې یو عبرانی ځوان چې د دربار د

گارډ د قوماندان غلام و زموږ سره و. موږ خپل خوبونه هغه ته بیان کړل او هغه زموږ خوبونه زموږ دپاره تعبیر کړل. (۱۳) لکه څنگه چې هغه تعبیر کړی و، کټ مټ هماغسې وشول. زه بېرته په خپل ځای مقرر شوم او هغه بل سړی په دار وڅېړولی شو.

(۱۴) نو فرعون حضرت یوسف راوغوښت او هغه یې ډېر ژر د زندان څخه راوويست. حضرت یوسف خپله بیره او سر و خرايل، خپل کالي یې بدل کړل او د فرعون حضور ته راغی. (۱۵) فرعون حضرت یوسف ته وویل: >ما خوب لیدلی او څوک نشته چې هغه تعبیر کړي. مگر ما ستا په هکله اورېدلي دي چې کله خوب واورې، نو تعبیر یې کولی شي.<

(۱۶) حضرت یوسف فرعون ته په ځواب کې وفرمایل: >عليحضرته، زه دا نه شم کولی، مگر خدای پاک به ښه تعبیر درکړي.<

(۱۷) فرعون حضرت یوسف ته وویل: >ما خوب ولیده چې زه د نیل د سیند په غاړه ولاړ وم، (۱۸) په دې وخت کې اووه چاغې او ښې غواگانې د سیند څخه راووتلې او په لوڅو کې څرېدلې. (۱۹) د هغوی څخه وروسته نورې اووه غواگانې راووتلې چې داسې ډنگرې او بدشکله وې چې ما د مصر په ټول هېواد کې هیڅکله نه وې لیدلې. (۲۰) ډنگرو او بدشکله غواگانو هغه اولنۍ چاغې غواگانې وڅورلې. (۲۱) مگر د څورلو څخه وروسته هم څوک نه پوهېدل چې دوی به څه څورلي وي ځکه چې هغوی د پخوا په شان ډنگرې ښکارېدلې. نو په دې وخت کې زه راوینس شوم. (۲۲) همدارنگه ما په خوب کې ولیدل چې د غلو دانو اووه ډک او پاخه وړي په یوه ډنډر کې راشنه شول. (۲۳) د هغو څخه وروسته نور اووه نري او د دښتې باد سوزولي وړي راشنه شول. (۲۴) اووه نریو وړو هغه ډک وړي روغ تېر کړل. نو ما خپل خوب جادوگرانو ته وویل، مگر هیچا ونه شو کولی چې هغه ماته تعبیر کړي.<

(۲۵) نو حضرت یوسف فرعون ته وفرمایل: >د دواړو خوبونو معنی یوه ده. څه چې خدای پاک غواړي ویې کړي هغه یې تاسو ته څرگند کړل. (۲۶) اووه ښې غواگانې اووه کاله دي او د غلو دانو اووه ډک وړي هم اووه کاله دي، هغوی یوشان معنی لري. (۲۷) اووه ډنگرې او بد رنگه غواگانې چې د هغو څخه وروسته راووتلې او د غلو دانو اووه نري او د دښتې باد سوزولي وړي د قحطۍ اووه

کاله دي. (۲۸) دا هماغه څه دي چې تاسو ته مې وويل. څه چې خدای پاک غواړي ويې کړي تاسو ته يې څرگند کړي دي. (۲۹) اووه کاله به د مصر په ټول هېواد کې ډېره پرېماني راشي. (۳۰) مگر له هغې وروسته به د اوو کالو دپاره داسې قحطي راشي چې د مصر په ملک کې به هغه ټوله پرېماني هېره شي. ځکه چې قحطي به هېواد تباہ کړي (۳۱) او پرېماني به په هېواد کې بېخي هېره شي، دا ځکه چې هغه قحطي چې په هغې پسې راځي هغه به ډېره سخته وي. (۳۲) دا چې تاسو دوه خوبونه ليدلي دي د هغو معنی دا ده چې دا د خدای پاک فيصله ده چې دا کار وکړي او هغه به ژر داسې وکړي.

(۳۳) اوس بايد تاسو يو پوه او د حکمت لرونکی سړی پيدا کړئ او هغه دې د مصر د هېواد دوهم مشر وټاکئ. (۳۴) تاسو بايد په ټول هېواد کې ماموران وټاکئ چې د اووه کالو پرېماني په موده کې د مصر د حاصلاتو څخه پنځمه برخه راټوله کړي. (۳۵) هغوی ته امر وکړئ چې د پرېماني په کلونو کې غله راټوله کړي او هغوی ته اختيار ورکړئ چې هغه په ښارونو کې ذخيره کړي او ساتنه يې وکړي. (۳۶) هغه بايد د هېواد دپاره ذخيره شي چې د اووه کالونو د قحطي په موده کې چې په مصر باندې راتلونکې ده ورڅخه کار واخيستل شي ترڅو هېواد د قحطي په اثر وران نه شي.

(۳۷) دغه وړانديز د فرعون او د هغه د ټولو درباريانو په نظر کې ښه ښکاره شو. (۳۸) نو فرعون د هغوی څخه پوښتنه وکړه: <آيا کولی شو چې د يوسف په شان يو څوک راپيدا کړو چې د خدای پاک روح په کې دی؟> (۳۹) نو فرعون حضرت يوسف ته وويل: <څرنگه چې خدای پاک دا هرڅه تاته ښودلي دي نو ستا په شان د حکمت خاوند او پوه سړی نشته. (۴۰) زه به تا د خپل هېواد دوهم مشر کړم او زما ټول قوم به ستا حکمونه مني او د واک په لحاظ به ته زما څخه پس دوهم نفر يې.>

حضرت يوسف د مصر دوهم مشر

(۴۱) نو فرعون حضرت يوسف ته وويل: <په دې ډول مې ته د مصر د ټول هېواد دوهم مشر وټاکلې.> (۴۲) فرعون د خپلې گوتې څخه هغه گوته راوويستله چې په هغې کې د پادشاهي مهر لگېدلی ؤ او هغه يې حضرت يوسف ته ور په گوته کړه. هغه حضرت يوسف ته د کتان ډېره ښه چپنه

ورواغوستله او د سرو زرو زنجير يې د هغه په غاړه کې واچاوه. (٤٣) فرعون هغه ته خپله دوهمه شاهي گاډۍ ورکړه چې په کې سپور شي او خلکو د هغه په مخکې نارې وهلې: <لاره پرېږدئ! لاره پرېږدئ!> په دې ډول يې حضرت يوسف د مصر د ټول هېواد دوهم مشر وټاکه. (٤٤) فرعون حضرت يوسف ته وويل: <زه فرعون يم، مگر هيڅوک به ستا له اجازې څخه پرته په ټول مصر کې هيڅ نه شي کولی.> (٤٥) فرعون په حضرت يوسف باندې صفات فعنيح نوم کېښود او د اون د کاهن فوطي فارع لور اسنات يې هغه ته په نکاح ورکړه. نو په دې ډول حضرت يوسف د مصر په ټول هېواد باندې واک ترلاسه کړ. (٤٦) حضرت يوسف دېرش کلن ؤ چې د مصر د پادشاه يعني فرعون په خدمت کولو يې پيل وکړ. حضرت يوسف د فرعون د حضور څخه لار او په ټول مصر کې وگرځېد. (٤٧) د اووه کالو پرېماني په موده کې ځمکې ډېر زيات حاصلات ورکړل. (٤٨) په دې موده کې حضرت يوسف په مصر کې ټول خوراکي مواد راټول کړل او هغه يې په ښارونو کې ذخيره کړل او د هر ښار د شاوخوا ځمکو خوراکي مواد يې په هماغه ښار کې ذخيره کړل. (٤٩) حضرت يوسف لکه د درياب د شگو په شان ډېره زياته غله ذخيره کړه او هغه دومره زياته وه چې د حساب څخه وتلې وه.

(٥٠) د قحطۍ د کالونو د راتلو څخه مخکې د اون د کاهن فوطي فارع لور اسنات حضرت يوسف ته دوه زامن وزېږول. (٥١) حضرت يوسف د خپل مشر زوی نوم منسي کېښود، نو ځکه يې وفرمايل: <خدای پاک زما ټولې سختۍ او زما د پلار ټوله کورنۍ زما څخه هېره کړه.> (٥٢) او بيا د دوهم زوی نوم يې افرایم کېښود او ويې فرمايل: <دا ځکه چې خدای پاک ماته په هغه وطن کې اولادونه راکړل چې زه په کې په تکليف وم.>

(٥٣) نو هغه پرېماني چې د اووه کالو دپاره په مصر کې وه پای ته ورسېدله. (٥٤) لکه څنگه چې حضرت يوسف فرمايلي وو، د قحطۍ اووه کاله شروع شول. په نورو ټولو هېوادونو کې قحطي وه مگر په ټول مصر کې غله وه. (٥٥) کله چې مصريان وږي شول، نو د ډوډۍ دپاره يې فرعون ته فریاد وکړ. نو فرعون ټولو مصريانو ته وويل: <يوسف ته ورشئ او هرڅه چې تاسو ته وايي هغه وکړئ.> (٥٦) قحطي ډېره سخته شوه او په ټول هېواد کې خپره شوه، نو حضرت يوسف گودامونه پرانيستل او په مصريانو باندې يې غله خرڅوله. (٥٧) د ټولو هېوادونو خلک مصر ته راتلل چې د حضرت

يوسف څخه غله واخلي، ځكه چې په ټوله دنيا كې سخته قحطي وه.

د حضرت يوسف وروڼه د غلو دانو اخیستلو دپاره مصر ته ځي

۴۲ (۱) كله چې حضرت يعقوب خبر شو چې په مصر كې غلې دانې شته، نو هغه خپلو زامنو ته وويل: <تاسو ولې هسې ناست يئ او يو او بل ته گورئ؟> (۲) ما اورېدلي دي چې په مصر كې غلې دانې شته. هلته لاړ شئ او زمونږ دپاره يو څه واخلي چې له لورې څخه مړه نه شو. (۳) نو د حضرت يوسف لس وروڼه د غلو دانو د اخیستلو دپاره مصر ته لاړل. (۴) مگر حضرت يعقوب د حضرت يوسف ورور بنيامين د هغوی سره ونه لېره ځكه چې هغه وېرېده چې كوم زيان ورته ونه رسېږي.

(۵) نو د حضرت يعقوب زامن هم د هغو كنعانيانو په ډله كې وو چې د غلې د اخیستلو دپاره راغلي وو، ځكه چې په كنعان كې هم قحطي وه. (۶) حضرت يوسف د مصر د دوهم مشر په توگه د ټولې دنيا په خلكو باندې غله خرڅوله، نو كله چې د حضرت يوسف وروڼه راوړسېدل هغه ته په سجده پرېوتل. (۷) څنگه چې حضرت يوسف خپل وروڼه وليدل هغوی يې وپېژندل مگر ځان يې هغوی ته لکه د يو پردي په شان وښود او د هغوی سره يې په سخته لهجه خبرې وكړې. هغه پوښتنه ورڅخه وكړه: <له كوم ځای څخه راغلي يئ؟>

هغوی ځواب ورکړ: <مونږ د كنعان څخه راغلي يو چې يو څه غله واخلو.>

(۸) كه څه هم حضرت يوسف خپل وروڼه وپېژندل مگر هغوی حضرت يوسف ونه پېژانده. (۹) په دې وخت كې حضرت يوسف خپل هغه خوبونه رايا د كړل چې د هغوی په باره كې يې ليدلي وو او هغوی ته يې وفرمايل: <تاسو جاسوسان يئ! تاسو د دې دپاره راغلي يئ چې وگورئ زمونږ په هېواد كې د كوم ځای امنيت كمزوری دی.>

(۱۰) هغوی ځواب ورکړ: <نه زما باداره، ستا غلامان د غلې د اخیستلو دپاره راغلي دي. (۱۱) مونږ ټول وروڼه يو. مونږ جاسوسان نه يو، مونږ صادق خلک يو.>

١٢ حضرت يوسف هغوی ته وفرمايل: <نه! تاسو د دې دپاره راغلي يئ چې وگورئ زمونږ په هېواد کې د کوم ځای امنيت کمزوری دی.>

١٣ هغوی ځواب ورکړ: <ستا غلامان دولس وروڼه د يو سړي زامن يو چې هغه د کنعان په خاوره کې اوسېږي. يو ورور مو مړ شوی دی او کشر ورور اوس زمونږ د پلار سره دی.>

١٤ حضرت يوسف هغوی ته وفرمايل: <دا همدا خبره ده لکه څنگه چې ما درته ويلي وو. تاسو جاسوسان يئ. ١٥ اوس به تاسو په دې ډول وازمايلي شئ. زه د فرعون په ژوندون باندې قسم خورم چې تاسو به هيڅکله له دې ځايه لاړ نه شئ تر هغې پورې چې ستاسو کشر ورور دلته رانه شي. ١٦ ستاسو څخه دې يو تن لاړ شي چې ستاسو ورور راوړي او پاتې به په زندان کې وساتل شي ترڅو ستاسو خبره وازمايلي شي چې تاسو رښتيا وايئ او که نه. که داسې نه وي نو د فرعون په نامه باندې قسم خورم چې تاسو جاسوسان يئ.> ١٧ هغوی يې درې ورځې په زندان کې وساتل.

١٨ په دريمه ورځ حضرت يوسف هغوی ته وفرمايل: <زه له خدايه وپېرم. زه به تاسو په يو شرط ژوندي پرېږدم، ١٩ که چېرې تاسو صادقان يئ، نو ستاسو د ورونو څخه دې يو نفر په زندان کې پاتې شي او نور کولی شي چې لاړ شي او خپلو وږيو کورنيو ته غله يوسي. ٢٠ مگر تاسو خامخا خپل کشر ورور ماته راوړئ نو ستاسو خبره به ثابته شي چې رښتيا وايئ او تاسو به مړه نه شئ.>

هغوی رضا شول ٢١ او يو بل ته يې وويل: <اوس مونږ دغه تکليف د هغه کار په نتيجه کې وينو چې د خپل ورور سره مو کړی دی. مونږ وليدل چې هغه په لوی مصيبت کې ؤ او مونږ ته يې د خپل ژوند دپاره زاري کوله، مگر مونږ قبوله نه کړه. په همدې سبب دغه مصيبت په مونږ باندې راغلی دی.>

٢٢ روښن ځواب ورکړ: <آيا تاسو ته مې ونه ويل چې د دې هلک په مقابل کې گناه مه کوئ؟ مگر تاسو زما خبره ونه منله! اوس به مونږ د هغه د وينې حساب ورکوو.> ٢٣ هغوی ته معلومه نه وه چې حضرت يوسف د هغوی په خبرو باندې پوهيږي، ځکه چې دوی د هغه سره د ترجمان په

وسيله خبرې کولې. (۲۴) حضرت يوسف د هغوی څخه لېرې لار او په ژړا شو. مگر بېرته دوی ته راستون شو او بیا یې د هغوی سره خبرې وکړې. د هغوی څخه یې شمعون ونيوه او د هغوی په مخ کې یې وټاړه.

د حضرت يوسف ورونه کنعان ته ورستنېري

(۲۵) حضرت يوسف امر وکړ چې د هغوی بوجی دې د غلو دانو څخه ډکې شي او د هر نفر پیسې دې بېرته د هغه په بوجی کې کېښودلې شي او هغوی ته دې د سفر دپاره خواړه ورکړای شي. نو همداسې یې ورسره وکړل. (۲۶) هغوی غله په خپلو خرو باندې بار کړه او روان شول. (۲۷) په هغه ځای کې چې هغوی د شپې تېرولو دپاره پاتې شول، یو تن خپله بوجی خلاصه کړه چې خپل خره ته خوراک ورکړي. خپلې پیسې یې ولیدلې چې د بوجی په خوله کې وې. (۲۸) هغه خپلو ورونو ته وویل: <زما پیسې یې بېرته ماته راکړې دي او دلته زما په بوجی کې دي.> د هغوی زړونه ولوېدل او په رېږدېدلو یې یو بل ته مخ وپاړاوه او وویل: <دا څه دي چې خدای پاک زموږ سره وکړل؟>

(۲۹) کله چې هغوی خپل پلار حضرت یعقوب ته د کنعان خاورې ته راغلل، نو هغه څه چې په هغوی باندې تېر شوي وو هغه ته یې بیان کړل او وویل: (۳۰) <د مصر دوهم مشر زموږ سره په سخته لهجه خبرې وکړې او په موږ باندې یې دا تور ولگاوه چې موږ د هغه په خاوره کې جاسوسي کوو. (۳۱) مگر موږ هغه ته وویل چې موږ صادق خلک یو، موږ جاسوسان نه یو. (۳۲) موږ دولس ورونه او د یو پلار زامن یو. زموږ یو ورور مړ شوی دی او کشر ورور مو په کنعان کې زموږ د پلار سره دی. (۳۳) د مصر دوهم مشر په ځواب کې وویل: هغه وخت به زه پوه شم چې تاسو صادقان یئ چې د خپلو ورونو څخه یو دلته زما سره پرېږدئ او د خپلو وړیو کورنیو دپاره غله واخلي او لار شئ. (۳۴) مگر خپل کشر ورور ماته راولئ، نو زه به پوه شم چې تاسو جاسوسان نه یئ بلکه صادقان یئ. بیا به هغه وخت تاسو ته خپل ورور بېرته درکړم او تاسو به وکولی شئ چې دلته پاتې شئ او سوداګري وکړئ.>

(۳۵) نو څنگه چې هغوی خپلې بوجی خالي کړې، د هر نفر په بوجی کې د هغه د پیسو کڅوړه وه.

کله چې هغوی او د هغوی پلار د پیسو کڅوړې ولیدلې نو ووپرېدل. (۳۶) د هغوی پلار حضرت یعقوب هغوی ته وفرمایل: <تاسو زه د خپلو اولادونو څخه بې برخې کړم، یوسف نور نشته او شمعون نور نشته. اوس غواړئ چې بنیامین بوځئ. دا هرڅه زما سره کیږي!>

(۳۷) په دې وخت کې رویین خپل پلار ته وویل: <که بنیامین مې بېرته تاته رانه وست زما دواړه زامن ووژنه. هغه ماته وسپاره زه به یې بېرته راوړم.>

(۳۸) مگر حضرت یعقوب وفرمایل: <زما زوی به ستاسو سره هلته نه ځي. د هغه ورور مړ شوی دی او هغه یوازې پاتې دی. که چېرې په لاره کې په هغه باندې څه پېښه وشي نو زه زور سړی یم، له غمه به مړ شم او تاسو ټول به ملامته شئ.>

مصر ته دوهم سفر

۴۳ (۱) په کنعان کې قحطي نوره هم سخته شوه. (۲) نو کله چې هغوی هغه ټوله غله چې د مصر څخه یې راوړې وه وخوړله، نو حضرت یعقوب خپلو زامنو ته وفرمایل: <بېرته لاړ شئ او لږه نوره غله زمونږ دپاره واخلي.>

(۳) مگر یهودا هغه ته وویل: <هغه سړي مونږ ته په ټینگه خبرداری راکړی دی چې ترڅو پورې چې ستاسو ورور ستاسو سره نه وي، زما مخ به بیا ونه وینئ. (۴) که زمونږ ورور دې زمونږ سره ولږه نو مونږ به لاړ شو او ستا دپاره به خواره واخلو. (۵) مگر که هغه دې ونه لږه نو مونږ نه ځو، ځکه چې هغه سړي مونږ ته وویل: ترڅو پورې چې ستاسو ورور ستاسو سره نه وي نو نور به زما مخ ونه وینئ.>

(۶) حضرت یعقوب وفرمایل: <زه مو ولې د داسې سخت تکلیف سره مخامخ کړم چې هغه سړي ته مو وویل چې ستاسو بل ورور هم شته؟>

(۷) هغوی ځواب ورکړ: <هغه سړي په ډېر غور سره زمونږ او زمونږ د کورنۍ په باره کې زمونږ

څخه پوښتنې وکړې وېې ويل: آيا ستاسو پلار تر اوسه پورې ژوندی دی؟ ستاسو بل ورور شته؟
مونږ يوازې د هغه پوښتنو ته ځواب ورکړی دی. مونږ څه پوهېدلو چې هغه به مونږ ته ووايي چې
خپل ورور دلته راوړی.

٨ يهودا خپل پلار حضرت يعقوب ته وويل: >هلک زما سره ولېره. مونږ به سمدستي لار شو
چې مونږ او تاسو او زمونږ ماشومان ژوندي پاتې شو او له لورې څخه مړه نه شو. ٩ زه په خپله
د هغه د سلامتيا ضمانت کوم. ته کولی شې چې د هغه مسئوليت زما په غاړه واچوې. که چېرې هغه
تاته رانه ولم او ستا په مخکې يې حاضر نه کړم، زه به تاته د تل دپاره ملامت يم. ١٠ که چېرې
مونږ ځنډ نه وای کړی نو تر اوسه پورې به مونږ دوه ځلې تللي او بېرته به راغلي وای.<

١١ بيا د هغوی پلار حضرت يعقوب هغوی ته وفرمايل: >که داسې وي نو دا کار وکړئ. د خپل
هېواد د ډېرو ښو پيداوارو څخه يو څه واخلي او په خپلو بوجيو کې يې واچوئ او لږ څه ملهم،
شات، مساله، کنډ، پسته او بادام هغه سړي ته د سوغات په توگه يوسئ. ١٢ دوه چنده پيسې د
ځانه سره واخلي ځکه هغه پيسې چې بېرته ستاسو د بوجيو په خولو کې اېښودل شوي وې بايد
بېرته ورکړئ. کېدای شي چې د هغوی څخه سهوه شوې وي. ١٣ خپل ورور هم واخلي او
سمدستي بېرته هغه سړي ته ورشئ. ١٤ مطلق قادر خدای دې هغه سړی په تاسو باندې مهربانه
کړي ترڅو هغه بنيامين او ستاسو بل ورور بېرته تاسو ته درکړي. که چېرې زه بې اولاده کېرم نو
بې اولاده دې شم.<

١٥ نو هغو ورونو سوغاتونه او دوه چنده پيسې واخيستلې او د بنيامين سره مصر ته روان شول او
هغوی خپل ځانونه حضرت يوسف ته ورحاضر کړل. ١٦ کله چې حضرت يوسف د هغوی سره
بنيامين وليد نو د خپل کور ناظر ته يې وفرمايل: >دا خلک زما کور ته بوځه او يو حيوان حلال کړه
او تيار يې کړه چې دوی به غرمه زما سره ډوډۍ خوري.< ١٧ لکه څنگه چې حضرت يوسف امر
کړی ؤ هغه سړي هماغه شان وکړل او هغه خلک يې د حضرت يوسف کور ته راوستل.

١٨ کله چې هغوی د حضرت يوسف کور ته راوستل شول نو ووپرېدل. دوی فکر کاوه: >مونږ د
هغو پيسو په سبب چې په اول ځل زمونږ په بوجيو کې بېرته اېښودل شوي وې، دلته راوستل شوي

يو. هغه غواړي چې مونږ بنديان کړي، مونږ خپل غلامان کړي او زمونږ څخه خره واخلي. < ١٩ > نو هغوی د حضرت يوسف ناظر ته ورغلل او د کور په دروازه کې يې د هغه سره خبرې وکړې. < ٢٠ > هغوی وويل: < ای باداره! مونږ دلته يو ځلې مخکې د غلو دانو د اخیستلو دپاره راغلي وو، < ٢١ > خو کله چې په يو ځای کې د شپې تېرولو دپاره ودرېدو، مونږ خپلې بوجی پرانیستلې او هر يو خپلې پیسې په هماغه خپله اندازه د خپلو بوجیو په خولو کې وموندلې. نو مونږ هغه بېرته د خپل ځان سره راوړې دي. < ٢٢ > همدارنگه مونږ نورې پیسې هم د ځان سره راوړې دي چې نوره غله واخلو. مونږ نه پوهېږو چې چا زمونږ په بوجیو کې هغه پیسې اچولې وې. <

< ٢٣ > ناظر وويل: < اندېښنه مه کوئ او مه وپرېږئ. ستاسو او ستاسو د پلار خدای ستاسو په بوجیو کې تاسو ته خزانه ایښې ده. ستاسو پیسې ماته راوړسېدلې. > نو شمعون يې هغوی ته راوست.

< ٢٤ > ناظر د حضرت يوسف وروڼه د هغه کور ته دننه بوتلل او هغوی ته يې اوبه ورکړې چې خپلې پښې ومینځي او د هغوی خړو ته يې واښه ورکړل. < ٢٥ > هغوی سوغاتونه تیار کړل چې حضرت يوسف به غرمې ته راشي، ځکه چې دوی ته ويل شوي وو چې ډوډۍ به هلته وخوري. < ٢٦ > کله چې حضرت يوسف کور ته راغی، نو دوی هغه سوغاتونه چې کور ته يې راوړي وو هغه ته وړاندې کړل او د هغه په مخکې په ځمکه پر بوتل او سجده يې ورته وکړه. < ٢٧ > هغه د دوی د روغتیا په هکله پوښتنه وکړه او بیا يې وفرمایل: < ستاسو زور پلار چې تاسو د هغه په باره کې ويلي وو څنگه دی؟ آیا هغه تر اوسه پورې ژوندی دی؟ >

< ٢٨ > هغوی وويل: < ستا غلام يعنې زمونږ پلار تر اوسه پورې ژوندی دی او ښه دی. > دوی پرمخې پر بوتل او د هغه په وړاندې يې د احترام سرورنه تپت کړل.

< ٢٩ > کله چې حضرت يوسف خپل سکه ورور بنيامين وليده، هغه پوښتنه وکړه: < آیا ستاسو کشر ورور چې تاسو ماته د هغه په باره کې ويلي وو دا دی؟ ای زما زويه! خدای پاک دې تاته برکت درکړي. > < ٣٠ > حضرت يوسف سمدستي لاړ، ځکه چې د خپل ورور په ليدلو باندې ډېر احساساتي شو او د ژړا ځای يې لټاوه. هغه خپلې شخصي کوتې ته ننوت او هلته يې وژړل. < ٣١ > وروسته له هغې چې خپل مخ يې ومينځه دباندي راووت. خپل ځان يې کنترول کړ او ويې فرمایل: < ډوډۍ

راوړئ. < ٣٢ > حضرت يوسف ته يې په يو دسترخوان باندې ډوډۍ ورکړه او د هغه ورونو ته يې په بل دسترخوان باندې. مصريانو ته يې چې هلته يې ډوډۍ خوړله جدا کښنودله ځکه چې هغوی به د عبرانيانو سره ډوډۍ نه خوړله. مصريانو د عبرانيانو سره ډوډۍ خوړل حرام گڼل. < ٣٣ > د هغه ورونه د هغوی د عمر له مخې د مشر څخه تر کشره پورې د حضرت يوسف په مخکې کښېنول شول او هغوی په حيرانتيا سره يو بل ته کتل. < ٣٤ > هغوی ته د حضرت يوسف د دسترخوان څخه ډوډۍ ورکړای شوه او د بنيامين برخه د نورو ټولو څخه پنځه چنده زياته وه. نو هغوی د حضرت يوسف سره وخورل او ويې څښل او خوشالي يې وکړه ترڅو چې نېشه شول.

د حضرت يوسف د سپينو زرو جام

٤٤ < ١ > حضرت يوسف د خپل کور ناظر ته امر وکړ: < د دې خلکو بوجۍ گانې د غلو دانو څخه دومره ډکې کړه چې څومره دوی وړلې شي او د هر نفر پيسې د هغه د بوجۍ په خوله کې کېږده. < ٢ > زما د سپينو زرو جام د کشر ورور د بوجۍ په خوله کې د هغه د غلو دانو د پيسو سره کېږده. < نو څنگه چې حضرت يوسف هغه ته فرمايلي وو همداسې يې وکړل. < ٣ > سهار وختي د حضرت يوسف ورونه د خپلو خرو سره په خپله لاره رخصت کړای شول. < ٤ > هغوی لا د ښار څخه دومره لېرې نه وو تللي چې حضرت يوسف د خپل کور ناظر ته وفرمايل: < پاڅه او هغو خلکو پسې ورشه او کله چې هغوی ته ورسېدلې ورته ووايه چې تاسو ولې د نېکۍ په بدل کې بدې وکړه؟ < ٥ > تاسو ولې زما د بادار د سپينو زرو جام چې هغه په کې څښل کوي او فال ورباندې گوري غلا کړ؟ تاسو ډېر بد کار وکړ. <

< ٦ > کله چې ناظر هغوی ته ورورسېد نو دا خبرې يې هغوی ته تکرار کړې. < ٧ > مگر هغوی ورته ځواب ورکړ: < اې زمونږ باداره، ولې داسې خبرې کوې؟ مونږ قسم خورو چې مونږ داسې کار نه دی کړی. < ٨ > گوره! هغه پيسې چې مونږ د خپلو بوجيو په خولو کې پيدا کړې بېرته مو د کنعان د خاورې څخه تاسو ته راوړلې، نو څنگه به ستا د بادار د کور څخه سره زر يا سپين زر غلا کړو؟ < ٩ > که هغه په مونږ کې د کوم يو سره پيدا شي هغه دې ووژل شي او مونږ دې ستا غلامان شو. < ١٠ > بيا هغه وويل: < ډېر ښه. مگر يوازې هغه چا سره چې جام پيدا شي هغه به زما غلام شي او

تاسو نور به د ملامتیا څخه خلاص شی. < ۱۱ > هغوی هر یو په چالاکی سره خپله بوجی کوزه کړه او هغه یې پرانیستلې. ۱۲ > بیا ناظر شروع وکړه او د مشر څخه نیولې تر کشره پورې یې په غور سره ولټول او جام د بنیامین په بوجی کې وموندل شو. ۱۳ > په دې وخت کې هغوی له غمه خپل کالي وشکول، خپل خره یې بار کړل او ښار ته راستانه شول.

۱۴ > کله چې یهودا او د هغه وروڼه د حضرت یوسف کور ته راغلل، هغه لا هلته ؤ او هغوی د حضرت یوسف په مخ کې په ځمکه پرېوتل. ۱۵ > حضرت یوسف هغوی ته وفرمایل: < تاسو څه وکړل؟ آیا تاسو نه پوهېدلئ چې زما په شان سړی کولی شي چې د فال په وسیله شیان راپیدا کړي؟ >

۱۶ > یهودا ځواب ورکړ: < ای باداره، تاسو ته څه ووايو؟ مونږ څه ویلی شو؟ خپله بې گناهي څرنګه ثابته کړو؟ خدای پاک زموږ گناه ښکاره کړه. اوس به مونږ ټول او هغه چې جام ورسره پیدا شوی دی ستاسو غلامان شو. >

۱۷ > مګر حضرت یوسف وفرمایل: < نه! زه به هیڅکله داسې ونه کړم! یوازې هغه څوک به زما غلام شي چې جام ورسره موندل شوی دی او تاسو نور په خیر سره بېرته خپل پلار ته لاړ شی. >

یهودا د بنیامین دپاره زاري کوي

۱۸ > بیا یهودا حضرت یوسف ته ورغی او ویې ویل: < ای باداره، زه پوهېږم چې تاسو د فرعون په شان قدرت لرئ، نو په ما باندې په قهر نه شی او د مهربانۍ له مخې اجازه راکړئ چې تاسو سره سپینې خبرې وکړم. > ۱۹ > زما باداره، تاسو زموږ څخه پوښتنه وکړه چې ستاسو پلار یا بل ورور شته؟ ۲۰ > مونږ ځواب درکړ چې زموږ پلار زور دی او کشر ورور هم لرو چې هغه ته په سپین بزیرتوب کې پیدا شوی دی. د هلک ورور مړ شوی دی او هغه د خپلې مور د اولادونو څخه یوازینی زوی دی چې ژوندی دی او پلار یې ورسره زیاته مینه کوي. ۲۱ > باداره، تاسو مونږ ته وویل چې هغه دلته راولئ چې په خپله یې وینم. ۲۲ > مونږ تاسو ته وویل چې هغه هلک د خپل پلار څخه نه شي جدا کېدلی او که چېرې جدا شي نو پلار به یې مړ شي. ۲۳ > مګر تاسو مونږ ته وویل چې تر

هغې پورې چې ستاسو کشر ورور ستاسو سره رانه شي نو زما مخ به بيا ونه وينئ.

٢٤ نو کله چې مونږ خپل پلار ته ورغلو، ستاسو خبرې مو ورته بيان کړې. ٢٥ نو زمونږ پلار وويل: بېرته لاړ شئ او لږې نورې غلې دانې واخلي. ٢٦ مگر مونږ ځواب ورکړ: مونږ نه شو تللی. خو که زمونږ کشر ورور زمونږ سره وي نو لاړ به شو. که زمونږ کشر ورور راسره نه وي نو د هغه سړي مخ نه شو ليدلی. ٢٧ زمونږ پلار مونږ ته وويل: تاسو پوهېږئ چې ماته زما د نبڅې راحيل څخه يوازې دوه زامن پيدا شوي دي. ٢٨ د هغوی څخه يو يې ورک شوی دی. هغه به خامخا د کوم دارونکي ځناور له خوا ټوټې ټوټې شوی وي او له هغه وخت راهيسې مې نه دی ليدلی. ٢٩ نو که تاسو دا هم له ما څخه بوځئ او په هغه باندې څه وشي نو څرنگه چې زه سپين ږيری يم د هغه غم له امله به چې تاسو مې ورباندې اخته کوئ مړ شم.

٣٠ نو اوس که چېرې زه بېرته خپل پلار ته ورشم او هلک زمونږ سره نه وي، نو که زما پلار چې ژوند يې د هلک د ژوند سره تړلی دی ٣١ وگوري چې هلک نشته هغه به مړ شي. هغه دومره زوړ دی چې هغه غم چې مونږ يې په هغه باندې راولو، هغه به ووژني. ٣٢ ما خپل پلار ته د دې هلک د ساتنې ضمانت ورکړی دی ويلي مې دي: که هغه مې بېرته تاته رانه وست، نو زه به ټول عمر تاته ملامت يم. ٣٣ نو اوس ای باداره، زه به د هلک په ځای ستاسو د غلام په توگه دلته پاتې شم. هغه پرېږدئ چې د خپلو ورونو سره بېرته لاړ شي. ٣٤ که هلک زما سره نه وي خپل پلار ته به څنگه بېرته ورشم؟ زه دا نه شم زغملی چې هغه بدبختي چې زما په پلار باندې به راشي ووينم.

حضرت يوسف خپل ځان خپلو ورونو ته ورپېژني

٤٥ ١ حضرت يوسف نور د خپلو نوکرانو په مخ کې ځان ټينگ نه کړای شو. هغه چيغې کړې: <ټول د کوټې څخه ووزئ!> نو کله چې حضرت يوسف خپل ځان خپلو ورونو ته وروپېژانده هلته بل څوک نه ؤ. ٢ هغه په داسې لوړ اواز سره وژړل چې مصريانو دا ژړا واورېدله او د فرعون درباريانو هم دا خبره واورېدله. ٣ حضرت يوسف خپلو ورونو ته وفرمايل: <زه يوسف يم! آيا زما پلار لا تر اوسه پورې ژوندی دی؟> مگر کله چې د هغه ورونو دا خبره واورېدله ډېر سخت

ووېرېدل. ورونو يې نه شو کولی چې هغه ته خواب ورکړي. ﴿٤﴾ بيا حضرت يوسف خپلو ورونو ته وفرمايل: <ماته رانژدې شئ. > کله چې هغوی ورنژدې شول، هغه وفرمايل: <زه ستاسو ورور يوسف يم، هغه يوسف چې تاسو د نورو په لاس په مصر کې خرڅ کړی ؤ. ﴿٥﴾ اوس مه پرېشانه کېږئ او خپل ځانونه په دې باندې مه ملامتوئ چې زه تاسو دلته خرڅ کړم، ځکه چې خدای پاک زه ستاسو څخه مخکې د خلکو د ژوند د ژغورلو دپاره دلته رالېږلی يم. ﴿٦﴾ ځکه چې دوه کاله کېږي چې په دې هېواد کې قحطي ده او د راتلونکو پنځو کالو دپاره به دلته کرل او رېپل نه وي. ﴿٧﴾ مگر خدای پاک زه ستاسو څخه مخکې راولېږلم چې تاسو په يوه عجيبه طريقه وژغوري چې تاسې او ستاسو اولاده ژوندی پاتې شي. ﴿٨﴾ نو په رښتيا سره تاسو زه دلته نه يم رالېږلی بلکه خدای پاک رالېږلی يم. هغه زه د فرعون ډېر لوړ رتبه درباري وټاکلم او زه د ټول هېواد دوهم مشر يم.

﴿٩﴾ اوس ژر شئ، زما پلار ته بېرته ورشئ او هغه ته ووايئ چې ستا زوی يوسف داسې وايي چې خدای پاک زه د مصر دوهم مشر کړی يم. بې له کومه ځنډه ماته راشئ. ﴿١٠﴾ تاسو به د جوشن په سيمه کې اوسېږئ ترڅو تاسو، ستاسو اولادونه، ستاسو لمسيان، ستاسو رمې او پادې او خپلو ټولو شيانو سره چې درسره دي زما سره نژدې اوسئ. ﴿١١﴾ زه به هلته په تاسو پام کوم، ځکه چې د قحطي پنځه کاله لا پاتې دي. که تاسو رانه شئ نو تاسو، ستاسو کورنۍ او ستاسو حيوانات به له لوړې څخه مړه شي.

﴿١٢﴾ تاسو په خپله او همدارنگه زما ورور بنيامين ويني چې په رښتيا سره دا زه يم چې ستاسو سره خبرې کوم. ﴿١٣﴾ نو زما پلار په مصر کې زما د عزت او هغه څه څخه چې تاسو وليدل خبر کړئ او ژر هغه دلته راولئ. <

﴿١٤﴾ بيا هغه خپل لاسونه د خپل ورور بنيامين څخه راتاو کړل او ويې ژړل او بنيامين هغه په غېږ کې ونيوه او ويې ژړل. ﴿١٥﴾ هغه خپل ټول ورونه ښکل کړل او ورته ويې ژړل. له هغې څخه وروسته ورونو يې ورسره خبرې وکړې.

﴿١٦﴾ کله چې د فرعون ماني ته د حضرت يوسف د ورونو د راتلو خبر ورسېده نو فرعون او د هغه ټول درباريان خوشاله شول. ﴿١٧﴾ فرعون حضرت يوسف ته وويل: <خپلو ورونو ته ووايه چې

داسې وکړې، خپل حیوانات بار کړې او د کنعان خاورې ته ستانه شې. (۱۸) خپل پلار او خپلې کورنۍ ماته راولې. هغوی ته به د مصر تر ټولو ښه ځمکه ورکړم او هغوی به د خپل ژوندانه د اړتیا څخه زیات ولري. (۱۹) تاته زما امر دی چې هغوی ته ووايه: داسې وکړې چې د مصر څخه د خپلو اولادونو او خپلو ښځو دپاره گاډۍ گانې بوځئ او خپل پلار د ځان سره راواخلئ او راشئ. (۲۰) د هغو شیانو په باره کې چې تاسو یې د ځان سره نه شئ راوړلې هیڅ اندېښنه مه کوئ ځکه چې د مصر تر ټولو ښه ځمکه به ستاسو وي.

(۲۱) نو د حضرت یعقوب زامنو همداسې وکړل او لکه څنګه چې فرعون امر کړی ؤ حضرت یوسف هغوی ته گاډۍ گانې ورکړې او هغوی ته یې د سفر خواړه هم ورکړل. (۲۲) هغوی هر یو ته یې یوه یوه جوړه کالي ورکړل، مګر بنیامین ته یې درې سوه مثقاله سپین زر او پنځه جوړه کالي ورکړل. (۲۳) او خپل پلار ته یې د مصر تر ټولو ښو شیانو څخه د خړو لس باره او په ډوډۍ، غلو دانو او نورو خواړو باندې بار لس خرې د هغه د سفر دپاره ولېږلې. (۲۴) بیا هغه خپل وروڼه رخصت کړل او څنګه چې روان شول نو هغوی ته یې وفرمایل: <په لاره کې شخړه مه کوئ.>

(۲۵) نو دوی د مصر څخه ووتل او په کنعان کې خپل پلار حضرت یعقوب ته راغلل. (۲۶) هغه یې خبر کړ: <یوسف تر اوسه پورې ژوندی دی او د مصر دوهم مشر دی.> حضرت یعقوب هک حیران شو او د هغوی په خبره یې باور ونه کړ.

(۲۷) مګر کله چې هغوی د حضرت یوسف ټولې خبرې حضرت یعقوب ته بیان کړې او هغه گاډۍ گانې یې چې حضرت یوسف د هغه د راوستلو دپاره رالېږلې وې ولیدلې، نو د هغوی په پلار حضرت یعقوب کې بېرته ساه راپیدا شوه. (۲۸) حضرت یعقوب وفرمایل: <زه باور لرم چې زما زوی یوسف تر اوسه پورې ژوندی دی. زه به لاړ شم او د خپل مرګ څخه مخکې به هغه ووينم.>

حضرت یعقوب د خپلې کورنۍ سره مصر ته ځي

۴۶ (۱) حضرت یعقوب چې هرڅه درلودل هغه یې واخیستل او بئرشعب ته لاړ او هلته یې د خپل پلار حضرت اسحاق خدای ته قرباني وړاندې کړه. (۲) خدای پاک د حضرت یعقوب سره د

شپې په رويا کې خبرې وکړې او ويې فرمايل: <ای يعقوبه، ای يعقوبه!>

هغه ځواب ورکړ: <زه حاضر یم.>

۳ هغه وفرمايل: <زه خدای یم، ستا د پلار خدای. مصر ته د تللو څخه مه وپرېره، ځکه چې هلته به ستا څخه یو لوی قوم جوړ کړم. ۴ زه به ستا سره مصر ته لاړ شم او په يقين سره به ستا اولاده بېرته دې وطن ته راولم. کله چې ته مړ شوې نو یوسف به دې بنځ کړي.>

۵ نو حضرت يعقوب د بئرشع څخه روان شو. د هغه زامنو خپل پلار حضرت يعقوب، خپل اولادونه او خپلې بنځې واخيستلې او په هغو گاديو کې يې سپرې کړلې چې فرعون د هغوی د راوستلو دپاره لېرلې وې. ۶ همدارنگه هغوی خپل حیوانات او شتمني چې په کنعان کې يې گټلي وو واخيستل او حضرت يعقوب او د هغه ټوله اولاده مصر ته لاړل. ۷ نو هغه د ځان سره خپل زامن، لمسيان، خپلې لورگانې، لمسيانې او خپله ټوله اولاده مصر ته بوتلل.

۸ د حضرت يعقوب د کورنۍ غړي چې د هغه سره مصر ته راغلل دا دي: د حضرت يعقوب مشر زوی روبین. ۹ د روبین زامن: حنوک، فلو، حصرون او کرمي. ۱۰ شمعون او د هغه زامن: يموئيل، يامين، اوحد، ياکين، صوحر او شائول د کنعانی بنځې زوی. ۱۱ لایوي او د هغه زامن: جرشون، قهات او مراري. ۱۲ يهودا او د هغه زامن: عير، اونان، شيله، فارص او زارح. (مگر عير او اونان په کنعان کې مړه شوي وو.) د فارص زامن حصرون او حامول وو. ۱۳ يساکار او د هغه زامن: تولاع، فوه، يوب او شمرون. ۱۴ زبولون او د هغه زامن: سارد، ايلون او ياحليل. ۱۵ دا د ليه زامن وو چې په بين النهرين کې يې حضرت يعقوب ته وزېږول چې په هغو کې د هغې لور دینه هم شامله وه. د ليه د اولادې ټول شمېر درې دېرش تنه وو.

۱۶ جاد او د هغه زامن: صفيون، حجي، شوني، اصبون، عيري، ارودي او ارثيلي. ۱۷ اشير او د هغه زامن: يمنه، يشوه، يشوي، بريعه او د هغوی خور سارح وه. او د بريعه زامن حابر او ملکیئيل وو. ۱۸ دغه شپاړس تنه د حضرت يعقوب اولاده وه چې د زلفې څخه پيدا شوي وو او زلفه هغه وينځه وه چې لابان خپلې لور ليه ته ورکړې وه.

١٩) د حضرت يعقوب د بنځې راحيل زامن: حضرت يوسف او بنيامين. (٢٠) په مصر کې د اون د کاهن لور اسنات حضرت يوسف ته منسي او افرایم وزېرول. (٢١) بنيامين او د هغه زامن: بالغ، باکر، اشبیل، جیرا، نعمان، ایحي، رش، مفیم، حفیم او آرد. (٢٢) دغه څوارلس تنه د حضرت يعقوب اولاده وه چې د راحيل څخه پیدا شوي وو.

٢٣) دان او د هغه زوی حوشیم. (٢٤) نفتالي او د هغه زامن: یحصیل، جوني، یصر او شليم. (٢٥) دغه اووه تنه د حضرت يعقوب اولاده وه چې د بلهې څخه پیدا شوي وو او بلهه هغه وینځه وه چې لابان خپلې لور راحيل ته ورکړې وه.

٢٦) د هغو نفرو شمېر چې په خپله د حضرت يعقوب د نسل څخه وو او د هغه سره مصر ته تللي وو ټول شپږ شپېته تنه وو چې په هغو کې د حضرت يعقوب د زامنو بنځې شاملې نه وې. (٢٧) د حضرت يوسف زامن چې په مصر کې پیدا شول دوه تنه وو. نو د حضرت يعقوب د کورنۍ غړي چې مصر ته تللي وو ټول اويا تنه وو.

حضرت يعقوب او د هغه کورنۍ په مصر کې

٢٨) حضرت يعقوب يهودا د ځان څخه مخکې حضرت يوسف ته ولېږه چې د جوشن لاره ورته وروښايي. کله چې هغوی د جوشن سيمې ته ورسېدل، (٢٩) حضرت يوسف خپله جنگي گاډۍ تياره کړه او جوشن ته د خپل پلار د ليدلو دپاره روان شو او څنگه چې يې هغه وليده په غېږ کې يې ونيوه او ډېر يې وژړل. (٣٠) حضرت يعقوب يوسف ته وفرمايل: <اوس زه مرگ ته تيار يم، ځکه چې ته مې وليدلې او پوه شوم چې تر اوسه پورې ژوندی يې.>

٣١) نو بيا حضرت يوسف خپلو ورونو او د خپل پلار کورنۍ ته وفرمايل: <زه ځم او د فرعون سره خبرې کوم او ورته به ووايم چې زما ورونه او زما د پلار ټوله کورنۍ چې په کنعان کې اوسېدل ماته راغلي دي. (٣٢) دا خلک شپانه دي او حيوانات ساتي او خپلې رمې، پادې او هرڅه چې يې درلودل له ځان سره يې راوړي دي. (٣٣) کله چې فرعون تاسو راوغواړي او پوښتنه درڅخه وکړي چې تاسو څه کسب کوئ، (٣٤) نو تاسو بايد ځواب ورکړئ چې مونږ د هلکتوب څخه د خپلو

نيكونو په شان تر اوسه پورې حيوانات ساتو. نو بيا به تاسو ته اجازه درکړي چې د جوشن په سيمه کې واوسېږئ. حضرت يوسف دا خبره په دې خاطر وکړه چې مصريان د شيانو څخه کرکه کوي.

۴۷ (۱) نو حضرت يوسف لار او فرعون ته يې وفرمايل: <زما پلار او زما وروڼه د خپلو رمو، يادو او خپلو ټولو شيانو سره چې درلودل يې د کنعان څخه راغلي دي او اوس د جوشن په سيمه کې دي.> (۲) هغه د خپلو وروڼو څخه پنځه تنه انتخاب کړل او فرعون ته يې وروپېژندل. (۳) فرعون د هغوی څخه پوښتنه وکړه: <تاسو څه کار کوئ؟>

هغوی ځواب ورکړ: <مونږ د خپلو نيکونو په شان شپانه يو. (۴) مونږ راغلي يو چې د يو څه مودې دپاره په دې وطن کې واوسېږو، ځکه چې د کنعان په خاوره کې ډېره سخته قحطي ده او هلته زمونږ د رمو دپاره څرځای نشته. نو اوس مونږ ته اجازه راکړئ چې د جوشن په سيمه کې واوسېږو.> (۵) فرعون حضرت يوسف ته وويل: <اوس چې ستا پلار او وروڼه تاته راغلي دي، (۶) د مصر ځمکه ستا په مخ کې ده. پرېږده چې هغوی د جوشن په سيمه کې چې د دې هېواد ترټولو ښه ځمکه ده واوسېږي. همدارنگه زه غواړم چې ستاسو ډېر ښه شپانه دې زما پسونه او وزې وساتي.>

(۷) بيا حضرت يوسف خپل پلار حضرت يعقوب راوست او فرعون ته يې وروپېژانده. حضرت يعقوب فرعون ته برکت ورکړ. (۸) فرعون د حضرت يعقوب څخه پوښتنه وکړه: <ستا عمر څومره دی؟>

(۹) حضرت يعقوب ځواب ورکړ: <زما د عمر يوسلو دېرش کاله شوي دي او له يو ځای څخه مې بل ځای ته کډه کړې ده. زما پلرونو او نيکونو هم له يو ځای څخه بل ځای ته کډه کړې ده. مگر هغوی اوږد عمر درلود او د هغوی ژوند زما د ژوند په شان سخت نه ؤ.> (۱۰) حضرت يعقوب يو ځل بيا فرعون ته برکت ورکړ او د هغه د حضور څخه لار. (۱۱) نو حضرت يوسف د فرعون د امر سره سم خپل پلار او وروڼو ته په مصر کې ډېر ښه ځای چې د رعسيس ښار ته نژدې ؤ ورکړ. (۱۲) حضرت يوسف خپل پلار، خپلو وروڼو او د خپل پلار ټولې کورنۍ ته د هغوی د اولادونو د شمېر سره سم خواږه برابرول.

قحطي

١٣ قحطي دومره سخته شوه چې په ټوله سيمه کې ډوډۍ نه وه او د کنعان او مصر خلک د لوړې له لاسه کمزوري شول. ١٤ د مصر او کنعان د خلکو سره چې څومره پيسې وې هغه ټولې يې د غلو د اخيستلو په بدل کې حضرت يوسف ته ورکړې او حضرت يوسف هغه پيسې واخيستلې او د فرعون په خزانه کې يې کېښودلې. ١٥ کله چې د مصر او د کنعان د خلکو پيسې خلاصې شوې نو ټول مصريان حضرت يوسف ته راغلل او ويې ويل: <زمونږ ټولې پيسې خلاصې شوې، مونږ ته غلې دانې راکړئ. دې ته مو مه پرېږدئ چې تاسو راته گورئ او مونږ مړه کېږو.>

١٦ حضرت يوسف ځواب ورکړ: <که چېرې ستاسو پيسې خلاصې شوې وي نو خپل حيوانات راولئ. زه به ستاسو د حيواناتو په بدل کې په تاسو باندې غلې دانې خرڅې کړم.> ١٧ نو هغوی حضرت يوسف ته خپل حيوانات راوستل او حضرت يوسف د هغوی د اسونو، پسونو، وزو، غوايانو او خرو په بدل کې ورته غله ورکړه او په هغه کال يې هغوی ته د دوی د ټولو حيواناتو په بدل کې غله ورسوله.

١٨ کله چې هغه کال تېر شو، د قحطۍ په بل کال هغوی حضرت يوسف ته راغلل او ويې ويل: <باداره، ستاسو څخه دا حقيقت نه شو پتولی چې زمونږ ټولې پيسې خلاصې شوې دي او زمونږ حيوانات هم ستاسو شول. زمونږ سره د خپل ځان او ځمکې څخه پرته نور څه نه دي پاتې چې تاسو ته يې درکړو. ١٩ مونږ دې ته مه پرېږدئ چې مړه شو! مه پرېږدئ چې زمونږ ځمکه شاپره شي. مونږ او زمونږ ځمکه د غلو دانو په بدل کې واخلي. مونږ به د فرعون غلامان شو او هغه به زمونږ د ځمکې خاوند شي. مونږ ته غله راکړئ چې ژوندي پاتې شو او تخم راکړئ چې خپلې ځمکې وکړو.>

٢٠ نو حضرت يوسف د مصر ټوله ځمکه فرعون ته واخيستله. مصريانو هر يو خپله ځمکه خرڅه کړه ځکه چې په هغوی باندې سخته قحطي شوه او ځمکه د فرعون شوه. ٢١ حضرت يوسف د مصر د يو سر څخه تر بل سر پورې خلک غلامان کړل. ٢٢ يوازينی ځمکه چې حضرت يوسف په بيه نه وه اخيستې هغه د کاهنانو ځمکه وه، ځکه چې کاهنانو ته به د فرعون له خوا يو څه ورکول

کېدل چې خپل ژوند ورباندې وکړي. په دې سبب هغوی خپله ځمکه خرڅه نه کړه. (۲۳) حضرت یوسف خلکو ته وفرمایل: <اوس چې ما ستاسو ځمکې او تاسو د فرعون دپاره اخیستي یی، دا دی تخم ستاسو دپاره چې په خپلو ځمکو کې یې وکړئ. (۲۴) مگر کله چې د حاصل وخت راشي، نو تاسو به د هغې څخه پنځمه برخه فرعون ته ورکړئ او پاتې څلور برخې د ځمکو د تخم او خپل ځان، خپلو کورنیو او خپلو ماشومانو ته د خوراک دپاره وساتئ.>

(۲۵) هغوی وویل: <باداره، تاسو زمونږ سره نېکي وکړله او زمونږ ژوند مو وژغوره. نو مونږ به د فرعون غلامان یو.> (۲۶) نو حضرت یوسف د مصر په خاوره کې دا قانون وټاکه چې د محصولاتو پنځمه برخه به د فرعون وي. دغه قانون تر نن ورځې پورې په خپل قوت پاتې دی. یوازې د کاهنانو ځمکه د فرعون جایداد نه شو.

د حضرت یعقوب اخیستی غوښتنه

(۲۷) نو اسرائیلیان په مصر کې د جوشن په سیمه کې اوسېدل. په هغه ځای کې دوی شتمني لاس ته راوړه او د ډېرو اولادونو خاوندان شول. (۲۸) حضرت یعقوب په مصر کې اوولس کاله ژوند وکړ او په یوسلو اووه څلوېښت کلنۍ کې وفات شو. (۲۹) کله چې د حضرت یعقوب د وفات کېدلو وخت راتړدې شو، هغه خپل زوی حضرت یوسف راوغوښت او هغه ته یې وفرمایل: <که چېرې زه درباندي په رېښتیا گران یم نو خپل لاس دې زما د ورون لاندې کېږده او زما سره لوظ وکړه چې ما به په مصر کې نه ښخوې. (۳۰) زه غواړم په هغه ځای کې ښخ کړای شم چې زما نیکونه په کې ښخ دي. ما د مصر څخه یوسه او په کوم ځای کې چې هغوی ښخ شوي دي هلته مې ښخ کړه.>

حضرت یوسف ځواب ورکړ: <څنگه چې ته وایې همداسې به وکړم.>

(۳۱) حضرت یعقوب وفرمایل: <زما سره لوظ وکړه چې ته به دا کار کوې.> حضرت یوسف لوظ وکړ او حضرت یعقوب په خپل کټ باندې سر تیت کړ او شکر یې ادا کړ.

حضرت یعقوب افرایم او منسی ته برکت ورکوي

۴۸ ﴿۱﴾ څه موده وروسته حضرت یوسف ته خبر ورسېد چې پلار یې ناروغ دی. نو هغه خپل دواړه زامن منسی او افرایم د ځان سره واخیستل او د خپل پلار لیدلو ته ورغی. ﴿۲﴾ کله چې حضرت یعقوب خبر شو چې د هغه زوی حضرت یوسف د هغه د لیدلو دپاره راغلی دی نو هغه د خپل ټول قوت څخه کار واخیست ترڅو په خپل کټ باندې کښېناست. ﴿۳﴾ حضرت یعقوب یوسف ته وفرمایل: <مطلق قادر خدای ماته د کنعان په وطن کې په لوز کې رابنکاره شو او برکت یې راته راګر. ﴿۴﴾ ماته یې وفرمایل: تاته به زیات اولادونه درکړم. ستا د نسل څخه به زیات قومونه جوړ کړم او دغه ځمکه به ستا څخه وروسته ستا اولادې ته د هغوی د دايمي ملکیت په توګه ورکړم.

﴿۵﴾ نو اوس ستا دوه زامن چې زما د راتللو څخه مخکې په مصر کې زېږېدلي وو، هغوی زما دي. افرایم او منسی د روبین او شمعون په شان زما زامن دي. ﴿۶﴾ له دوی څخه وروسته چې ستا کوم اولادونه پیدا کېږي هغه به ستا وي او د هغوی میراث به د افرایم او منسی څخه وي. ﴿۷﴾ څه وخت چې زه د بین النهرین څخه راتلم نو په خواشینۍ سره راحیل د کنعان په خاوره کې افراتي ته نژدې په لاره کې مړه شوه. نو هغه مې د افراتي د لارې تر څنګه ښخه کړه. <هغه ځای اوس د بیت اللحم په نوم یادېږي.>

﴿۸﴾ کله چې حضرت یعقوب د حضرت یوسف زامن ولیدل هغه پوښتنه وکړه: <دا څوک دي؟>

﴿۹﴾ حضرت یوسف خپل پلار ته وفرمایل: <دا زما زامن دي چې خدای پاک ماته دلته په مصر کې راګرې دي.>

بیا حضرت یعقوب وفرمایل: <هغوی ماته راوله چې زه ورته برکت ورکړم.> ﴿۱۰﴾ د حضرت یعقوب سترګې د زوړوالي له کبله دومره کمزورې شوې وې چې څه شی ورته سم نه ښکاره کېده. نو حضرت یوسف خپل زامن هغه ته ورنژدې کړل او د هغه پلار هغوی ښکل کړل او په خپل غېږ کې یې ونيول. ﴿۱۱﴾ حضرت یعقوب یوسف ته وفرمایل: <ما هیڅکله دا امید نه درلود چې ستا مخ به بیا ووينم او اوس خدای پاک زه دې ته پرېښودم چې ستا اولادونه هم ووينم.> ﴿۱۲﴾ بیا حضرت

يوسف هغوی د خپل پلار د زنگنونو څخه لېرې کړل او د احترام په خاطر يې هغه ته خپل سر تيب کړ.

١٣ حضرت يوسف افرایم د حضرت يعقوب چپ لاس ته او منسي يې د هغه بني لاس ته نژدې راوستل. ١٤ مگر حضرت يعقوب خپل بني لاس اوږد کړ او هغه يې د افرایم په سر باندې کېښود، که څه هم هغه کشر ؤ او خپل چپ لاس يې د منسي په سر باندې چې مشر ؤ کېښود. ١٥ بيا هغه حضرت يوسف ته برکت ورکړ او ويې فرمايل: <هغه خدای چې زما پلرونو حضرت ابراهيم او حضرت اسحاق يې خدمت کړی دی، هغه دې دغو هلکانو ته برکت ورکړي! هغه خدای چې تر دې ورځې پورې يې زما لارښوونه کړې، هغوی ته دې برکت ورکړي! ١٦ هغه فرښته دې هغوی ته برکت ورکړي چې زه يې د ټولو بدو څخه ژغورلی يم! زما او زما د نیکونو حضرت ابراهيم او حضرت اسحاق نومونه دې د دوی په وسيله ژوندي وساتل شي او هغوی دې ډېره اولاده ولري.>

١٧ کله چې حضرت يوسف وليدل چې پلار يې خپل بني لاس د افرایم په سر باندې کېښود هغه خفه شو. نو د خپل پلار لاس يې ونيوه چې د افرایم له سر څخه يې د منسي سرته راوړوي. ١٨ حضرت يوسف هغه ته وويل: <نه پلاره، دغه مشر هلک دی. خپل بني لاس دې د هغه په سر باندې کېږده.>

١٩ مگر د هغه پلار انکار وکړ او ويې ويل: <ای زويه، زه پوهېږم! زه پوهېږم چې د منسي څخه به هم يو لوی قوم جوړ شي. مگر د هغه کشر ورور به د هغه څخه لوی سړی شي ځکه چې د هغه د اولادې څخه به لوی قومونه پيدا شي.>

٢٠ په هغه ورځ حضرت يعقوب هغوی ته برکت ورکړ ويې فرمايل: <د اسراييلو قوم به يو او بل ته ستاسو په نوم برکت غواړي او داسې به وايي چې خدای پاک دې تا د افرایم او منسي په شان کړي.> په دې ډول حضرت يعقوب افرایم ته په منسي باندې د لومړي توب حق ورکړ.

٢١ بيا حضرت يعقوب يوسف ته وفرمايل: <گوره، زه مرگ ته نژدې يم خو خدای پاک به ستاسو سره مل وي او تاسو به بېرته د خپلو نیکونو وطن ته بوځي. ٢٢ د شکيم هغه حاصلخېزه سيمه چې

ما د اموريانو څخه د خپلې تورې او ليندې په زور نيولې ده، ستا ورونو ته نه، بلکه تاته درکوم.

د حضرت يعقوب اخرنی خبرې

۴۹ ﴿۱﴾ حضرت يعقوب خپل زامن راوغوښتل او ورته وېې فرمايل: <راغونډ شئ ترڅو تاسو له هغه څه څخه خبر کړم چې په راتلونکي کې به په تاسو باندې پېښ شي.>

﴿۲﴾ د يعقوب زامنو سره راټول شئ واورئ

غوږ مو ونيسئ خپل پلار اسراييل ته

﴿۳﴾ ای روښنه! زما مشر زويه

زما قوت يې ته زما د نارينتوب اولنی نښه يې

يې په عزت کې بهتر او په قدرت کې بهتر

﴿۴﴾ يې بې کنترول له د سيلاب په شان

نور به د ټولو نه بهتر نه يې

په دې خاطر چې زما وينځې سره ځملاستلې

او د خپل پلار کټ دې ناپاکه کړ

﴿۵﴾ دي شمعون او لاوي دواړه سره ورونه

خپلو وسلو نه هغوی کار اخلي چې ظلم وکړي

﴿۶﴾ د دوی په پټو پلانونو کې شريک به نه شم

نه به د دوی په مجلسونو کې زه برخه واخلم

په دې خاطر چې په خپل قهر کې یې خلک ووژل

او په ملنډو یې غوایان گوډ کړل

٧ لعنت دې وي د دوی په قهر باندې ځکه چې ډېر سخت ؤ

او په غضب د هغوی چې ډېر بې رحمه ؤ

د دوی نسل به په ټولو اسراییلو کې زه خپور کړم

او د خپل قوم په منځ کې به یې تیت کړم

٨ د ستا ستاینه به کوي ستا ورونه ای یهودا

خپل دښمنان به له اورمېره نیسي

ستا ورونه کاندې به هم تاته سجده

٩ ای یهودا! ته د زمري بچی یې

چې خپل ښکار ووژني راستون شي هغه خپل غار ته

د زمري په شان ټیټیږي او خملي

هیڅوک نه شي کړای جرأت هغه نارام کړي

١٠ یهودا سره به وي شاهانه امسا

اولاده به یې همپش کړي حکومت

ټول قومونه به هغه ته راوړي باج

د ده په مخکې ټيټوي به هغوی د اطاعت سروڼه

۱۱ د انګور ټاک پورې به خپل خر تړي

په ډېر ښه شاخ پورې به کوټی تړي

هغه کالي خپل په شرابو مینځي

هغو شرابو کې چپنه وینځي چې دي د وینو په شان

۱۲ له شرابو څخه سترګې د ده سرې دي

له شیدو څخه دي سپین د ده غاښونه

۱۳ زبولون به د دریاب په غاړه اوسي

وي بندر به د کشتیو

تر صیدونه به یې سیمه ورسپړي

۱۴ یساکار دی په مثال د قوي خر

چې پرېوزي دی د دوه خورجینو منځ کې

۱۵ دی چې وګوري چې ځای د اوسېدو یې ښه دی

او هغه خاوره خوشالوونکې ده

دی به بار ته خپله ملاکاندي راتیته

د غلام په شان به کار ته شي مجبوره

١٦ د ان به کاندې په خپل قوم حکومت

وي به هغوی لکه د نورو قبیلو د اسراییلو په شان

١٧ د ان د سرک د غاړې مار به وي

دی به په لار کې منگری مار وي

هغه به پوندي د اسونو چيچي

ترخو سپور نفر يې له شا ولويږي

١٨ ستا د خلاصون په انتظار

يمه زه ای خښتنه

١٩ په جاد به وشي يرغل د يرغلگرو له خوا

دی به له شان په هغوی باندې يرغل وکړي

٢٠ د اشیر ځمکه به وي بڼه حاصلخېزه

بڼه خوندور شاهي خواږه به يې تيار کړي له حاصله څخه

٢١ نفتالي هغه هوسی ده چې وهي ازادې مندې

زېروي ښکلي بچي

٢٢ دی يوسف يو حاصلخېزه تاک

يوه مېوه داره ونه چې وي چيني په غاړه

چې يې څانگې وي ختلې په دېوال باندې

کوي ده باندې سخته حمله خپل دښمنان (۲۳)

د خپلو غشو او ليندو سره په ده پسې شول

خو لينده د هغه پاتې شوه ثابته (۲۴)

او د هغه مټې قوي شوې

د يعقوب د قوي خداى په قدرت

هغه شپونکي په وسيله

چې ساتندوى د اسرايلو دى

دا دى خداى د ستا د پلار چې کړي کومک درسره (۲۵)

مطلق قادر خداى دى چې تاته برکت درکوي

برکتونه د باران درکوي پاس له اسمانه څخه

او د چينو له اوبو چې دي د ځمکې لاندې

برکتونه به د ډېرو اولادونو او پادو درکړي

ستا پلار چې کوم برکتونه دي موندلي (۲۶)

خپلو نيکونو څخه

هغه ډېر لوی دي له هغو لوی دي

کوم چې راځي له ابدې غرونو

برکتونه دې دا ټول وي د يوسف په سر

د هغه چا په تندي چې شهزاده دی

د خپلو ورونو منع کې

بنیامین دی په مثال د دارونکي لېوه (۲۷)

په سهار کې دی خوري ښکار خپل

په ماښام کې هغه وېشي غنیمت خپل <

دا ټولې د اسراییلو دولس قبیلې دي او دا هغه څه وو چې د هغوی پلار دوی ته د برکت

ورکولو په وخت کې وویل او هر یو ته یې هغه برکت ورکړ چې ورسره مناسب ؤ.

د حضرت یعقوب وفات کېدل

وروسته بیا حضرت یعقوب هغوی ته دغه وصیت وکړ: <زه به ژر مړ شم او د خپلو نیکونو

سره به یوځای شم. ما د خپلو نیکونو سره په هغې سمخې کې ښخ کړی چې د حیثي عفرون په پټي

کې ده. (۲۸) دا هغه سمخه ده چې د مکفیلې په پټي کې ممرې ته مخامخ د کنعان په خاوره کې پرته

ده او حضرت ابراهیم هغه د پټي سره د عفرون څخه د هدیرې دپاره اخیستې وه. (۲۹) دا هغه ځای

دی چې حضرت ابراهیم او د هغه ښځه ساره او حضرت اسحاق او د هغه ښځه ربکا په کې ښخ شوي

وو او هلته مې لیه هم ښخه کړه. (۳۰) هغه پټي او سمخه د حیثیانو څخه اخیستل شوي وو. < (۳۱)

کله چې حضرت یعقوب خپلو زامنو ته دا وصیت وکړ، هغه بېرته ځملاست او وفات شو.

٥٠ ﴿١﴾ حضرت يوسف په خپل پلار باندې ورپرېوت او په هغه باندې يې وژړل او ښکل يې کړ.

﴿٢﴾ بيا حضرت يوسف خپلو خاصو طبيبانو ته چې د هغه خدمت يې کاوه حکم وکړ چې د هغه

پلار حضرت يعقوب موميایي کړي. نو طبيبانو هغه موميایي کړ. ﴿٣﴾ په دې کار باندې پوره

خلوښت ورځې ولگېدلې او د مصر خلک اويا ورځې په هغه باندې غمجن وو.

﴿٤﴾ کله چې د هغه د غم ورځې تېرې شوې نو حضرت يوسف د فرعون درباريانو ته وفرمايل:

>که په ما مهرباني کوئ نو زما په خاطر د فرعون سره خبرې وکړئ او هغه ته ووايئ: ﴿٥﴾ زما پلار

ماته قسم راکړی دی او ويې ويل: زه مړ کېږم. ما د کنعان په خاوره کې په هغه قبر کې چې پخوا

جوړ شوی ؤ ښخ کړه. اوس ماته اجازه راکړئ چې لاړ شم او پلار مې ښخ کړم. بيا به بېرته راشم.<

﴿٦﴾ فرعون ځواب ورکړ: >لاړ شه او لکه څنگه چې پلار دې درته قسم درکړی دی هغه ښخ

کړه.<

﴿٧﴾ نو حضرت يوسف روان شو چې خپل پلار ښخ کړي. د فرعون ټول درباريان، د دربار لوړ رتبه

خلک او د مصر ټول مشران د حضرت يوسف سره لاړل. ﴿٨﴾ د دوی سره د حضرت يوسف د

کورنۍ ټول غړي، د هغه وروڼه او د هغه د پلار کورنۍ هم لاړل. يوازې د هغوی اولادونه، رمې او

پادې په جوشن کې پاتې شول. ﴿٩﴾ جنگي گاډۍ گانې او اس سواران هم د هغوی سره لاړل او دا

يوه لويه قافله وه.

﴿١٠﴾ کله چې دوی د اطاد درمند ځای ته چې د اردن د سيند په لمرخاته کې دی ورسېدل نو ډېر

سخت او په لوړ اواز وژړل او حضرت يوسف په هغه ځای کې د خپل پلار دپاره اووه ورځې د

مړينې مراسم ونيول. ﴿١١﴾ کله چې د هغه ځای اوسېدونکو کنعانيانو دا وليدل نو هغوی وويل:

>مصريان ډېر سخت غم او ژړا کوي.< نو ځکه هغه ځای چې د اردن د سيند په لمرخاته کې دی د

آبل مصريم په نوم ياد کړای شو.

﴿١٢﴾ نو څنگه چې حضرت يعقوب وصيت کړی ؤ زامنو يې هماغسې وکړل. ﴿١٣﴾ هغوی هغه د

کنعان خاورې ته يووړ او ممرې ته نژدې يې د مکفيله د پتي په سمخه کې چې حضرت ابراهيم هغه د

پټي سره د حيتي عفرون څخه د هديرې دپاره اخيستي وه بنځ کړ. (۱۴) حضرت يوسف د خپل پلار د بنځولو څخه وروسته د خپلو ورونو او هغو ټولو خلکو سره چې د جنازې دپاره د هغه سره تللي وو مصر ته راستون شو.

حضرت يوسف خپلو ورونو ته تسلي ورکوي

(۱۵) کله چې د حضرت يوسف ورونو وليدل چې د هغوی پلار وفات شو نو هغوی وويل: <که چېرې يوسف زمونږ څخه لا تر اوسه هم کرکه کوي او وغواړي چې د ټولو هغو بدو بدله چې مونږ ورسره کړي دي زمونږ څخه واخلي، نو بيا به څه کوو؟> (۱۶) نو هغوی حضرت يوسف ته پيغام ورولېږه او وېي ويل: <زمونږ پلار د خپل مرگ څخه مخکې دغه حکم کړی دی: (۱۷) يوسف ته به داسې ووايي چې زه ستا څخه دا غوښتنه کوم چې د خپلو ورونو گناهونه او خطاگانې او هغه بده رويه چې ستا سره يې کړې ده وبخښه. اوس زمونږ يعنې د خپل پلار د خداى د غلامانو گناهونه وبخښه.> کله چې حضرت يوسف د هغوی پيغام ترلاسه کړ نو وېي ژړل.

(۱۸) بيا د هغه ورونه په خپله راغلل او د هغه په وړاندې يې خپل سرونه ټيټ کړل وېي ويل: <مونږ ستا غلامان يو.>

(۱۹) مگر حضرت يوسف هغوی ته وفرمايل: <مه وپرېږئ. آيا زه خداى يم؟> (۲۰) تاسو زما په خلاف د بدو پلان درلود، خو خداى پاک هغه په نېکۍ باندې بدل کړ د دې دپاره چې د ډېرو خلکو ژوند وژغوري او لکه څنگه چې وشول هغوی نن ژوندي پاتې دي. (۲۱) نو بيا مه وپرېږئ. زه به په تاسو او ستاسو په اولادونو باندې پام کوم.> نو هغوی ته يې تسلي ورکړه او په مهربانۍ سره يې ورسره خبرې وکړې.

د حضرت يوسف وفات کېدل

(۲۲) حضرت يوسف د خپل پلار د ټولې کورنۍ سره په مصر کې پاتې شو. هغه يوسف لس کاله ژوند وکړ. (۲۳) حضرت يوسف د افرایم د اولادونو او لمسيانو د ليدلو پورې ژوندی ؤ او همدارنگه هغه تر

هغې پورې ژوندی ؤ چې د منسي د زوی ماخیر اولادونه یې هم په خپله کورنۍ کې ولیدل. (۲۴)
حضرت یوسف خپلو ورونو ته وفرمایل: <زه مرگ ته نژدې شوی یم. خو بې شکه چې خدای پاک
به تاسو وساتي او تاسو به له دې وطن څخه هغه وطن ته بوځي چې د حضرت ابراهیم، حضرت
اسحاق او حضرت یعقوب سره یې کلکه وعده کړې ده.> (۲۵) حضرت یوسف د حضرت یعقوب د
کورنۍ خلکو ته قسم ورکړ او ویې فرمایل: <زما سره دا وعده وکړئ کله چې خدای پاک تاسو هغه
هېواد ته بیایي، نو زما مړی به له ځان سره وړئ.> (۲۶) نو حضرت یوسف د یوسلو لس کالو په
عمر په مصر کې وفات شو. وروسته له دې چې هغه یې مومیایي کړ، په تابوت کې یې کېښود.